Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Αδείας 3645
ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

8 ΜΑΪΟΥ 2015 Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀποστόλου καί εὐαγγελιστοῦ, Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου, Ἀρσενίου Βαρνακοβίτου

ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2068

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ πρὸς τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, τούς Σεβασμιώτατους Ἀρχιερεῖς, τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τήν εἰδικήν διορθόδοξον ἐπιτροπήν ἐπί τῆς προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου ἀπέστειλεν ὁ πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης π. Σαράντης Σαράντος, διὰ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύει ὅτι ὁ δεύτερος γάμος τῶν κληρικῶν ἀντίκειται εἰς τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Δημοσιεύομεν ἀκολούθως ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολήν:

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ

Γάμος τῶν ἐν χηρείᾳ κληρικῶν

Γράφει ὁ ***π. Σαράντης Σαράντος*** *ἐφημέριος Ἱ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου*

«Μαρούσι 27-4-2015.

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Στίς ἡμέρες μας γίνεται πολύς λόγος γιά τή θεματολογία τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου πού ἀναμένεται νά συνέλθει μέσα στό ἑπόμενο ἔτος 2016.

Ἕνα ἐκ τῶν θεμάτων πού κατά δημοσιογραφικές πληροφορίες πρόκειται νά συζητηθοῦν εἶναι ὁ δεύτερος γάμος τῶν ἐν χηρείᾳ κληρικῶν καί τῶν διαζευγμένων.

Ἡ αὐτονόητη κοσμική λογική ὑποστηρίζει, ὅτι εἶναι ἄδικο νά ἀπαγορεύεται στόν ἱερέα νά ἔχει δεύτερη νόμιμη σύντροφο γιά τίς δικές του «ἀνάγκες», ἀλλά καί γιά τήν ἀνατροφή τῶν ὀρφανῶν του παιδιῶν.

Αὐτή ὅμως ἡ αὐτονόητη κοσμική λογική ἔρχεται σέ εὐθεῖα ἀντίθεση μέ τούς θεοπνεύστους ἱερούς Κανόνες τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καί γενικώτερα μέ τό ὀρθόδοξο ἦθος καί τόν ἐν τῇ πράξει καθημερινό ἐν Χριστῷ τρόπο ζωῆς.

Βέβαια ἡ νεοβαρλααμική μεταπατερική θεολογία συμπορεύεται μέ τήν αὐτονόητη κοσμική λογική καί ἀναφανδόν ἰσοπεδώνει τή μακραίωνη Πατερική θεολογία, μαζί καί τά «ἀποστεωμένα» πιά καί «ἀπηρχαιωμένα» προϊόντα της, τούς ἱερούς Κανόνες καθώς καί τό αὐστηρό ὀρθόδοξο ἦθός της.

Δέν γνωρίζουμε ὅμως μέ ἀκρίβεια, ἄν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί δή ὁ θεῖος Παῦλος συγκαταλέγονται στήν μεταπατερική Βαρλααμική νοοτροπία ἤ ὄχι κατά τούς μεταπατερικούς.

Τί γίνεται; Ὅσα διατείνεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος περί τῆς μιᾶς καί μοναδικῆς συζύγου τῶν κληρικῶν, ***«…τούτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ, ἵνα τὰ λείποντα ἐπδιορθώσῃς, καὶ καταστήσῃς κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους, ὡς ἐγώ σοι διεταξάμην, εἴ τίς ἐστιν ἀνέγκλητος, μιᾶς***

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ ἀπαιτήση τὴν πλήρη Αὐτοκεφαλίαν της ἀπὸ τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ

Δὲν εἶναι θεοπρεπὲς νὰ λειτουργῇ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ὡς Πολιτικὸς Μοχλὸς γεωπολιτικῶν ἀνακατατάξεων εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, ὅταν –μάλιστα– ἡ Ἑλλάδα ἀποτελεῖ καὶ τὴν μοναδικὴν οἰκονομικὴν πηγὴν τοῦ Πατριαρχείου!

Τοῦ ***πρωτοπρεσβ. π. Βασιλείου Βολουδάκη,*** *προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων*

Πολλὲς φορὲς καὶ σὲ πάμπολλα δημοσιευμένα ἄρθρα ἔχει γίνει ἀναφορὰ στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, γιὰ νὰ κατηγορηθῇ ὡς ἐκκοσμικευμένος Ἐκκλησιαστικὸς Ὀργανισμὸς ποὺ προωθεῖ τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὴν ἕνωση τῆς Ὀρθοδοξίας μὲ τὶς αἱρέσεις, σχεδὸν πάντοτε, ὅμως, γίνεται τούτη ἡ ἀναφορὰ χωρὶς νὰ ἀναζητοῦνται οἱ βαθύτεροι λόγοι αὐτῆς τῆς δραστηριότητός του, ἰδίως κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Ἀθηναγόρου μέχρι σήμερα, ὅπου ὁ ρόλος τῶν Η.Π.Α. στὴν ἐκλογὴ καὶ στὴν καθοδήγηση τῶν Πατριαρχῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπόλυτος!

Οἱ Η.Π.Α., ἀπὸ τῆς Προεδρίας τοῦ Τρούμαν καὶ ἐντεῦθεν, ἔχουν δώσει –διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ– ὑπερεξουσίες στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ὄχι, βεβαίως, γιὰ νὰ προαχθῇ τὸ ἔργο τῆς Ὀρθοδοξίας –κάθε ἄλλο– ἀλλὰ **γιὰ νὰ ἐλέγχῃ μὲ ἕνα καὶ μοναδικὸ ἄνθρωπο τὴν Οἰκουμενικὴ Ὀρθοδοξία.** Αὐτὸς εἶναι, ἄλλωστε, καὶ ὁ λόγος ποὺ δὲν ἔχει ἐπιτραπεῖ στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ἀμερικῆς νὰ ἀποκτήση αὐτοκεφαλία. Κρύπτεται ἡ Ἀμερικανικὴ πολιτικὴ πίσω ἀπὸ τὴν Τουρκία καὶ ἀσκεῖ τὶς πιέσεις της σὲ ὁλόκληρη τὴν Ὀρθοδοξία διὰ τοῦ Πατριάρχου, μέσῳ τῆς Τουρκίας, χωρὶς νὰ ἀποκαλύπτεται τὸ πρόσωπό της καὶ οἱ ὄδλιοι σκοποί της, παριστάνοντας ὑποκριτικὰ καί…τὸν διαμεσολαβητή(!), ὁ ὁποῖος, βεβαίως, δὲν προσφέρει ἀπολύτως τίποτα γιὰ τὴν ἐπικράτηση «τοῦ Λόγου τῆς Ἀληθείας». Μία ὑποκρισία, δηλαδή, ποὺ θὰ ἀπεκαλύπτετο, ἂν ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς εἶχε πραγματικὴ καὶ ἀνεπηρέαστη ἐξουσία.

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ τακτικὴ τοῦ Πατριαρχείου δὲν ἀντέχει σὲ θεολογικὴ κριτική, μᾶλλον δὲ καὶ ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τοὺς Πατριαρχικοὺς μὲ σαρκασμὸ καὶ εἰρωνία μία τέτοιου εἴδους κριτική, ἀφοῦ μὲ αὐτή μας τὴν ἀντιμετώπιση τοὺς δίδουμε τὴν ἐντύπωση ὅτι εἴμαστε ἀφελεῖς καὶ δὲν καταλαβαίνουμε τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκεται καὶ ἐξυφαίνεται "πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη μας".

Ποιὰ θεολογικὴ κριτικὴ νὰ ἀσκηθῆ, ἄλλωστε, σὲ Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι, ἀπειλούμενοι ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο ἐπὶ ποινῇ ἐκπτώσεως ἀπὸ τοῦ Θρόνου τους, ἀπαγορεύουν τὴν προσέλευση στὴν Ὀρθοδοξία σὲ ἑτεροδόξους, λέγοντάς τους ὅτι οἱ αἱρέσεις καὶ ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι τὸ ἴδιο καὶ γι' αὐτὸ δὲν χρειάζεται νὰ βαπτισθοῦν Ὀρθόδοξοι; Σὲ ποιοὺς ἄλλους, ἄραγε, θὰ ταίριαζε περισσότερο ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς **«λύκοι βαρεῖς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου»**, ἂν ὄχι σὲ Ἐπισκόπους μὲ αὐτὴν τὴν "ποιμαντική; Ποιὰ θεολογικὴ κριτικὴ νὰ ἀσκηθῆ σὲ Ἐπισκόπους ποὺ ἀνατρέπουν –μόνο μὲ αὐτὴν τους τὴν τακτική– «ὅλον τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας» καὶ παρουσιάζουν ὡς Ἐκκλησία τὸν «πυθμένα τοῦ Ἅδου»;

Ὅλα αὐτὰ τὰ προτάξαμε μὲ βαθὺ προβληματισμό, ἀπευθυνόμενοι μὲ βαθύτατον σεβασμὸν πρὸς τὴν Ἱεραρχία μας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ποίμνιο ποὺ μᾶς ἀναλογεῖ, ἐπιτελοῦντες τὸ χρέος μας ὡς ἄσημος καὶ ἔσχατος πρεσβύτερος, ὁ ὁποῖος, ὅμως, ἔχει τὴν ὑποχρέωση **–ὄχι ἀπὸ τὴν ἀξία του ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του–** νὰ διατυπώση τὶς σκέψεις καὶ τοὺς φόβους του ἐν ὄψει τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, ἡ ὁποία, ἂν δὲν ἀντιμετωπισθῆ σωστά, θὰ ἐπιφέρη μεγάλες πληγὲς στὸ πάντιμο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἀπὸ Πανορθόδοξος θὰ ἀποβῆ Πανώλεθρος!

Ταπεινή μας γνώμη εἶναι ὅτι πρωτεύει νὰ ἑδραιώσουμε **τὴν αὐτοσυνειδησία μας ὡς Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἰσότιμη, ἀπαιτοῦντες 78 Ἀρχιερατικὲς ψήφους στὴν σχεδιαζομένη Πανορθόδοξον Σύνοδον.** Χωρὶς αὐτὴ τὴν αὐτοσυνειδησία, ἐκτὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν τραυματικῶν ἐμπειριῶν ποὺ θὰ ἀποκτήσουμε ἀπὸ αὐτὴν τὴν Σύνοδον, κινδυνεύουμε νὰ ὑπογράψουμε μόνοι μας καὶ τὴν κατάτμηση τῆς Πατρίδος μας, ὅπως ἐπιδιώκουν οἱ Η.Π.Α. μέσῳ τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Ἐξ ἄλλου, συχνὰ-πυκνὰ ἀκούγονται ἀπὸ τὰ Πατριαρχικὰ χείλη ἀπειλὲς περὶ ἐπανυπαγωγῆς στὴν Κωνσταντινούπολη τῶν λεγομένων «Νέων Χωρῶν», τῶν περιοχῶν δηλαδὴ τῆς Βορείου Ἑλλάδος, Μακεδονίας καὶ Θράκης, ὡς προανάκρουσμα τῶν μελλόντων γεωπολιτικῶν ἐξελίξε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Τὰ ἀληθινὰ πρότυπα τῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν

Τὸ Γραφεῖον ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καὶ τῶν Παραθρησκειῶν τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς μὲ ἀφορμὴν τὴν ἡμερίδα, ποὺ διωργάνωσεν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Α.Π.Θ. τὴν 25ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ. μὲ θέμα: «Πρότυπα Θρησκευτικῶν Ἡγετῶν στὸν 21ο αἰώνα» ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν:

«Μὲ πόνο ψυχῆς καὶ ἀνησυχία παρατηροῦμε ὅτι ἡ λεγόμενη ***«Ἀκαδημαϊκὴ Θεολογία»*** ὁλισθαίνει δυστυχῶς ὁλοένα καὶ περισσότερο στὸν οἰκουμενιστικὸ κατήφορο. Οἱ Θεολογικὲς μας Σχολές, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι οἱ κυματοθραῦστες καὶ τὰ προπύργια τῆς Ὀρθοδοξίας ἔναντι τῆς πλάνης καὶ τῶν αἱρέσεων, ἔγιναν δυστυχῶς οἱ ***«κεκρόπορτες»,*** μέσῳ τῶν ὁποίων εἰσέρχεται στὴν Ἐκκλησία ἡ πλάνη καὶ ἑδραιώνεται ὁ Θρησκευτικὸς Συγκρητισμός, ντυμένος μάλιστα μὲ τὸν μανδύα τῆς ἐπιστημονικῆς ἐγκυρότητας καὶ αὐθεντίας! Καὶ φθάσαμε στὸ τραγικὸ κατάντημα νὰ διδάσκουν στοὺς φοιτητές μας τὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεση, ἀντὶ νὰ δίδουν τὴν μαρτυρία τῆς ἀληθείας τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως. Τὸ δὲ τραγικότερο εἶναι ὅτι ὅλα αὐτὰ συντελοῦνται ὄχι ἁπλῶς μὲ τὴν ἀνοχή, ἀλλὰ μὲ τὴν ὁλόθυμη συμπαράσταση καὶ σύμφωνη γνώμη τῆς πλειονότητας τῶν Ἱεραρχῶν μας.

Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες μὲ ἔκπληξη καὶ ὀδύνη πληροφορηθήκαμε ἀπὸ τὰ ἱστολόγια καὶ τὶς ἐφημερίδες, τὴν ἀπόφαση τῶν καθηγητῶν τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. γιὰ τὴν ἵδρυση, ἐντὸς τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς, κατευθύνσεως ἰσλαμικῶν σπουδῶν, ὥστε νὰ διδάσκεται καὶ ἡ πλάνη τοῦ **Ἰσλάμ,** ὁ νεοαρειανισμός, ποὺ ἀρνεῖται τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ στὴ θέση του τοποθετεῖ τὸν πρωτιστεύοντα τοῦ Ἀραβικοῦ πολυθεϊστικοῦ συστήματος τοῦ ***«Ἰλὰχ Ἀλλάχ».*** Καὶ σὰν νὰ μὴ ἔφθανε τὸ ὀδυνηρὸ αὐτὸ πλήγμα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦρθε καὶ δεύτερο πλῆγμα ἀπὸ τὸ ἴδιο Τμῆμα τῆς ἴδιας Σχολῆς: Ἡ διοργάνωση Διεθνοῦς Ἐπιστημονικῆς Ἡμερίδας ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ **Graz** μὲ θέμα: ***«Πρότυπα Θρησκευτικῶν Ἡγετῶν στὸν 21ο αἰώνα».*** Ἡ ἡμερίδα αὐτὴ δὲν στόχευε ἁπλῶς στὴν διεθνῆ προβολὴ καὶ ἀνάδειξη τοῦ Πάπα Φραγκίσκου τοῦ Α' καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου ὡς «Προτύπων Θρησκευτικῶν Ἡγετῶν». Κυρίως καὶ πρωτίστως στόχευε στὴν ἀνατροπὴ τοῦ ἀρνητικοῦ κλίματος καὶ τῆς ἀρνη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀπάντησις εἰς ἀποτειχισθέντα θεολόγον

Τοῦ ***κ. Βασιλείου Χαραλάμπους****, θεολόγου*

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος Καψάνης, στὶς δύσκολες μέρες μας, ὑπερασπίστηκε πολλὲς φορὲς τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη, ἰδιαιτέρως ἔναντι τῶν παπικῶν πλανῶν. Ὁ Γέροντας Γεώργιος μὲ βαθειὰ συναίσθηση τοῦ ρόλου τῆς Ὀρθοδοξίας ἔγραφε «Ἡ Ἁγία μας Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» καταδεικνύοντας ὅτι τὸ κάλλος τῆς ὁμολογίας, τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδραση ἔχει ὄχι μόνο στὸ Ὀρθόδοξο λαὸ ἀλλὰ καὶ σὲ ὅσους ταλαιπωροῦνται ἀπὸ κακοδοξίες. Γιὰ τοῦτο ἔγραφε γιὰ τὴν Ἐκκλησία «ἠσθάνετο πάντοτε βαρύτατο χρέος νὰ διατηρήση ἀκαινοτόμητον καὶ ἀνόθευτον τὴν Ἀποστολικὴν πίστιν καὶ παράδοσιν».

Ἐπέμενε ὁ Γέροντας Γεώργιος ὅτι πρέπει νὰ δίδεται προσοχὴ καὶ στὰ καλούμενα μικρὰ καὶ δευτερεύοντα προβάλλοντας τὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου «Ἐν γὰρ μικρᾷ πλάνῃ πολὺς ἡμάρτηται λόγος» καθὼς καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης «Οὕτω, τὸν μὴ δι' ὅλου τοῦ μυστηρίου τὴν ἀληθῆ μόρφωαιν τῆς εὐσεβείας δεξάμενον, χριστιανὸν οὐκ εἶδεν ὁ λόγος». Καὶ σημείωνε ὅτι «οἱ παρεκκλίσεις ἀπὸ τὴν πίστιν δὲν ἀλλοιώνουν τὴν Θεολογίαν μόνο τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ διαστρέφουν καὶ αὐτὴν τὴν πνευματικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ζωήν».

Πολλάκις μὲ ὁμιλίες, ἀλλὰ καὶ μὲ γραπτὰ κείμενά του ἀνεσκεύαζε τὶς παπικὲς πλάνες (τὴν αἵρεση τοῦ Filioque, τὸ Παπικὸ πρωτεῖο, τὸ Παπικὸ ἀλάθητο, τὴν παπικὴ πλάνη περὶ κτιστῆς Θείας Χάριτος κ.λ.π.). Γιὰ τὴν αἵρεση τοῦ Filioque σημείωνε «Ἡ αἵρεσι τοῦ Filioque ἔχει τὰς συνεπείας της εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν προσωπικὴν ζωήν, αἱ ὁποῖαι γίνονται ἐπίσης ἀνθρωποκεντρικαί», ἔγραφε στὸ σύγγραμμά του "Ὀρθοδοξία καὶ Παπισμός". «Ἡ καὶ "ἐκ τοῦ Υἱοῦ" ἐκπόρευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰσάγει τὴν διαρχίαν ἢ τὸν ἡμισαβελλια-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὸ ὁμολογιακὸν φρόνημα τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη ἔναντι τοῦ Παπισμοῦ

Τοῦ ***κ. Βασιλείου Χαραλάμπους****, θεολόγου*

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος Καψάνης, στὶς δύσκολες μέρες μας, ὑπερασπίστηκε πολλὲς φορὲς τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη, ἰδιαιτέρως ἔναντι τῶν παπικῶν πλανῶν. Ὁ Γέροντας Γεώργιος μὲ βαθειὰ συναίσθηση τοῦ ρόλου τῆς Ὀρθοδοξίας ἔγραφε «Ἡ Ἁγία μας Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» καταδεικνύοντας ὅτι τὸ κάλλος τῆς ὁμολογίας, τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδραση ἔχει ὄχι μόνο στὸ Ὀρθόδοξο λαὸ ἀλλὰ καὶ σὲ ὅσους ταλαιπωροῦνται ἀπὸ κακοδοξίες. Γιὰ τοῦτο ἔγραφε γιὰ τὴν Ἐκκλησία «ἠσθάνετο πάντοτε βαρύτατο χρέος νὰ διατηρήση ἀκαινοτόμητον καὶ ἀνόθευτον τὴν Ἀποστολικὴν πίστιν καὶ παράδοσιν».

Ἐπέμενε ὁ Γέροντας Γεώργιος ὅτι πρέπει νὰ δίδεται προσοχὴ καὶ στὰ καλούμενα μικρὰ καὶ δευτερεύοντα προβάλλοντας τὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου «Ἐν γὰρ μικρᾷ πλάνῃ πολὺς ἡμάρτηται λόγος» καθὼς καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης «Οὕτω, τὸν μὴ δι' ὅλου τοῦ μυστηρίου τὴν ἀληθῆ μόρφωαιν τῆς εὐσεβείας δεξάμενον, χριστιανὸν οὐκ εἶδεν ὁ λόγος». Καὶ σημείωνε ὅτι «οἱ παρεκκλίσεις ἀπὸ τὴν πίστιν δὲν ἀλλοιώνουν τὴν Θεολογίαν μόνο τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ διαστρέφουν καὶ αὐτὴν τὴν πνευματικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ζωήν».

Πολλάκις μὲ ὁμιλίες, ἀλλὰ καὶ μὲ γραπτὰ κείμενά του ἀνεσκεύαζε τὶς παπικὲς πλάνες (τὴν αἵρεση τοῦ Filioque, τὸ Παπικὸ πρωτεῖο, τὸ Παπικὸ ἀλάθητο, τὴν παπικὴ πλάνη περὶ κτιστῆς Θείας Χάριτος κ.λ.π.). Γιὰ τὴν αἵρεση τοῦ Filioque σημείωνε «Ἡ αἵρεσι τοῦ Filioque ἔχει τὰς συνεπείας της εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν προσωπικὴν ζωήν, αἱ ὁποῖαι γίνονται ἐπίσης ἀνθρωποκεντρικαί», ἔγραφε στὸ σύγγραμμά του "Ὀρθοδοξία καὶ Παπισμός". «Ἡ καὶ "ἐκ τοῦ Υἱοῦ" ἐκπόρευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰσάγει τὴν διαρχίαν ἢ τὸν ἡμισαβελλια-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὸ φῶς τοῦ παραδείγματος

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΥΧΝΑ ἀκούγεται στούς ναούς ἡ προτροπή πρός τούς πιστούς νά δίνουν τό καλό παράδειγμα στούς ἄλλους καί ἰδιαίτερα στούς κοσμικούς, πού εἶναι μακριά ἀπό τό Θεό, προκειμένου νά ἐπιστρέψουν.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι στίς μέρες μας προβάλλεται μέ σύγχρονο κι ἐντυπωσιακό τρόπο μόνο τό κακό παράδειγμα, ἐνῶ τό καλό συσκοτίζεται, γιατί οἱ βυθισμένοι στήν ἁμαρτία δέν τό ἀνέχονται. Αὐτό βέβαια δέν πρέπει νά μᾶς ἀποθαρρύνει, γιατί τό φῶς τοῦ καλοῦ παραδείγματος δέν σβήνει εὔκολα καί δέν ἔχει σχέση μέ τίς ἐφήμερες ἐντυπώσεις τοῦ κακοῦ παραδείγματος, πού γρήγορα χάνονται καί στή θέση τους ἔρχονται ἄλλες πού ἔχουν τήν ἴδια τύχη.

Εἶναι σημαντικό πράγμα νά εἶσαι τό καλό παράδειγμα στούς ἄλλους, ἀλλά σημαντικότερο εἶναι νά παραδειγματίζεσαι ἐσύ ἀπό τούς ἄλλους, γιατί ἔχεις ἀνάγκη γιά κάτι τέτοιο καί ἄς ἀπέκτησες ὅλες τίς ἀρετές. Στήν πνευματική ζωή χρειάζεται μιά συνεχής ἀνανέωση. Καί τά πιό γνωστά μέ τόν καιρό ξεχνιοῦνται καί ἀτονοῦν, γι' αὐτό εἶναι ἀναγκαία ἡ ὑπόμνηση καί ἡ παρακίνηση.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς λέει ὅτι «ὅλοι εἴμαστε σέ ὅλη μας τή ζωή ταυτόχρονα καί παιδαγωγοί καί παιδαγωγούμενοι. Διότι σέ ὅλη μας τή ζωή ἤ λάμπουμε σέ ἄλλους ἤ δεχόμαστε τό φῶς ἀπό ἄλλους, ἤ συσκοτίζουμε ἄλλους ἤ γινόμαστε σκοτεινοί, ἤ ἐπηρεάζουμε ἄλλους μέ τό χαρακτήρα μας ἤ μᾶς ἐπηρεάζουν ἄλλοι. Καί ὅταν θέλουμε καί ὅταν δέν θέλουμε, ἐμεῖς παιδαγωγοῦμε, καί μᾶς παιδαγωγοῦν. Ἡ ἀγωγή, ἐάν δέν εἶναι παντοδύναμη, εἶναι πράγματι παντοῦ παροῦσα».

Ὁ ἄνθρωπος, πού ἔχει τήν καλή ἀνησυχία, ἀπό ὅλα μπορεῖ νά ὠφεληθεῖ πνευματικά. Πρωτίστως ἀπό τόν ἐνάρετο, ὁ ὁποῖος μέ τά λόγια καί τά ἔργα του καί γενικά μέ τή συμπεριφορά του δίνει τό καλό παράδειγμα. Ἀπό τίς εἰκόνες τῆς φύσης, ἀπό τά ἔντομα καί τά μικρά ζῶα, ἀλλά καί ἀπό τά ἄγρια θηρία τοῦ δάσους, ἀπό τόν οὐρανό, τή θάλασσα καί λοιπά. Ἀλλά καί ἀπό τό κακό παράδειγμα μπορεῖ νά ὠφεληθεῖ, ἐάν ἔχει κάποια πνευματική σταθερότητα. Τό βλέπει καί ἐνοχλεῖται, ἀγανακτεῖ γιά τήν προκλητικότητα καί τήν ἔλλειψη ντροπῆς καί ἀρνεῖται τό μιμητισμό καί τήν ἐπιπόλαιη ἀποδοχή του. Αὐτό συμβαίνει καθημερινά στήν τηλεόραση μέ τό νά προβάλλονται πρόσωπα φθαρμένα ἀπό τήν ἁμαρτία, τά ὁποῖα θέλουν νά κατευθύνουν τό λαό καί νά τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τίς ἠθικές καί παραδοσιακές ἀξίες.

Προσοχή χρειάζεται στό ὑποκριτικό παράδειγμα, τό ὁποῖο εὐρέως ὑπάρχει στή σύγχρονη κοινωνία. Πρέπει νά εἴμαστε ἐπιφυλακτικοί καί νά μή χειροκροτοῦμε εὔκολα. Ἡ ὑποκρισία πάντα στοχεύει στήν παραπλάνηση καί τίς ψεύτικες ἐντυπώσεις, προκειμένου στή συνέχεια νά ἐπιτευχθοῦν ἰδιοτελεῖς σκοποί. Εἶναι ἡ προσφιλής τακτική τῶν πολιτικῶν, τῶν καλλιτεχνῶν, τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας, ἀλλά καί τῶν ἀπατεώνων, πού ποτέ δέν ἔλλειψαν ἀπό τήν κοινωνία μας.

Ὁ ἄνθρωπος, πού ἔχει τήν ἀνησυχία, ἀπό ὅλα μπορεῖ νά ὠφεληθεῖ πνευματικά. Πρωτίστως ἀπό τόν ἐνάρετο, ὁ ὁποῖος μέ τά λόγια καί τά ἔργα του καί γενικά μέ τή συμπεριφορά του δίνει τό καλό παράδειγμα. Ἀπό τίς εἰκόνες τῆς φύσης, ἀπό τά ἔντομα καί τά μικρά ζῶα, ἀλλά καί ἀπό τά ἄγρια θηρία τοῦ δάσους, ἀπό τόν οὐρανό, τή θάλασσα καί λοιπά. Ἀλλά καί ἀπό τό κακό παράδειγμα μπορεῖ νά ὠφεληθεῖ, ἐάν ἔχει κάποια πνευματική σταθερότητα. Τό βλέπει καί ἐνοχλεῖται, ἀγανακτεῖ γιά τήν προκλητικότητα καί τήν ἔλλειψη ντροπῆς καί ἀρνεῖται τό μιμητισμό καί τήν ἐπιπόλαιη ἀποδοχή του. Αὐτό συμβαίνει καθημερινά στήν τηλεόραση μέ τό νά προβάλλονται πρόσωπα φθαρμένα ἀπό τήν ἁμαρτία, τά ὁποῖα θέλουν νά κατευθύνουν τό λαό καί νά τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τίς ἠθικές καί παραδοσιακές ἀξίες.

Προσοχή χρειάζεται στό ὑποκριτικό παράδειγμα, τό ὁποῖο εὐρέως ὑπάρχει στή σύγχρονη κοινωνία. Πρέπει νά εἴμαστε ἐπιφυλακτικοί καί νά μή χειροκροτοῦμε εὔκολα. Ἡ ὑποκρισία πάντα στοχεύει στήν παραπλάνηση καί τίς ψεύτικες ἐντυπώσεις, προκειμένου στή συνέχεια νά ἐπιτευχθοῦν ἰδιοτελεῖς σκοποί. Εἶναι ἡ προσφιλής τακτική τῶν πολιτικῶν, τῶν καλλιτεχνῶν, τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας, ἀλλά καί τῶν ἀπατεώνων, πού ποτέ δέν ἔλλειψαν ἀπό τήν κοινωνία μας.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ὑπογραφαὶ Ἁγιορειτῶν διὰ τὸ Τάμα τοῦ Ἔθνους.** Σελ. 3
- **Ἡ «μάχαιρα τοῦ πνεύματος»: Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος Ζερβάκος (1884-1980).** Σελ. 5
- **Ἡ Ρωσία τοῦ σήμερα, εἶναι ἡ Ἑλλάδα τοῦ χθές.** Σελ. 5
- **Νάρκη εἰς τὰ θεμέλια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου!** Σελ. 8
- **Ἀρχιεπ. Κύπρου: Θά ἀναζητοῦμεν ἕως τέλους τούς ἀγνοουμένους.** Σελ. 8
- **Σεβ. Μητρ. Ἠλείας: «Νὰ ἔλθουν τὰ παιδιὰ στὸν Χριστό».** Σελ. 8
- **Μακ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας: «Τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων εἶναι ἕνα»!».** Σελ. 8
- **Ποῖος «ἄδειασε» τὸ ταμεῖον τῆς Ἱ. Μ. Κεφαλληνίας;** Σελ. 8

Ο ΚΥΡΙΟΣ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

«Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν.4,24)

Η ΠΕΜΠΤΗ Κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα εἶναι ἀφιερωμένη στὴν Σαμαρείτισσα γυναίκα, τὴν μετέπειτα ἁγία καὶ ἰσαπόστολο Φωτεινή. Στὴ συνάντηση καὶ τὸν διάλογο τοῦ Κυρίου μας μὲ μία «ἐλαφριῶν ἠθῶν» καὶ «αἱρετικὴ» γιὰ τοὺς Ἰουδαίους γυναίκα, ἡ ὁποία ἀξιώθηκε νὰ τῆς ἀποκαλυφτοῦν ὕψιστες καὶ σωτήριες ἀλήθειες. Ὁ παντογνώστης καὶ καρδιογνώστης Κύριος διέγνωσε ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ κατάλληλο πρόσωπο νὰ τοῦ ἀποκαλύψει τὴ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα, πέρα ἀπὸ κάθε ἐνδοκοσμικὴ θεώρηση, καὶ πὼς ἡ λατρεία Του εἶναι μόνο πνευματική. Τῆς ἀποκάλυψε ἐπίσης πὼς Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ πὼς τὸ κήρυγμά Του ἔχει παγκόσμιο χαρακτήρα. Ἦρθε νὰ σώσει «παγγενῆ τὸν Ἀδὰμ» καὶ ὄχι μόνο τοὺς Ἰουδαίους, διαψεύδοντας τὶς μικροεθνικιστικές τους προσδοκίες.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κλήση στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ φυλή, φῦλο, κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ διάκριση. Διαβεβαίωσε τέλος τὴν Σαμαρείτισσα πὼς δὲν ὑπάρχουν πιὰ τόποι ἀποκλειστικῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποκλειστικὰ τελετουργικά, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ λατρευτεῖ «ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας Αὐτοῦ». Μέσα ἀπὸ τὸν διάλογο αὐτὸ διαφαίνεται ξεκάθαρα ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέρριψε καὶ τὶς δύο θρησκευτικὲς παραδόσεις καὶ τὸν τυπολατρικὸ Ἰουδαϊσμὸ καὶ τὸν αἱρετικὸ Σαμαρειτισμὸ καὶ μαζὶ μὲ αὐτές, ὅλα τὰ κοσμικὰ θρησκευτικὰ σχήματα ὡς ἀπόλυτα ἀναποτελεσματικά! Δὲν ἦρθε νὰ δημιουργήσει μία νέα θρησκεία, ἔστω τὴν καλλίτερη, ἀλλὰ νὰ συμπήξει τὴν Ἁγία Του Ἐκκλησία, νὰ εἶναι τὸ πνευματικὸ θεραπευτήριο ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅλων τῶν λαῶν, ὅλων τῶν ἐποχῶν!

Διαθρησκειακὴ πορεία «εἰρήνης» εἰς τὸ Βέλγιον, μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὀρθοδόξων!

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ στὸ χῶρο τοῦ διαθρησκειακοῦ οἰκουμενισμοῦ βαίνει δυστυχῶς ἐπὶ τὸ χεῖρον! Δὲν χάνουν εὐκαιρία οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, συμμετέχοντας στὶς διαθρησκειακὲς ἐκδηλώσεις. Πρὶν λίγες ἡμέρες ἔγινε οἰκουμενιστικὴ ἀσχημια στὸ Βέλγιο, μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν ὀρθοδόξων. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Πορεία εἰρήνης ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Saint Egidio πραγματοποιήθηκε τὴν Κυριακὴ 15 Μαρτίου 2015 στὴν καρδιὰ τῆς Εὐρώπης, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Βελγίου, στὶς Βρυξέλλες. Μὲ τὴ συμμετοχὴ 4.000 περίπου διαδηλωτῶν ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη, Ρωμαιοκαθολική, Προτεσταντική, Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, Μουσουλμάνων, Ἑβραίων καὶ τῶν ἄλλων διαδήλωσε τὸ Βέλγιο γιὰ τὴν ἑνότητα ὅλων τῶν θρησκειῶν στὴν κρίσιμη περίοδο ποὺ διανύει ἡ οἰκουμένη μὲ τὸν ἔντονο θρησκευτικὸ φανατισμὸ ποὺ μαστίζει τὴν ἐποχή μας. Οἱ συμμετέχουσες ὁμάδες μαζὶ μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τους, τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς κάθε Θρησκείας, ξεκίνησαν ὅλοι μαζὶ τὴν πορεία εἰρήνης. […] Στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν δόθηκε τὸ μήνυμα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελγίου κ. Ἀθηναγόρα ἀναφερόμενος στὸ μήνυμα τῆς εἰρήνης, τὸ ὁποῖο διακηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο τῶν Χριστιανῶν» (Ἱστολ. Κατάνυξις)! Εἶχαν, δὲν εἶχαν, μετέβαλαν τὴν ἁγία μας Ἐκκλησία σὲ θρησκεία καὶ τὴν ἐξομοίωσαν μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὶς θρησκεῖες τοῦ κόσμου! Ἐπιδιώκουν (ἰσχυρίζονται) τὴν εἰρήνη, ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ συζητοῦν γιὰ εἰρήνη καὶ κάνουν θεατρινίστικες πορεῖες, ξεσπᾶ ὁ ὄλεθρος! Ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισαν «οἱ διαθρησκειακὲς συναντήσεις γιὰ τὴν εἰρήνη», μεταβλήθηκε ὁ κόσμος σὲ θέατρο τοῦ παραλόγου! Τυχαῖο; Καθόλου!

Προσοχή: Χαράσσουν Βυζαντινὸν Σταυρὸν εἰς τὶς σόλες ὑποδημάτων!

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ εἶναι τὸ πλέον μισητὸ σύμβολο τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ἐπὶ γῆς ὀπαδῶν καὶ συνεργατῶν του, χριστιανομάχων. Γι' αὐτὸ κάνουν ὅ,τι μποροῦν, γιὰ νὰ τὸ βεβηλώνουν. Θυμίζουμε τὴν γελοία διαμαρτυρία τῶν ἀθεΐστῶν τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τῆς τοποθέτησης σιδερένιου Σταυροῦ στὸ σημεῖο τῶν γκρεμισμένων διδύμων πύργων τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι τοὺς …ἀρρωσταίνει ἡ παρουσία του! Κάποιοι σκέφτηκαν νὰ σχεδιάζουν μικροὺς σταυροὺς στὶς σόλες τῶν ὑποδημάτων, ὥστε νὰ καταπατοῦν, ὅσοι τὰ φοροῦν, τὸν Τίμιο Σταυρό! Τελευταῖα ἔγινε γνωστὸ πὼς κινέζικα ὑποδήματα γέμισαν τὴν ἑλληνικὴ ἀγορά, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχεδιασμένο στὴ σόλα τους, μεγάλο βυζαντινὸ σταυρό! Ἐνδιαφέρον ἔχει τὸ σχόλιο τοῦ ἱστολογίου, ποὺ ἔφερε στὸ φῶς τὴν ἀνίερη εἴδηση: «Στέλνουμε μήνυμα διαμαρτυρίας πρὸς κάθε κατεύθυνση, νὰ ἀποσυρθοῦν ἀμέσως ὅλα τὰ εἴδη ποὺ ἐμπαίζουν τὰ Ἱερὰ τῆς Πίστεώς μας καὶ προτρέπουμε ὅλους τοὺς πιστοὺς νὰ εἶναι προσεκτικοὶ στὰ πράγματα ποὺ ἀγοράζουν. Ἐπίσης, ὅταν παρατηροῦν κάτι ἀντίστοιχο νὰ διαμαρτύρονται οἱ ἴδιοι στὸν καταστηματάρχη, γιὰ νὰ μὴ κυκλοφοροῦν στὴν ἀγορὰ τέτοια αἴσχη καὶ γιὰ νὰ μὴ γινόμαστε νεροκουβαλητὲς τῶν ἀντιχρίστων σκοτεινῶν δυνάμεων» (Ἱστολ. orthodoxia-ellhnismos.gr)! Συμφωνοῦμε καὶ συστήνουμε νὰ προσέχουμε τὶς ἀγορές μας καὶ νὰ σαμποτάρουμε τὰ σχέδια τῶν χριστιανομάχων, ἔχουμε ὑποχρέωση!

Ἐπιβεβαίωσις τοῦ σχεδίου μειώσεως τοῦ παγκοσμίου πληθυσμοῦ!

ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ κάναμε λόγο γιὰ σχέδιο δραματικῆς μείωσης τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ, τὸ ὁποῖο ἐφαρμόζουν οἱ δικοί μας πολιτικοὶ τὶς τελευταῖες δεκαετίες, ἔρχεται μία εἴδηση, ποὺ ἐπιβεβαιώνει τοῦ λόγου τὸ ἀληθές: «Ὁ Τζὼν Χόλντρεν, ἐπιστημονικὸς σύμβουλος τοῦ Μπαράκ Ὀμπάμα, ὑποστηρίζει τὴ μείωση τοῦ πληθυσμοῦ στὸ ἕνα δισεκατομμύριο καὶ γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ εἰσάγονται χημικὲς οὐσίες στὴν τροφὴ καὶ στὸ νερό μας γιὰ νὰ μᾶς "ξεκάνουν" πρὶν τὴν ὥρα μας. Ὅταν ὁ Τζὼν Χόλντρεν, ὁ ἐπιστημονικὸς σύμβουλος τοῦ Μπαράκ Ὀμπάμα, ὑποστηρίζει νὰ εἰσάγονται χημικὲς οὐσίες στὴν τροφὴ καὶ στὸ νερό μας, γιὰ νὰ μᾶς "ξεκάνουν" πρὶν τὴν ὥρα μας, θὰ πρέπει νὰ ἀναρωτιόμαστε τί συμβαίνει μὲ τὴν πολιτικὴ ἐλὶτ ἀνὰ τὸν πλανήτη. Ὁ κύριος αὐτὸς ζητάει ἄδειες γιὰ γεννήσεις (!), καὶ τὴν ἵδρυση ἑνὸς πλανητικοῦ καθεστῶτος! Καὶ περιφέρεται ἐλεύθερος στὸν Λευκὸ Οἶκο» (Ἱστολ. Ξυπνῆστε Ρέ»! "Ἴσως δὲ χρειάζονται χημικὲς οὐσίες, γιὰ νὰ μᾶς «ξεκάνουν». Ἡ τεχνητὴ φτώχεια στὸν «τρίτο κόσμο», ἡ ὁποία ἀποδεκατίζει κυρίως τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν (νόμιμων πιὰ) ἐκτρώσεων στὸν «πολιτισμένο» κόσμο, ἀρκοῦν γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὰ σχέδιά τους! Ἀλλὰ ζεῖ Κύριος ὁ Θεὸς καὶ μπορεῖ νὰ ματαιώσει τὰ σατανοκίνητα σχέδιά τους!

Eurostat: Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος μειώνεται δραματικά!

ΦΙΑΛΤΙΚΗ εἶναι ἡ ἔκθεση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Στατιστικῆς Ἀρχῆς ὅσον ἀφορᾶ τὴ μείωση τοῦ πληθυσμοῦ στὴ χώρα μας, ὅπως καὶ σὲ ὅλη τὴ γηραιὰ ἤπειρο. Δεῖτε τὴν ἀνησυχητικὴ εἴδηση: «Εἴμαστε ἔθνος ἀνάδελφο ἢ ἁπλῶς ἔθνος ποὺ συρρικνώνεται; Ἂν τὸ πρῶτο ἐξάγεται ὡς συμπέρασμα, τὸ δεύτερο εἶναι μία ἐκτίμηση ποὺ ἂν ἐπαληθευτεῖ, τότε ἡ Ἑλλάδα σὲ προβολὴ 70 χρόνων ἀπὸ τώρα, θὰ εἶναι μικρότερη σὲ πληθυσμό. Τὶς ἐκτιμήσεις της γιὰ τὴν διαμόρφωση τοῦ πληθυσμοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἕως τὸ 2080 ἔδωσε στὴν δημοσιότητα ἡ Εὐρωπαϊκὴ Στατιστικὴ Ἀρχή. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα καὶ τὸν παρακάτω χάρτη, ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς πληθυσμοῦ θὰ εἶναι συγκεντρωμένος στὴ Γαλλία καὶ τὴν Βρετανία, μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν πολιτῶν νὰ φτάνει τὰ 78,84 ἑκατομμύρια καὶ 85,14 ἑκατομμύρια ἀντίστοιχα. Ἡ Γερμανία, ἡ μεγαλύτερη σήμερα οἰκονομία τῆς Εὐρώπης, θὰ ἔχει πληθυσμὸ 65,37 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Τὰ στοιχεῖα τῆς Eurostat δείχνουν πὼς ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας μας μέχρι τὸ 2080 ἀναμένεται νὰ μειωθεῖ, καθὼς ὑπολογίζεται πὼς θὰ διαμορφωθεῖ στὰ 7,69 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους» (Ἱστολ. Χωρὶς Ὅρια)! Μὴ ἔχετε ἀμφιβολία, πὼς ἡ ἐφιαλτικὴ αὐτὴ πρόβλεψη, εἶναι μέρος τοῦ σχεδίου γιὰ τὴν δραματικὴ μείωση τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ. Οἱ πολιτικοί μας φρόντισαν καὶ φροντίζουν νὰ ὑλοποιοῦν μὲ ἀκρίβεια τὰ σχέδιά τους γιὰ τὴ μείωση τοῦ πληθυσμοῦ στὴ χώρα μας!

Μαθήματα «ἀνθρωπιᾶς» ἀπὸ τὰ ζῶα!

ΣΤΗΝ ΦΡΙΚΤΗ ἐποχὴ τῆς ἀποστασίας τῶν ἐσχάτων ἔφτασαν οἱ ἄνθρωποι στὴν ἔσχατη κατάντια νὰ μὴ λειτουργοῦν οὔτε μὲ τὰ ἔνστικτά τους· κλασσικὸ παράδειγμα τὸ ὁλοένα καὶ περισσότερο διογκούμενο φαινόμενο τῆς γονικῆς ἀσπλαγχνίας. «Μητέρες» κάνουν ἔκτρωση, ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ, σὰν νὰ ἔκοψαν τὰ μαλλιά τους! Πετοῦν τὰ ἀνεπιθύμητα νεογέννητα στὰ σκουπίδια, σὰν ἄχρηστα καὶ ἐπιβλαβῆ ἀπορρίμματα! «Πατέρες» καὶ «μητέρες» ἐγκαταλείπουν σύζυγο καὶ παιδιὰ γιὰ τὰ «μάτια» τῶν ἐρωμένων τους! Αὐτὰ στὸν «κόσμο» τῶν ἀνθρώπων, γιατί στὸν «κόσμο» τῶν ζῴων τὰ πράγματα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά, διότι, τουλάχιστον, αὐτὰ λειτουργοῦν καὶ συμπεριφέρονται σύμφωνα μὲ τὰ ἔνστικτά τους, ποὺ τὰ προίκισε ὁ Δημιουργός, γιὰ νὰ ἐπιβιώνουν! Ἕνα πρόσφατο γεγονὸς σόκαρε κυριολεκτικά. Στὴ Χιλὴ προκλήθηκε μία μεγάλη πυρκαγιά, ἡ ὁποία ἀποτέφρωσε μιὰ τεράστια περιοχή. Ἀνάμεσα στὶς φονικὲς φλόγες βρέθηκε μία σκυλίτσα μὲ τὰ κουτάβια της. Βλέποντας τὸν κίνδυνο, ἔσκαψε μὲ τὰ νύχια της βαθὺ λάκκο, ὅπου τὰ ἔβαλε καὶ τὰ κάλυψε μὲ τὸ σῶμα της, γιὰ νὰ τὰ προστατέψει! Τελικὰ τὰ ἔσωσε, μὲ σοβαρὰ ἐγκαύματα γιὰ τὴν ἴδια! Οἱ πυροσβέστες δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους, βλέποντας τὴ χαρὰ τῆς σκύλας μάνας, ποὺ σώθηκαν τὰ «παιδιά» της παρὰ τοὺς ἀφόρητους πόνους της! Ἔρχονται, δυστυχῶς, τὰ ἄλογα ζῷα, γιὰ νὰ μᾶς διδάξουν τὴν ἀνθρωπιά, τὴν ὁποία ἐμεῖς οἱ ἔλλογοι ἄνθρωποι, θυσιάσαμε στὸν εἰδωλολατρικὸ βωμὸ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ μας!

Πάπας: «Θέλω νὰ παραιτηθῶ, γιὰ νὰ πάω νὰ φάω σὲ μία πιτσαρία»!

Ο ΘΛΙΒΕΡΟΣ «ἀλάθητος» ἡγετίσκος τοῦ κρατικοῦ δείγματος τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἀξιολύπητος «πρῶτος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας» κάνει τὰ ἀδύνατα δυνατά, γιὰ νὰ διατηρεῖ τὴ δημοσιότητα στὴν ἀφεντιά του! Ἠδονίζεται ἀφάνταστα ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι βρίσκεται συνεχῶς στὴν ἐπικαιρότητα! Γι' αὐτὸ καὶ ρίχνει ἀδιάκοπα θορυβώδεις «ρουκέτες», γιὰ νὰ ἀσχολεῖται ὁ κόσμος μαζί του, νὰ μὴ ξεχνᾶ ὅτι εἶναι, τὸ «ἐλέῳ Θεοῦ», ἀφεντικὸ τῆς ἀνθρωπότητας, ὁ «ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ»! Φροντίζει νὰ κάνει συνεχῶς δηλώσεις ἀπὸ ἀσήμαντες, ἔως βλακώδεις, τὶς ὁποῖες προβάλλουν τὰ Μ.Μ.Ε., προφανῶς ὄχι δωρεάν, ὡς δῆθεν «συνταρακτικές»! Πρὶν λίγες ἡμέρες ἐπανῆρθε, σὲ παλιότερη δήλωσή του, ὅτι «ἡ θητεία μου θὰ εἶναι σχετικὰ σύντομη, τέσσερα μὲ πέντε χρόνια. Ἔχω αὐτὴ τὴν μικρή, ἀκαθόριστη διαίσθηση». Θεωρεῖ προφανῶς τὴν παπικὴ «διακονία» του ὡς «θηλιὰ στὸ λαιμό», καὶ ξέρετε γιατί; Ἀκοῦστέ τον καὶ ἀπολαῦστέ τον: «"Ενα ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ μοῦ λείπουν, σὲ σχέση μὲ πρὶν ἐκλεγῶ ποντίφικας, εἶναι ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κυκλοφορῶ ἐλεύθερα, νὰ πάω νὰ φάω σὲ μία πιτσαρία» (ἱστοσελ. Τὰ Νέα)! Δηλαδή, γιὰ τὸν «ἐπίσκοπο τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας» καὶ «ἀντιπρόσωπο τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ», μεγαλύτερη σημασία ἔχει τὸ ἐλεύθερο «σουλατσάρισμα» καὶ οἱ … πίτσες! Ἰδοὺ ὁ «ἐπισκοπικὸς» ζῆλος τοῦ «πρωτόθρονου»! Ἰδοὺ μὲ ποιὸν θέλουν νὰ μᾶς ἑνώσουν οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, ἢ μᾶλλον: σὲ ποιὸν θέλουν νὰ μᾶς ὑποτάξουν! Ἀντισταθεῖτε!

Μαθαίνει τὴν ἀκοή μας τὴν ἀλήθεια ἡ τηλεόραση;

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἑβδομάδας τὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες, τὴν Εἰσαγγελία, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ποὺ ἐνημερώθηκε σχετικά. Οἱ ὑποθέσεις ποὺ φέρνει στὴ δημοσιότητα ἡ τοπικὴ ἐφημερίδα "Ροδιακὴ" στὴν ἔντυπη ἔκδοση τῆς Τετάρτης 18 Μαρτίου, ξεπερνοῦν κάθε προηγούμενο, ἀφοῦ στὴν μία ἀπὸ τὶς δύο, ὑπάρχουν ντοκουμέντα καὶ SMS ποὺ ἔστειλε ὁ καθηγητὴς σὲ τρεῖς μαθήτριες, τὰ ὁποῖα δὲν ἀφήνουν κανένα περιθώριο ἀμφισβήτησης γιὰ τὶς προθέσεις του» (Ἱστολ. Τροκτικο2)! Εἶναι φοβερὸ νὰ σκεφτεῖ κανείς, πὼς στέλνοντας τὰ παιδιά μας στὸ Σχολεῖο νὰ ἀγωνιοῦμε μήπως ἀποπλανηθοῦν καὶ βιαστοῦν ἀπὸ τὸ δάσκαλό τους! Νέα «ἤθη» πρωτόγνωρα καὶ δαιμονικά. «"Ηθη» τῶν ἐσχάτων καιρῶν τῆς ἀποστασίας!

Καθηγηταὶ παρηνόχλουν ἠλεκτρονικὰ μαθητρίας των!

ΚΑΠΟΤΕ οἱ δάσκαλοι ἦταν τὰ πλέον σεβαστὰ πρόσωπα τῆς κοινωνίας. Τὰ τελευταῖα χρόνια ὅμως ἡ ἠθικὴ σήψη ἔχει εἰσβάλλει καὶ στὶς τάξεις τῶν ἐκπαιδευτικῶν. Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι μεταξὺ τῶν παιδοφίλων, ποὺ συλλαμβάνονται κατὰ καιρούς, συμπεριλαμβάνονται, σχεδὸν πάντα, καὶ ἐκπαιδευτικοί! Δεῖτε καὶ τὴν ἀκόλουθη εἴδηση, ἡ ὁποία θὰ πρέπει νὰ μᾶς βάλλει ὅλους σὲ ἀνησυχία. Καθηγητὲς στὴ Ρόδο παρενοχλοῦσαν σεξουαλικὰ μαθήτριες μέσῳ SMS! «Οἱ μαθήτριες ἔδειξαν τὰ μηνύματα ποὺ ἔλαβαν ἀπὸ τὸν καθηγητὴ στοὺς γονεῖς τους. Ἀὐτο σοβαρὲς ὑποθέσεις, παρενόχλησης μαθητριῶν ἀπὸ καθηγητὲς ποὺ ὑπηρετοῦν σὲ σχολεῖα τῆς Δωδεκανήσου, ἀπασχολοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἑβδομάδας τὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες, τὴν Εἰσαγγελία, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ποὺ ἐνημερώθηκε σχετικά. Οἱ ὑποθέσεις ποὺ φέρνει στὴ δημοσιότητα ἡ τοπικὴ ἐφημερίδα "Ροδιακὴ" στὴν ἔντυπη ἔκδοση τῆς Τετάρτης 18 Μαρτίου, ξεπερνοῦν κάθε προηγούμενο, ἀφοῦ στὴν μία ἀπὸ τὶς δύο, ὑπάρχουν ντοκουμέντα καὶ SMS ποὺ ἔστειλε ὁ καθηγητὴς σὲ τρεῖς μαθήτριες, τὰ ὁποῖα δὲν ἀφήνουν κανένα περιθώριο ἀμφισβήτησης γιὰ τὶς προθέσεις του» (Ἱστολ. Τροκτικο2)! Εἶναι φοβερὸ νὰ σκεφτεῖ κανείς, πὼς στέλνοντας τὰ παιδιά μας στὸ Σχολεῖο νὰ ἀγωνιοῦμε μήπως ἀποπλανηθοῦν καὶ βιαστοῦν ἀπὸ τὸ δάσκαλό τους! Νέα «ἤθη» πρωτόγνωρα καὶ δαιμονικά. «"Ηθη» τῶν ἐσχάτων καιρῶν τῆς ἀποστασίας!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

ΣΤΙΣ 8 Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ μεγάλου. Ὁ ὅσιος Ἀρσένιος γεννήθηκε καί μεγάλωσε στήν Ρώμη καί ἀπό μικρή ἡλικία ἦταν στολισμένος μέ τίς θεῖες ἀρετές καί διακρινόταν τόσο γιά τήν ἐσωτερική του σοφία ὅσο καί γιά τήν ἐξωτερική. Γιά τόν λόγο αὐτό κατά τούς χρόνους τοῦ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἀφοῦ χειροτονήθηκε διάκονος ἀπεστάλη στήν Κωνσταντινούπολη, μετά ἀπό ὑπόδειξη τοῦ βασιλιᾶ Γρατιανοῦ καί τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου, γιά νά διδάξη στούς υἱούς τοῦ Θεοδοσίου, τόν Ὀνώριο καί τόν Ἀρκάδιο μαθήματα φιλοσοφίας ἀλλά καί τήν κατά Θεό σοφία. Βλέποντας ὁ βασιλιάς ἀλλά καί ἡ Σύγκλητος τήν σεμνότητα καί τό ταπεινό χαρακτήρα του τόν τιμοῦσαν καί τόν σέβονταν, ὡς ἄξιο πατέρα καί διδάσκαλο. Ὁ ἅγιος Ἀρσένιος ὅμως ἐπειδή ἀγαποῦσε τόν Θεό καί ποθοῦσε τήν μοναχική ζωή, μετά ἀπό θεία ὑπόδειξη ἀναχώρησε γιά τήν ἔρημο τῆς Ἀλεξάνδρειας, ὅπου ἔγινε μοναχός καί ὑπέβαλλε τόν ἑαυτό του σέ μεγάλη ἄσκηση καί σκληραγωγία. Ἔτσι ἔφθασε σέ πολύ ὑψηλά μέτρα ἀρετῆς, ἀγρυπνοῦσε προσευχόμενος ὅλη τήν νύκτα ὄρθιος καί πενθοῦσε συνεχῶς προσφέροντας δάκρυα μετανοίας καί ἔχοντας πάντα μπροστά του τήν ὥρα τοῦ θανάτου. Ἔτσι ὁ ἅγιος Ἀρσένιος ζώντας μέ συνεχεῖς ἀγῶνες παρέδωσε τό πνεῦμα του στόν Κύριο σέ βαθύ γῆρας καί ἀξιώθηκε τῆς αἰωνίου μακαριότητας.

Ἡ παπικὴ καινοτομία τῶν ἀζύμων

Ἐκ του Γραφείου ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καὶ τῶν Παραθρησκειῶν τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς ἐλάβομεν τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν δι' ἐνημέρωσιν τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παπικὴν κακοδοξίαν τῶν ἀζύμων:

«Ὁ παπισμὸς παραμένει δυστυχῶς ἀπόλυτα ἀμετανόητος, «γαντζωμένος» καὶ ἀμετακίνητος στὸ ἐφιαλτικὸ μεσαιωνικὸ παρελθόν του. Καμιὰ ἀπὸ τὶς πάμπολλες πλάνες, ποὺ συσσώρευσε, μετὰ τὴν ἀπόσχισή του, (τὸ 1054 μ. Χ.), ἀπὸ τὴν **Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία,** δὲν ἀποκήρυξε. Τὸ ἀντίθετο μάλιστα. Φροντίζει νὰ τὶς προβάλλει καὶ νὰ τὶς «ντύνει» μὲ «ἁγιογραφικὸ» μανδύα καὶ νὰ ὑπεραμύνεται γι' αὐτές! Μία ἀπὸ τὶς βασικὲς πλάνες του εἶναι καὶ ἡ χρησιμοποίηση στὴ Θεία Εὐχαριστία **ἄζυμου ἄρτου.** Δηλαδὴ ἄρτου χωρὶς προζύμι. Πρόκειται γιὰ μία καινοτομία τὴν ὁποία εἰσήγαγαν οἱ αἱρετικοὶ Φράγκοι στὴ Δυτικὴ Ἐκκλησία, μετὰ τὴν ἐπέλαση καὶ κατάληψη ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Δύσεως τὸ 1009 μ.Χ.

Ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἀνακοίνωσή μας αὐτὴ πήραμε ἀπὸ τὸ **«πασχαλινὸ μήνυμα 2015»** στὴν ἐφημερίδα **«Καθολική», (31.3.2015),** τοῦ παπικοῦ **«ἀρχιεπισκόπου Καθολικῶν Ἀθηνῶν καὶ Ἀποστολικοῦ Τοποτηρητῆ Ρόδου» κ. Σεβαστιανοῦ,** ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά, στηρίζοντας καὶ προβάλλοντας τὴν παπικὴ κακοδοξία τῶν ἀζύμων: «***Ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς τὴ νύχτα τοῦ Πάσχα, καὶ ἑπομένως ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς ἀποστόλους τὴ Μεγάλη Πέμπτη, ἀλλὰ καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, τὸ ψωμὶ ποὺ ἔτρωγαν, τὸ ἑτοίμαζαν ἄζυμο, χωρὶς μαγιὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη ζύμωση. Ἔτσι συμβόλιζαν τὴ νέα ζωή, τὴν ὁποία ἄρχιζαν κατὰ τὴ νύχτα τοῦ Πάσχα, μία ζωὴ ἄσχετη πρὸς τὴν προηγούμενη κακία καὶ τὸ θάνατο καὶ τὴ φθαρτότητα***».

Ἐδῶ ὁ **«ἀρχιεπίσκοπος»** δὲν κάνει τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνει τὴν γνωστὴ καινοτομία τῶν Παπικῶν, τὴν καθιέρωση δηλαδὴ ὑπ' αὐτῶν ἀζύμου ἄρτου στὴ Θεία Εὐχαριστία. Τὴν καινοτομία αὐτὴ μάλιστα προσπαθεῖ νὰ στηρίξει στὴν ἁγία Γραφὴ καὶ στὸ ὅτι δῆθεν ὁ Κύριος κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς Μεγάλης Πέμπτης συνέφαγε μὲ τοὺς μαθητές του τὸ ἰουδαϊκὸ Πάσχα μὲ ἄζυμο ἄρτο. Σχετικὰ μὲ τὴν καινοτομία αὐτὴ διὰ πολλῶν ἔχει ἀσχοληθεῖ στὴν περισπούδαστη καὶ πολυσέλιδη, (δίτομη), πραγματεία του μὲ τίτλο «***Ὀρθοδοξία καὶ Παπισμός***» ὁ βαθὺς μελετητὴς τοῦ Παπισμοῦ **ἀείμνηστος ἀρχ. κυρὸς Σπυρίδων Μπιλάλης,** ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ θὰ δανεισθοῦμε κάποια στοιχεῖα πρὸς ἀνατροπὴν τῆς πλάνης καὶ ἐνημέρωση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τὰ ἄζυμα τῶν Λατίνων στὴ Θεία Εὐχαριστία δὲν μαρτυροῦνται ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή, διότι οἱ εὐαγγελιστὲς ὁμιλοῦν σαφῶς περὶ ἄρτου ἐν τῷ Μυστικῷ Δείπνῳ, ὄχι ὅμως καὶ περὶ «ἀζύμου ἄρτου»: «**Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ ἔδίδου τοῖς μαθηταῖς καὶ εἶπε, λάβετε φάγετε, τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου**» (Ματθ. 26, 26). (Βλ. καὶ Μᾶρκ. 14, 22, Λουκ. 22, 19). Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀναφερόμενος στὸ «κυριακὸ δεῖπνο», γράφει: «***Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὁ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ᾗ παρεδίδοτο ἔλαβεν ἄρτον καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ εἶπε, λάβετε φάγετε, τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον***» (Α΄ Κορ.11, 23). Ἡ ἁγία Γραφὴ πάντοτε ὁμιλεῖ περὶ ἄρτου, ὅταν πρόκειται περὶ ἐνζύμου ἄρτου (Ματθ. 4, 4.6, 11.14, 17, 19. Μᾶρκ. 8, 6, 16, 17. Λουκ. 9, 13, 16. Ἰω. 6, 23, 26, Πράξ. 27, 35. Β΄ Θεσ. 3, 8), ἐνῷ ἀντιθέτως ὁμιλεῖ ἁπλῶς περὶ **«ἀζύμων»**, ἢ περὶ **«ἄζυμου ἄρτου»**, ὅταν θέλει νὰ ὑποδηλώσει τὰ ἄζυμα (Ἔξοδ. 29, 2, Λευϊτ. 2,4. Ἀριθ, 6, 19. Ματθ. 26,17, Μᾶρκ.14,12, Λουκ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ἀπάντησις τοῦ ΙΕΠ εἰς ἔγγραφον τῆς ΠΕΘ διὰ τὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν Θρησκευτικῶν Λυκείου

(3ον)

5. Ποιοὶ συμμετέχουν στὴν ἐκπόνηση τοῦ ΠΣ

Σύμφωνα μὲ τὶς προκηρύξεις τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ) ἔγινε πρόσκληση κατάθεσης ὑποψηφιοτήτων ἀξιολογητῶν καὶ ἐμπειρογνωμόνων σὲ εἰδικὸ ἠλεκτρονικὸ Μητρῷο τοῦ ΙΕΠ καὶ κατόπιν πραγματοποιήθηκε, βάσει συνεκτίμησης τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων, ἀρχικὰ ἡ ἐπιλογὴ καὶ συγκρότηση τῆς ὁμάδας τῶν ἀξιολογητῶν τοῦ νέου ΠΣ, ἡ ὁποία καὶ εἰσηγήθηκε τὴν ἐπιλογὴ τῆς ἐπιστημονικὰ ὑπεύθυνης καὶ τῶν ἐμπειρογνωμόνων γιὰ τὴν ἐκπόνηση Προγραμμάτων Σπουδῶν σὲ ὅλες τὶς τάξεις τοῦ Λυκείου ἀπὸ τὸ εἰδικὸ ἠλεκτρονικὸ Μητρῷο τοῦ ΙΕΠ. Ἡ ἐπιλογὴ τῶν ἀξιολογητῶν καὶ τῶν ἐμπειρογνωμόνων ἔγινε μὲ ἀμιγῶς ἐπιστημονικὰ καὶ παιδαγωγικὰ κριτήρια τῆς ὁμάδας τῶν ἐμπειρογνωμόνων στὰ Θρησκευτικὰ Δημοτικοῦ καὶ Γυμνασίου. Τὴν ἐπιτροπὴ τῶν ἀξιολογητῶν ἀποτελοῦν δύο μέλη ΔΕΠ, ἕνας Σχολικὸς Σύμβουλος καὶ μία Θεολόγος ἐκπαιδευτικὸς πειραματικοῦ σχολείου, ὑπὸ τὸν συντονισμὸ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Γραφείου Ἔρευνας, Σχεδιασμοῦ καὶ Ἐφαρμογῶν Α τοῦ ΙΕΠ. Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ὑπέγραψε κοινὴ πρόταση-εἰσήγηση πρὸς τὸ ΔΣ τοῦ ΙΕΠ γιὰ τὴν ἐπιλογὴ συγκεκριμένων ἐμπειρογνωμόνων καὶ ἐπιστημονικῆς ὑπεύθυνης μέλους ΔΕΠ, δηλαδὴ τῆς ὁμάδας ἐκπόνησης τοῦ ΠΣ καὶ τοῦ Ὁδηγοῦ γιὰ τὸν Ἐκπαιδευτικὸ στὰ Θρησκευτικὰ Λυκείου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέλη ΔΕΠ, ἀπὸ τέσσερις Σχολικοὺς Συμβούλους, ἀπὸ δύο Θεολόγους ἐκπαιδευτικοὺς Διευθυντὲς Λυκείου καὶ Δρ. Θεολογίας, καὶ ἀπὸ ἄλλους πέντε διδάκτορες ἢ κατόχους μεταπτυχιακῶν τίτλων ἐκπαιδευτικοὺς Θεολόγους τῆς τάξης. Τόσο στὴν ἐπιτροπὴ τῶν ἀξιολογητῶν ὅσο καὶ στὴν ὁμάδα τῶν ἐμπειρογνωμόνων συμμετέχουν ἐν ἐνεργείᾳ μέλη ΔΕΠ μὲ γνωστικὸ ἀντικείμενο τὴ διδακτικὴ τοῦ ΜτΘ. Μοναδικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴ συμμετοχή τους ὑπῆρξε ἡ μὲ βάση τὶς τυπικὲς καὶ οὐσιαστικὲς προϋποθέσεις τῆς σχετικῆς προκήρυξης ἐγγραφή τους στὸ Μητρῷο ὑποψηφιοτήτων γιὰ τὸ συγκεκριμένο συγχρηματοδοτούμενο ἔργο τοῦ ΙΕΠ στὴν εἰδικὴ ἠλεκτρονικὴ πλατφόρμα τοῦ φορέα.

Ὡς γνωστόν, ἡ ΠΕΘ ζητεῖ νὰ συμμετέχει ex officio σὲ ἐπιτροπὲς τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου ἄλλοτε καὶ τώρα τοῦ ΙΕΠ γιὰ τὴν ἐκπόνηση Προγραμμάτων Σπουδῶν, διδακτικῶν βιβλίων καὶ ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν ὑλικῶν, ἐπειδὴ εἶναι Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων. Ὡστόσο, τὸ Ἔργο τοῦ Νέου Σχολείου δὲν προέβλεπε τέτοια δυνατότητα, παρὰ μόνο τὴν ἀτομικὴ ἐγγραφὴ ὑποψηφίων ἐμπειρογνωμόνων-ἐπιστημόνων, βάσει τῆς προκήρυξης ὑποβολῆς ὑποψηφιοτήτων. Ἡ ΠΕΘ, ὅπως καὶ ἄλλες ἑνώσεις ἐκπαιδευτικῶν, μπορεῖ, ἐφόσον τὸ ἐπιθυμεῖ, νὰ ἀσκεῖ γόνιμη καὶ δημιουργικὴ κριτική, ὥστε νὰ βελτιωθοῦν καὶ νὰ ἀναθεωρηθοῦν τὰ ἐκπαιδευτικὰ αὐτὰ ὑλικὰ στὴν πορεία τους.

6. Ὁ δημόσιος διάλογος γιὰ τὴ φυσιογνωμία τοῦ ΜτΘ

Οἱ κύκλοι ποὺ ἀσκοῦν κριτικὴ στὸ νέο ΠΣ συχνὰ ἀποσιωποῦν ἢ ἁπλῶς δὲν λαμβάνουν σαφῶς ὑπόψη τους μία μεγάλη συζήτηση ἐδῶ καὶ δεκαετίες γύρω ἀπὸ τὸν «ὁμολογιακὸ» χαρακτήρα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὴν Ἑλλάδα. Στὴ συζήτηση αὐτή, πέρα ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτὲς τοῦ ὁμολογιακοῦ μαθήματος, ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐπικριτές του, ποὺ εἶναι μέλη τῆς ἐπιστημονικῆς κοινότητας, συνταγματολόγοι, ἐκπαιδευτικοὶ ἢ ἁπλῶς διανοούμενοι ποὺ καταθέτουν τὴν ἄποψή τους. Ἐπιπλέον, ἰδιάζουσα σημασία ἔχουν οἱ θέσεις θεσμοθετημένων ὀργάνων καὶ ἀρχῶν τῆς Πολιτείας, ὅπως τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, ἡ Ἀρχὴ Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα καὶ ὁ Συνήγορος τοῦ Πολίτη.

Οἱ ἴδιοι κύκλοι στὴν πρόσφατη ἀντίδρασή τους κατὰ τοῦ νέου ΠΣ στὰ Θρησκευτικὰ Δημοτικοῦ-Γυμνασίου καὶ Λυκείου ἔχουν μᾶλλον ξεχάσει τὴ δημόσια συζήτηση, ἡ ὁποία διεξάγεται ἐδῶ καὶ δεκαετίες στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, συχνὰ μὲ ἀφορμὴ τὸ ζήτημα τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰ Θρησκευτικά. Ἡ παρουσίαση τοῦ θέματος αὐτοῦ ἀπὸ τὸν Τύπο καὶ τὰ λοιπὰ ΜΜΕ, οἱ θέσεις καὶ οἱ δηλώσεις τοῦ Συνηγόρου τοῦ Πολίτη, τῶν κομμάτων, τῆς ΟΛΜΕ καὶ τῶν ἐπιμέρους ἐκπαιδευτικῶν παρατάξεων, οἱ θέσεις διαφόρων ἐκπαιδευτικῶν κύκλων καὶ διανοουμένων, οἱ ἐπίσημες παρεμβάσεις τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, τῶν θεολογικῶν ἑνώσεων καὶ πολλῶν ἐκπαιδευτικῶν ἔδωσαν τὸ στίγμα ἑνὸς δημόσιου διαλόγου γύρω ἀπὸ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν φυσιογνωμία τῶν Θρησκευτικῶν. Τὸ προβληματικὸ σημεῖο γιὰ τοὺς ἐπικριτὲς τοῦ μαθήματος ἀποτελεῖ ὁ ἔντονα ὁμολογιακὸς καὶ κατηχητικὸς χαρακτήρας τῶν Θρησκευτικῶν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὄχι μόνο οἱ θεολόγοι ἐκπαιδευτικοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ Θεολογικὲς Σχολὲς ἔκαναν λόγο γιὰ τὸ ἀναγκαῖο ἄνοιγμα πρὸς τὴ θρησκευτικὴ ἑτερότητα μὲ τὴν εἰσαγωγὴ θρησκειολογικῶν ἀναφορῶν σὲ ἕνα νέο καὶ ἀνοικτὸ ΠΣ, «ὥστε νὰ ἀναβαθμιστεῖ ἀκόμη περισσότερο τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, νὰ ἐμπλουτιστοῦν τὰ ἀναλυτικὰ σχολικὰ προγράμματα μὲ μαθήματα κοινωνικῆς ἠθικῆς ἢ ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν οἱ μαθητὲς στὸ σύνολό τους ἀνεξαρτήτως θρησκείας ἢ ὁμολογίας» (Θεολογικὴ Σχολὴ ΕΚΠΑ, 9-9-2008).

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ

Ἀλήθεια!Ἔχουμε ἀναλογισθῆ τό πόσο ἀξίζει ἡ ψυχή; Δέν ὑπάρχει πολυτιμότερο ἀγαθό στόν ἄνδρωπο ἀπό τήν ψυχή του.

«Τί γάρ ὠφελεῖται ἄνδρωπος ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, τήν δέ ψυχήν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἤ τί δώσει ἄνδρωπος ἀντάλλαγα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Ματδ. ιστ΄ 26).

Αὐτό καί μόνο, δηλαδή ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς, ἦταν ἀρκετό καί ὠδήγησε τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας στόν Παράδεισο.

Ὅμως αὐτό μᾶς ὁδηγεῖ καί σέ ἕνα ἄλλο συμπέρασμα. Πόση μεγάλη εἶναι ἡ εὐθύνη τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας μας;Ἔχουν θέσει τήν ψυχή τους ὑπέρ τῶν προβάτων; Διότι, «ὁ ποιμήν ὁ καλός τήν ψυχήν αὐτοῦ τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. ι΄ 11).

Μήπως λόγῳ ἀμελείας ἤ γιά ὁποιοδήποτε ἄλλο λόγο «ὁ λύκος ἁρπάζει αὐτά καί σκορπίζει τά πρόβατα;» (Ἰωάν. ι΄ 12).

* * *

Τό πόσο φρόντιζαν οἱ πατέρες μας γιά τό ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἰδιαίτερα οἱ Ἀπόστολοι, φαίνεται ἀπό ἕνα φοβερό γεγονός, πού ἀναφέρεται στόν βίο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ.

Ὁ ἱστορικός Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς γράφει γιά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο (8 Μαΐου).

Κάποτε ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης στίς περιοδεῖες του, συνάντησε κάποιο νέο στολισμένο μέ σωματική ὡραιότητα, δύναμη καί ἀνάστημα. Ὁ Ἅγιος ἀγάπησε τήν ψυχή του καί τόν συμβούλευσε νά γίνη χριστιανός.

Ὅταν ὁ νέος πείσθηκε, τόν ὠδήγησε στόν Ἐπίσκοπο τῆς πόλεως, γιά νά τόν κατηχήση καί μάλιστα τοῦ εἶπε τά ἑξῆς:

«Τόν νέον αὐτόν, Ἐπίσκοπε, σοῦ τόν ἐμπιστεύομαι καί ἔχω ὡς μάρτυρα τόν Θεό καί ὅλους τούς χριστιανούς τῆς πόλεως αὐτῆς».

Κατόπιν ὁ Ἀπ. Ἰωάννης ἀνεχώρησε γιά ἄλλες περιοδεῖες. Πράγματι, ὁ Ἐπίσκοπος παρέλαβε τόν νέο, τόν κατήχησε, τόν συμβούλευσε, τόν δίδαξε καί μάλιστα στό τέλος τόν βάπτισε χριστιανό.

Μετά ὅμως, ἀφοῦ τόν ἀσφάλισε ἀπό κάθε κίνδυνο μέ τό Ἅγιο Βάπτισμα, ἀμέλησε λίγο–λίγο καί ἔπαυσε νά τόν προσέχη καί νά τόν καθοδηγῆ. Ἔτσι, δόθηκε εὐκαιρία στόν νεαρό καί συνδέθηκε μέ κάποιους νεωτεριστές, διαφθορεῖς καί κακοπροαίρετους ἀνδρώπους.

Στήν ἀρχή τόν παρέσυραν σέ οἰνοποσίες, σέ ξενύχτια, σέ σχέσεις μέ πόρνες, σέ κλοπές καί λωποδυσίες. Στό τέλος, ἀφοῦ τόν ὠδήγησαν στά βουνά, τόν ἀνεκήρυξαν ἀρχηγό τῶν ληστῶν, ἐπειδή ἦταν μεγάλος στό ἀνάστημα καί στήν δύναμη τοῦ σώματος καί τόν ἔκαναν σκληρό καί ἄσπλαγχνο, ἀπάνδρωπο καί ἄθεο.

Πέρασαν μερικά χρόνια ἀπό τότε καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ξαναπέρασε ἀπό τήν Ἔφεσο.

Τότε μπροστά σέ ὅλους λέγει στόν Ἐπίσκοπο:

«Φέρε μου, Ἐπίσκοπε, τήν παρακαταθήκη, πού σοῦ ἐμπιστεύθηκα, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί τῶν χριστιανῶν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς».

Ὁ Ἐπίσκοπος ξαφνιάστηκε μέ τά λόγια αὐτά, διότι νόμιζε ὅτι ὁ Ἰωάννης τοῦ ζητοῦσε κάποιο χρηματικό ποσό, πού δῆδεν τοῦ εἶχε ἐμπιστευδῆ.

Ὅταν ὁ Ἰωάννης εἶδε τήν ἀμηχανία τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ εἶπε:

«Φέρε μου, Ἐπίσκοπε, τόν νέο, πού σοῦ ἐμπιστεύθηκα, διότι σέ ἔκρινα ἄξιο ἐμπιστοσύνης».

Ὅταν ἄκουσε αὐτό ὁ Ἐπίσκοπος, ἀναστέναξε βαδειά καί εἶπε: «Ὁ νέος ἐκεῖνος ἀπέθανε».

Τότε ὁ Ἰωάννης ρώτησε: «Μέ ποιό τρόπο;».

Ὁ Ἐπίσκοπος ἀπάντησε: «Ἐννοῶ τόν ψυχικό δάνατο, ὅτι ἀπέθανε. Διότι ἔγινε πονηρός και κακοῦργος. Μά στό τέλος ἔγινε ληστής καί μάλιστα σκληρότατος».

Ὅταν ἄκουσε αὐτά ὁ Ἀπόστολος λέγει στόν Ἐπίσκοπο:

«Σέ καλό φύλακα, Ἐπίσκοπε, ἐμπιστεύθηκα τήν ψυχή τοῦ νέου. Καλό Ποιμένα τοῦ προβάτου τοῦ Χριστοῦ σέ ἔκανα. Φέρτε μου γρήγορα ἕνα ἄλογο καί δῶστε μου μερικούς ὁδηγούς, γιά νά μοῦ δείξουν τόν δρόμο, πού δά μέ ὁδηγήση μέχρι τόν νέο».

Ὁ Ἀπόστολος ἀνέδηκε ἀμέσως στό ἄλογο καί προχωροῦσε ὅσο πιό γρήγορα μποροῦσε, ἀποφασισμένος νά φέρη πίσω τό ἀπολωλός πρόβατο.

Ὅταν ἔφδασε στό βουνό, πού βρισκόταν τό καταφύγιο τῶν ληστῶν, συνελήφθη ἀπό τούς σκοπούς χωρίς νά προβάλη καμμία ἀντίσταση, χωρίς νά στεναχωρῆται, μόνο συνέχεια ἔλεγε, γι' αὐτό ἤλδα ἐδῶ, ὁδηγῆστε με στόν ἀρχηγό σας.

Ἐκεῖνος στεκόταν ὁπλισμένος καί μόλις ἀντίκρυσε τόν Ἀπόστολο νά ἔρχεται πρός τό μέρος του, ντράπηκε καί ἄρχισε νά τρέχη.

Ὁ Ἀπόστολος σάν νά ξέχασε τά γεράματά του, ἔτρεχε μέ ὁρμή καταδιώκοντας τόν νέο καί λέγοντάς του: «Γιατί ἀποφεύγεις, τέκνον μου, τόν πατέρα σου; Γιατί μέ βασανίζεις; Λυπήσου με τόν ξένο, τόν γυμνό, τόν γέροντα, τόν ἀδύνατο, τόν πτωχό. Στάσου, μή φοβῆσαι, ἔχεις ἐλπίδα νά σωδῆς. Ἐγώ νά δώσω ἀπολογία γιά σένα. Ἐγώ νά δυσιάσω τήν ζωή μου γιά σένα, ὅπως ὁ Κύριος γιά χάρη μας. Μή φοβῆσαι τέκνο μου. Ἐγώ γιά σένα ὑπομένω δάνατο. Εἰς βάρος μου τό αἷμα πού ἔχυσες. Σέ μένα τό φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν σου, στόν δικό μου τόν λαιμό».

Ἔτσι σταμάτησε ὁ νέος. Πέταξε τά ὅπλα του καί τρέμοντας καί κλαίγοντας πλησίασε τόν Ἀπόστολο, καί μέ λυγμούς καί μέ δάκρυα τόν ἀσπαζόταν, χωρίς νά ἔχη δύναμη νά μιλήση καί νά δικαιολογηδῆ. Καί μόνο τό δεξί του χέρι τό καταματωμένο, ἔδειχνε στόν Ἀπόστολο.

Ὁ Ἀπ. Ἰωάννης καταφιλοῦσε τό δεξί χέρι τοῦ ληστοῦ, καδαρισμένο πλέον ἀπό τά δάκρυά του, καί δέν σταμάτησε μέχρις ὅτου παρέλαβε μαζί του τόν νέο καί τόν ἐπανέφερε πάλι στήν Ἐκκλησία, δίδοντας παράδειγμα εἰλικρινοῦς μετανοίας.

Φοβερό τό γεγονός, φοβερή ἡ δυσία τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Αὐτό σημαίνει καλός ποιμένας. Γνώριζε ὁ Ἀπόστολος τήν ἀξία τῆς αἰώνιας ψυχῆς. Ἐάν τήν ἔχανε ὁ νέος, τήν ἔχανε μιά γιά πάντα. Γι' αὐτό κοπίασε καί κινδύνευσε τήν ζωή του.

* * *

Ἀλλά καί ὁ Ἀπ. Παῦλος τί λέγει: «Τίς ἀσδενεῖ, καί οὐκ ἀσδενῶ; Τίς σκανδαλίζεται, καί οὐκ ἐγώ πυροῦμαι;» (Β΄ Κορ. ια΄ 29). Ἐπιβεβαιώνει μέ αὐτόν τόν τρόπο πόσο ὁ ἴδιος, σάν καλός ποιμένας, ὑπέφερε γιά τήν ψυχή τῶν λογικῶν προβάτων τῆς Ἐκκλησίας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ
17 ΜΑΪΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ΄16-34
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. θ΄1-38
Ἦχος. πλ.α΄– Ἑωθινόν: Η΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὸ Ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μᾶς δείχνει τὸ ὑπόδειγμα τῆς εὐτυχισμένης οἰκογένειας. Πρόκειται γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ δεσμοφύλακα τῆς φυλακῆς τῶν Φιλίππων. Τοῦ χώρου δηλ. ποὺ φυλακίσθηκαν ὁ Ἀπ. Παῦλος καὶ ὁ Σίλας.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς γράφει μὲ τὴν τέλεια ἔκφραση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας : "Ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ Θεῷ". Δοκίμασε δηλ. πραγματικὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση ὁ δεσμοφύλακας, ἀφοῦ ὁλόκληρο τὸ σπίτι του (ἡ οἰκογένειά του), ἐπίστευσε στὸν Χριστό .

Ἀλλὰ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ χαρὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου μᾶς κάνει νὰ ἐμβαθύνουμε στὸ μεγάλο θέμα ποὺ ὀνομάζεται "Χριστιανικὴ Οἰκογένεια".

Δυστυχῶς οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις κατόρθωσαν νὰ κτυπήσουν τὸ πλέον οὐσιαστικὸ κύτταρο τῆς κοινωνίας.

Καὶ ἐὰν αὐτὸ ἰσχύει γενικῶς, πολὺ περισσότερο ἰσχύει γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Οἰκογένεια μὲ τὶς Ἑλληνορθόδοξες παραδόσεις, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ παγκόσμιο καύχημα, ὅταν αὐτὴ ἀναπτύσσεται μέσα στὸ εὐλογημένο πλαίσιο τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν τὰ κύρια σημεῖα καὶ προσόντα, ποὺ χρειάζεται νὰ ἔχει ἡ οἰκογένεια, γιὰ νὰ χαρακτηρισθεῖ σωστὴ καὶ χριστιανική.

Τὸ πρῶτο καὶ κύριο εἶναι ἡ πίστη στὸν Χριστὸ καὶ ὁ ἀπόλυτος σύνδεσμος μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Τοῦτο βεβαίως σημαίνει ὄχι ἁπλῆ καὶ θεωρητικὴ πίστη ἀλλὰ τὴν πίστη ποὺ βιώνουν οἱ Ἅγιοι καὶ ποὺ φυλάσσουν τὴν παρακαταθήκη τῆς ἀμωμήτου πίστεως.

Στὸ δὲ θέμα τῆς οἰκογένειας τοῦτο συνεπάγεται τὴν μίμηση τῶν ἐγγάμων ἁγίων στὸ θέμα τῆς συζυγίας καὶ τῆς τεκνογονίας καὶ φυσικὰ τὴν συνέπεια στὴν τήρηση σὲ ὅλες τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὑφίστανται αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις, τότε εἰσέρχεται ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς στὸν οἰκογενειακὸ βίο καὶ εὐλογεῖ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας. Τότε τὴν οἰκογένεια αὐτὴ δὲν τὴν κυβερνᾶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποὺ τὴν εὐλογεῖ καὶ καθίσταται "κατ' οἶκον Ἐκκλησία".

Δεύτερο γνώρισμα καὶ προσὸν τῆς Χριστιανικῆς Οἰκογένειας εἶναι ἡ συνειδητὴ μυστηριακὴ ζωή καὶ ἡ προσευχή. Σπουδαῖο κεφάλαιο ποὺ χρήζει ἰδιαιτέρας προσοχῆς.

Ἐφ' ὅσον ἡ οἰκογένεια αἰσθάνεται Πατέρα τὸν Θεό, θὰ εὑρίσκεται σὲ στενότατη ἐπικοινωνία μαζί Του, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὸν φυσικό τους πατέρα. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογένειας, ὁ πατέρας θὰ φροντίζει γι' αὐτὸ καὶ καθημερινῶς ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια (κυρίως τὸ βράδυ) μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα θὰ δοξάζουν, θὰ εὐχαριστοῦν καὶ θὰ ψελλίζουν τὰ αἰτήματά τους στὸν Θεό, τοῦ ὁποίου πάντοτε αἰσθάνονται τὴν πανταχοῦ του παρουσία. Ἰδιαίτερη δὲ εὐλογία ἀποτελεῖ ἡ σύζυγος καὶ μητέρα μὲ τὶς θυγατέρες (ἐὰν ὑπάρχουν) νὰ ζυμώνουν τὸ πρόσφορο καὶ ὅλοι μαζὶ μὲ δέος νὰ κοινωνοῦν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Σὲ μία τέτοια οἰκογένεια, παρὰ τὶς μικρὲς ἢ μεγάλες δυσκολίες ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ ἀντιμετωπίζουν, ἔρχεται ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς Χριστοποιεῖ καὶ τοὺς προφυλάσσει ἀπὸ κάθε ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ κακό.

Τρίτο γνώρισμα τῆς Χριστιανικῆς οἰκογένειας εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα μὲ ὅ,τι αὐτὸ περιλαμβάνει ἡ ἔννοια στὶς αὐθεντικὲς της προδιαγραφές, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ ἀνάπτυξη τῶν μελῶν της μὲ τὶς ἰδέες τῆς χριστιανικῆς προσφορᾶς πρὸς τὸν πλησίον.

Ἡ μελέτη τῶν Πατέρων καὶ ἡ γνώση τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τῶν Ἁγίων ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο Πανεπιστήμιο γιὰ ὅλους, κυρίως ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς, ποὺ διαμορφώνουν τὴν προσωπικότητά τους. Γενικῶς ἡ γνώση καὶ τὸ βίωμα τῆς Ρωμιοσύνης ὁδηγεῖ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας σὲ ἀγωνιστικὰ ἐπίπεδα καὶ ἀναδεικνύει ἀσυμβίβαστους χριστιανοὺς πρὸς κάθε κακὸ καὶ ἀναπτύσσει ἀλτρουισμὸ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου.

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὅτι "ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται" ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν οἰκογένεια. Ἀπὸ τοὺς καρποὺς πρωτίστως τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς θὰ φανεῖ, ἐὰν ὄντως εἶναι χριστιανικὴ καὶ τὸ ἐπίπεδο τῆς πνευματικότητάς της. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἑνότητα καὶ ἡ ὁμοφροσύνη εἶναι στοιχεῖα ἀπαραίτητα γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ εὐτυχία καὶ πρόοδο. Καὶ ἡ ἑνότητα διασφαλίζεται, ὅταν ὑπάρχει κοινὴ γραμμὴ ἀπ' ὅλους καὶ ὅταν αὐτὸς ποὺ κυβερνᾶ τὴν οἰκογένεια ἐμπνέει σεβασμὸ καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ ἀποδίδουν τιμὴ μετὰ ὑπακοῆς. Διαφωνίες μπορεῖ νὰ ἐμφανίζονται καὶ συζητήσεις νὰ γίνονται. Ἀλλὰ θὰ καταλήγουν ὅλα σὲ συμφωνία καὶ ἔτσι ἡ οἰκογένεια θὰ εἶναι ἑνωμένη σὲ ὅλα τὰ ζητήματα.

Χρειάζεται νὰ προσθέσουμε ὅτι ἡ οἰκογένεια ποὺ βιώνει τὰ Ἑλληνορθόδοξα ἰδεώδη καὶ τὶς εὐλογημένες πατρικές μας παραδόσεις οὐδεμία σχέση ἔχει μὲ τὶς ξενόφερτες ἀντιλήψεις καὶ πρακτικές, ποὺ στὴν ἐφαρμογή τους τινάσσουν στὸν ἀέρα τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογένειας. Τὸ δρᾶμα ποὺ ὅλοι μας ζοῦμε σήμερα σὲ ὅλη τὴν πατρίδα μας καὶ στὸν τομέα αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τραγικὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές.

Ἀλλὰ ποιὸς θὰ στηρίξει τὴν τσακισμένη Ἑλληνικὴ οἰκογένεια; Ὁ κρατικὸς φορέας; Μὰ αὐτὸς τὴν ἔφερε ἐδῶ ποὺ βρίσκεται καὶ μέσῳ ἀθεΐας ἑτοιμάζεται νὰ τῆς ρίξει τὴν χαριστικὴ βολή.

Ποῦ ἀλλοῦ λοιπὸν θὰ βρεῖ στοργὴ καὶ στήριγμα ἡ "κατ' οἶκον ἐκκλησία" καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ λάβει δυνάμεις, γιὰ νὰ ἀνορθωθεῖ καὶ νὰ συνεχίσει τὴν πορεία της; Πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ στὸν Χριστό. Στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Στὶς παραδόσεις μας καὶ στὸν ἀγῶνα γιὰ εὐλογημένη οἰκογενειακὴ ζωή.

Καὶ ἂς κλείσουμε μὲ τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο, ποὺ τόσα ἐκήρυξε γιὰ τὴν οἰκογένεια.

"Ἁγὼν ἔστω καὶ παλαίστρα ἀρετῆς ἡ οἰκία, ἵνα, ἐκεῖ καλῶς γυμνασόμενος, μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιστήμης τοῖς ἐν ἀγορᾷ προσβάλῃς".

Δηλ. ἂς γίνει τὸ σπίτι σου στίβος καὶ παλαίστρα ἀρετῆς, ὥστε, ἀφοῦ γυμναστεῖς ἐκεῖ μὲ ἐπιμέλεια, νὰ ἀντιμετωπίσεις μὲ πολλὴ γνώση καὶ τέχνη τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀγορᾶς.

Ἀρχ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ θέσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς διά τήν Ἀστρολογίαν

*Τοῦ **πρωτ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,** Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ*

Ἀφορμή γιά τό σημερινό μας ἄρθρο ὑπῆρξε ἐκπομπή μικροῦ τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἀττικῆς, στήν ὁποία κάποια κυρία πού αὐτοπροσδιοριζόταν «**Ἐρευνήτρια πνευματικῶν φαινομένων**», μεταξύ τῶν ἄλλων παράδοξων ἐπιχειρημάτων της, ὑποστήριξε, ὅτι ἡ Βίβλος σέ πολλά σημεῖα ὁμιλεῖ γιά τήν «**καταλυτική ἐπίδραση τῶν ἄστρων στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου**».

Στοιχειώδης ὅμως γνώση τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀποδεικνύει ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Ὄχι μόνο δέν γίνεται λόγος γιά «**καταλυτική ἐπίδραση τῶν ἄστρων στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου**» ἀλλά, ἀντιθέτως, ἡ Ἀστρολογία συναριθμεῖται στήν Ἁγία Γραφή στίς ἀποκρυφιστικές καί παγανιστικές ἐκεῖνες πρακτικές, οἱ ὁποῖες χαρακτηρίζονται ὡς «**βδέλυγμα**» ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.

Σύμφωνα μέ τήν Ἁγία Γραφή τά ἄστρα εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, πού σχετίζονται μέ τό χρονικό προσδιορισμό τῶν ἡμερῶν, τῶν ἐποχῶν καί τῶν ἐτῶν, ἀποκαλύπτουν καί διηγοῦνται τή δόξα, τήν παντοδυναμία καί τήν πανσοφία τοῦ Δημιουργοῦ (Ψαλμ. 8, 4. 146, 4. 148, 3. Ἰώβ 9, 7-10. Ἡσ. 40, 26.Ἀμώς5,8. Α' Κορ. 15, 41).

Ὡς δημιουργήματα πού ἀποκαλύπτουν τή θεϊκή παντοδυναμία ἐνισχύουν ταυτοχρόνως τήν πίστη καί τήν πεποίθηση τοῦ ἀνθρώπου στή θεία Πρόνοια (Γέν. 15, 5. Δευτ. 1, 10. 10, 22. Ἱερ. 33, 22). Ταυτοχρόνως ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι ἡ Ἀστρολογία ἦταν πρακτική εἰδωλολατρικῶν λαῶν καί μάλιστα εἶναι ἀντίθετη στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀρχαῖοι εἰδωλολατρικοί λαοί, μᾶς πληροφορεῖ ἡ Ἁγία Γραφή, ὅτι προσκυνοῦν καί λατρεύουν τά ἄστρα καί ἄλλα οὐράνια σώματα, ὡς θεούς (Δευτ.4,19. 17,3. Δ΄Βασ.23,5. Σοφ.1, 5. Ἱερ.19,13. Ἰεζ.8,

Δύσπιστοι καί πολέμιοι... ὁμολογοῦν τήν ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ*

Τοῦ ***κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα,*** *Ἐπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.*

(1ον)

1. Εἰσαγωγική τοποθέτησις

Μᾶς παραξενεύει λίγο ὁ τίτλος τοῦ θέματός μας. Πάντως, εἶναι ἐξόχως ἐνδιαφέρον γιά ὅλους μας καί μάλιστα γιά τούς σύγχρονους δύσπιστους «Θωμάδες» καί τούς ἀμφισβητίες. Πρίν, ὅμως, μποῦμε στήν «καρδιά» τοῦ θέματός μας, τό ὁποῖο, ὅπως προείπαμε, εἶναι ἐνδιαφέρον, παρότι ἠχεῖ παράδοξα στ' αὐτιά μας ὁ τίτλος του, θά πρέπει νά κάνουμε μιά κατατοπιστική εἰσαγωγή, μιά τοποθέτηση γύρω ἀπό τό σπουδαῖο, σημαντικό, μεγάλο καί σωτήριο αὐτό θέμα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου μας.

Ἄς δώσουμε, ὅμως, τόν λόγο στόν προφητάνακτα Δαβίδ νά μᾶς ἀνοίξει καί νά προλογίσει τό θέμα μας μέ τόν προφητικό καί εὐχετικό λόγο του:

«Ἀναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ καί φυγέτωσαν ἀπό προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν»
(Ψαλμ. 67, 2).

Καί ἡ προφητική αὐτή ρήση ἐπαληθεύεται ἀπό τήν ἡμέρα τοῦ Γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἀσφαλῶς καί θά συνεχίσει νά βρίσκει ἐπαλήθευση μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

«Χριστός ἀνέστη» φωνάζουν οἱ αἰῶνες, οἱ ἐποχές, οἱ ἄνθρωποι καί ἡ Δημιουργία ὁλόκληρη, οἱ πάντες καί τά πάντα· ἀκόμη, καί ἀπερίσκεπτοι πολέμιοι τῆς Ἀναστάσεως καί ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ, ἔμμεσα, μέ τίς ἀνόητες καί ἀστήρικτες ἐνέργειες καί προσπάθειές τους, καθώς καί δύσπιστοι, οἱ ἀγαθά ἀμφιβάλλοντες.

Πολλοί ἀπ' αὐτή τήν κατηγορία τῶν λεγομένων ἀθέων, ἀρνητῶν, ἀγνωστικιστῶν, ἀμφιβαλλόντων ἤ ἀμφισβητιῶν, δύσπιστων, προβληματισμένων καί μή κατασταλαγμένων κ.ἄ., χωρίς ἤ μέ τή θέλησή τους, ἄμεσα ἤ ἔμμεσα, διακήρυξαν καί ὁμολόγησαν ὅτι ὁ «Χριστός ἀνέστη»!

Στήριξαν τό Γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ δίχως καί οἱ ἴδιοι νά τό καταλάβουν, καί ὁμολόγησαν πολλοί «Ἰησοῦν σταυρωθέντα καί ἀναστάντα», μέσα στήν προσπάθειά τους νά τόν πολεμήσουν! Καί, ὦ τοῦ θαύματος, συγκλονίστηκαν καί συνταράχτηκαν κυριολεκτικά ἀπό τή Χάρι Του καί ἔγιναν ἀντίθετα ἔνθερμοι ὑποστηρικτές καί ἀπόστολοι τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ. Παραδείγματα θά ἀναφέρουμε πιό κάτω.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό μεγαλύτερο ἀλλά καί συγκλονιστικότερο ὑπερφυσικό, λυτρωτικό καί κοσμοϊστορικό Γεγονός ὅλων τῶν αἰώνων.

Εἶναι μιά πραγματικότητα πού ξεπερνᾶ τή λογική μας καί δέν μποροῦμε νά τήν ἑρμηνεύσουμε μέ οἰοιαδήποτε λογική ἀπόπειρα: «Τό Πάσχα εἶναι ἡ ἥττα τῆς λογικῆς μας καί ἡ νίκη τῆς Πίστεώς μας, τό ὁποῖο ἀξίζει πολύ περισσότερο ἀπό τή γνώση»,[1] ὅπως παρατηροῦσε ὁ διάσημος καθηγητής οἰκολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Giessen J. Jelies. Δέν παύει ὅμως νά εἶναι καί ἕνα ἐπίγειο ἱστορικό Γεγονός, πού ἐντάσσεται στίς ἀνθρώπινες ἱστορικές συντεταγμένες.

Ἀπό τήν ἄποψη αὐτή μπορεῖ νά περιγραφεῖ καί νά κατοχυρωθεῖ μέ πάρα πολλές μαρτυρίες, κάτι πού δέν συμβαίνει μέ ἄλλα ἀναμφισβήτητα μέν γεγονότα τῆς ἱστορίας (π.χ. μιά μάχη τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου νά μᾶς πληροφοροῦν τό πολύ ἕνας ἤ δύο ἱστορικοί συγγραφεῖς), ἀλλά μέ ἐλάχιστες πληροφορίες γι' αὐτά.

Καί ἐν τούτοις, τούς συγγραφεῖς – μάρτυρες θεωροῦμε ἀξιόπιστους καί δεχόμαστε ἀληθῆ καί τή μαρτυρία τους. Γιατί μόνο γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, πού πέραν ἀπό τίς ἀξιόπιστες πηγές τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καί ἡ λογική καί ἡ ἱστορία καί τά γεγονότα καί…

Ἁπλούστατα, γιατί ἡ Ἀνάσταση δέν εἶναι ἁπλά ἕνα γεγονός ἤ ἁπλή ἱστορική ἤ μαθηματική γνώση, ἀλλά ἔχει πνευματικές καί ἠθικοκοινωνικές προεκτάσεις στή ζωή μας καί καλούμαστε κι ἐμεῖς νά θάψουμε τόν παλιό καί ἁμαρτωλό ἑαυτό μας καί νά συναναστηθοῦμε μέ τόν Χριστό καί νά συζήσουμε μέ Αὐτόν, ὅπως λένε καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 6, 4) καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐδῶ εἶναι πού σκοντάφτει καί δυσκολεύεται ὁ ἄνθρωπος. Στό ν' ἀλλάξει, μετανοώντας, ζωή καί πορεία. Ἡ ἀθεΐα ἑστιάζεται περισσότερο στήν πρακτική ἠθική τῆς ζωῆς, παρά στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Εἶχε δίκιο ὁ T. Toth ὅταν ἔλεγε ὅτι: *«Πολλοί ἀκολουθοῦν κατ' ἀνάγκην τήν ἀπιστία, μόνο καί μόνο γιά νά μήν ὑποχρεωθοῦν ν' ἀλλάξουν ζωή»*![1α]

Ψυχολογικοί καί ἠθικοί λόγοι τόν κάνουν νά θέλει νά ἀμφισβητήσει ἤ καί νά ἀπορρίψει την Ἀνάσταση.

Ἐφαρμόζεται στόν ἄνθρωπο αὐτό πού ἔλεγε ὁ μεγάλος Γερμανός μαθηματικός καί φιλόσοφος Λάϊμπνιτς: *«Ἄν ἡ γεωμετρία ἦταν ἀντίθετη στά πάθη μας τότε δέν θά ἔλειπαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πού θά ἀμφισβητοῦσαν τή θετικότητα τῶν ἀποδείξεών της»*.[2]

Δηλαδή ἄν τά μαθηματικά καί γεωμετρικά ἀξιώματα ἀπαιτοῦσαν ἀπό τόν ἄνθρωπο ἠθική συνέπεια στή ζωή του, θά τά ἀπέρριπτε καί αὐτά. Γι'αὐτό, ὁ ἐπίσης διάσημος Γάλλος φυσικομαθηματικός καί φιλόσοφος Βλ. Πασκάλ συμβούλευε: *«Προσπάθησε νά πιστέψεις, ὄχι μέ τήν αὔξηση τῶν ἐπιχειρημάτων σου, ἀλλά μέ τή μείωση τῶν παθῶν σου»*![3]

Μαρτυρίες, λοιπόν, ἤ καλύτερα ἐπιβεβαιώσεις, πού νά βεβαιώνουν ὅτι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀληθινό ἱστορικό Γεγονός ἔχουμε πάρα πολλές, πού λόγῳ ἐλλείψεως χώρου δέν θά τίς ἀναφέρουμε ἐδῶ. Νομίζω, ὅμως, ὅτι ἰδιαίτερη βαρύτητα ἔχει τό θέμα ἀπό τή σκοπιά τῶν δύσπιστων καί πολέμιων τοῦ Χριστοῦ, ὅπως θά δοῦμε παρακάτω, πού … ὁμολογοῦν τὴν Ἀνάσταση χωρίς κἂν νά τό καταλάβουν καί οἱ ἴδιοι.

2. Ἐχθροί, ἄθεοι, δύσπιστοι μαρτυροῦν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ

Ἐχθροί, ἄθεοι, δύσπιστοι, προβληματισμένοι κ.ἄ. αὐτῆς τῆς κατηγορίας μαρτυροῦν ἠθελημένα ἤ ἄθελά τους τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, τήν ἀποδέχονται, ἀναδιπλώνονται, μετανοοῦν καί ζοῦν τήν κατά Χριστόν ζωήν. Αὐτή τή ζωή πού μᾶς καλεῖ ἡ ἴδια ἡ Ἀνάστασή του νά ζήσουμε καί μᾶς τήν ὑπενθυμίζει ὁ ἀπ. Παῦλος: «Ὅπως ἀκριβῶς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ἐκ νεκρῶν, ἔτσι πρέπει νά βαδίσουμε καί ἐμεῖς μιά καινούργια ζωή» (Ρωμ. 6, 4).

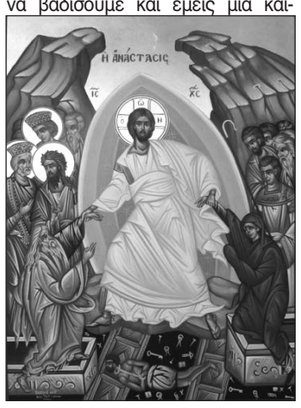

Καί ἐρχόμεθα στήν ἀναφορά κάποιων παραδειγμάτων, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τούς βασικά πολεμίους τῆς ἀναστάσιμης ἀλήθειας: τόν Πιλάτο, τόν θάνατο, τόν ἄδειο τάφο καί τούς Ρωμαίους στρατιῶτες, τή φρουρά τοῦ τάφου, ὁ ὁποῖος καί ἀσφαλίστηκε μάλιστα μέ τόν ὀγκόλιθο καί μέ την κουστωδία: «Οἱ δέ πορευθέντες ἠσφαλίσαντο τόν τάφον σφραγίσαντες τὴν λίθον μετά τῆς κουστωδίας», ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος (27, 65-66).

α. Ὁ Πιλάτος ἐθαύμασε ὅτι ἤδη εἶχε ἀποθάνει πάνω στόν σταυρό καί το βεβαιώνει καί ὁ Ρωμαῖος Ἑκατόνταρχος (πού ἀσφαλῶς γνώριζε ἀπό θανάτους καί πολέμους, ὡς ἀξιωματικός): «Ὅταν ὁ ἑκατόνταρχος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκεῖ ἀπέναντί του, εἶδε ὅτι κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἐξέπνευσε, εἶπε: "Ἀλήθεια αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἦτο ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ"»(Μάρκ. 15, 39 – Ἰωάν. 19, 31-34).

Διαβεβαιώνεται ὁ θάνατος αὐτοῦ, ἀλλά καί ἡ θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ἄρα ὅτι δέν ἦταν ὁ Χριστός κοινός καί ἀδύναμος ἄνθρωπος.

β. Ὁ **θάνατος** τοῦ Χριστοῦ εἶναι μέν ὁ πρῶτος καί μέγιστος ἐχθρός, ἀλλά καί ὁ πρῶτος καί σημαντικός μάρτυρας τῆς Ἀνάστασής Του. Γιατί; Ἄν δέν εἴχαμε θάνατο, γιά ποιά Ἀνάσταση θά μιλούσαμε! Εἶναι βεβαιωμένος ἀπό ἰατρικῆς, ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς,[4] καθώς καί ἀπό τήν εὐαγγελική ἱστορία. Ὁ λογχισμός τῆς πλευρᾶς, ἀπ' ὅπου βγήκε αἷμα καί νερό (Ἰωάν. 19, 31-34), σημαίνει θάνατο.

Ὁ J. Simpson, ἰατρός, ἐφευρέτης τοῦ χλωροφορμίου καί καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου, ἀπέδειξε ὅτι τό «αἷμα» καί τό «ὕδωρ» πού ἔτρεξε ἀπό τή «λογχισθεῖσα» πλευρά τοῦ Κυρίου εἶναι τρανή ἀπόδειξη τοῦ πραγματικοῦ θανάτου.

«Ὁ Ἰησοῦς, γράφει ὁ Simpson, ἀπέθανε ἀπό διάρρηξη τῆς καρδιᾶς. Κατά τόν θάνατο αὐτόν ἐκφεύγει αἷμα εἰς τό περικάρδιον, τό αἷμα ἐμποδίζει τήν καρδιά ἀπό τοῦ νά πάλλει καί μετά ἀπ' ὀλίγον χωρίζεται τό αἷμα σέ ὀρό (ὕδωρ καί αἱμοσφαίρια). Ἐκεῖνος πού πεθαίνει κατ' αὐτόν τόν τρόπο ἐκβάλλει κραυγή δυνατή, πρᾶγμα τό ὁποῖο – ὅπως ἀναφέρουν τά Εὐαγγέλια: «Ὁ δέ Ἰησοῦς πάλιν κράξας φωνῇ μεγάλῃ, ἀφῆκε τό πνεῦμα» (Ματθ. κζ, 50) – συνέβη καί μέ τόν Κύριο»[5].

Ἐπιπλέον, κατ' ἄλλους, εἶναι δύο στοιχεῖα συστατικά καί συμβολικά τῶν μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἄν δέν θέλουμε νά δεχθοῦμε τόν θάνατο πάνω στό Σταυρό, ὅπως ἰσχυρίσθηκαν μερικοί ὀρθολογιστές, ὅπως λ.χ. ὁ PAULUS, τότε θά ἐπῆλθε ἀπό ἀσφυξία μέσα στόν τάφο, κατά τον James Simpson.[6]

Ὁ ὀρθολογιστής PAULUS ὑποστήριζε ὅτι: «Ὁ Χριστός δέν πέθανε ἐπί τοῦ Σταυροῦ, ἀλλά λιποθύμησε καί περιῆλθε σέ βαθύ λήθαργο. Ἐτέθη στόν τάφο καί συνῆλθε ἀπό τά ἀρώματα. Ἐμφανίστηκε τήν τρίτη ἡμέρα στούς μαθητές, τούς ὁποίους καί ἄφησε νά σχηματίσουν τήν ἐντύπωση ὅτι ἀνέστη».[7]

Αὐτή ἡ ἐκδοχή δέν εὐσταθεῖ, γιατί: Οἱ 100 περίπου (ρωμαϊκές) λίτρες ἀρωμάτων (μῖγμα σμύρνης καί ἀλόης) (Ἰωάν. 19, 39) – περισσότερο ἀπό 32 κιλά - πού χύθηκαν μέσα στόν μικρό χῶρο τοῦ Τάφου (πού εἶχε μῆκος 2,07 μ. καί πλάτος 1,93 μ.) θά εἶχαν σάν συνέπεια τόν θάνατο ἀπό ἀσφυξία. Κι ἄν παρ' ἐλπίδα συνέβαινε κάτι τέτοιο, τότε γεννῶνται χίλια δυό ἐρωτήματα ἀναπάντητα ἀπό τούς κακόβουλους, συκοφάντες καί διαστρεβλωτές τῆς ἀλήθειας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Σημειωτέον ὅτι, ἀκόμα καί τό Ταλμοὺδ (βιβλία τῶν Ἑβραίων) δέν ἀναφέρει οὔτε τήν παραμικρή ἀμφιβολία πώς ὁ Χριστός δέν εἶχε πεθάνει.[8]

«Ὡς εἶδον αὐτόν τεθνηκότα (=ὅτι εἶχε πεθάνει), οὐ κατέαξαν (= δέν ἔσπασαν) αὐτοῦ τα σκέλη» (Ἰωάν. 19, 31-34). Γι' αὐτό καί τό Πάσχα χαρακτηρίζεται ὡς Σταυροαναστάσιμο ἤ μιλᾶμε γιά χαρμολύπη.

Σέ τελευταία ἀνάλυση θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι οἱ ἐχθροί του διαβεβαιώνουν τόν θάνατο καί πληροφοροῦν τήν Ἐξουσία γιά τά περαιτέρω.

Τί ἄλλη μαρτυρία ζητᾶμε;

Ἡ ὑπόθεση τῆς νεκροφάνειας τοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνύεται «ἠλίθια», καί ὅπως λέει ὁ Keim «ἀπεκηρύχθη σήμερον ὑπό πάντων τῶν κριτικῶν»[9], ὅπως λ.χ. ἀπό τούς ἀρνητές A. MEYER, REVILLE κ.ἄ.[10]

γ. Ὁ ἄδειος τάφος· αὐτός πού διαλαλεῖ ἀνά τούς αἰῶνες τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί συγκλόνισε ἤ συνεχίζει νά συγκλονίζει τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Τό παραδέχτηκε καί αὐτός ὁ ἀρνητής Ρενάν. Καί ἄς λένε οἱ ἐχθροί του, καί σήμερα, ὅτι ἔκαναν τήν «ἀνακάλυψη» τοῦ αἰώνα, ὅτι δηλαδή *«ἀνακάλυψαν τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ»*.

Ναί, βρῆκαν τόν τάφο, ἀλλά ἀδειανό, χωρίς ὀστᾶ, χωρίς τίποτε! Δίχως νά τό καταλάβουν διακήρυξαν τήν Ἀνάσταση!

Ἀλλ' ὅμως καί ἀρχαιολόγοι καί ἱστορικοί καταδικάζουν τή νέα *«ἀνακάλυψη»*. Ἀνατρέπουν ὡς ψευδεῖς καί ἀνυπόστατους τούς ἰσχυρισμούς τοῦ φαντασιόπληκτου Ἀμερικανοῦ σκηνοθέτη Τζέϊμς Κάμερον (2007). Διακηρύσσουν ἀκόμη οἱ ἀρχαιολόγοι, ὅτι ὑπάρχουν τέτοιοι πολλοί τάφοι μέ τό ὄνομα Ἰησοῦς, Μαγδαληνή καί Ἰούδας, διότι ἦταν τά πλέον διαδεδομένα ὀνόματα τήν ἐποχή πού ἔζησε καί ἔδρασε ὁ Χριστός. Ἔτσι, μίλησαν γιά *«ἀπατεῶνες»* μέ σκοτεινές καί κερδοφόρες σκοπιμότητες.

«Θέλουν ἁπλῶς νά κερδίσουν χρήματα…», δήλωσε ὁ Ἑβραῖος διακεκριμένος ἀρχαιολόγος καθηγητής Ἄμος Κλόνερ, πού ἐπέβλεψε τήν ἀνασκαφή.[11]

δ. Γιά τόν ἄδειο τάφο καταθέτουν τή μαρτυρία τους καί τά νεκρικά σάβανα, πού βρέθηκαν ἀνέπαφα μέσα σ' αὐτόν. Τό βεβαιώνει ὁ Ἰωάννης, πού ἔσκυψε στόν τάφο καί διαπίστωσε τήν ἀνέπαφη ἐκεῖ ὕπαρξή τους (Ἰωάν. 20, 4 - 8)· ἐπίσης καί ὁ ἄλλος μαθητής, ὁ Σίμων Πέτρος (Ἰωάν. 20, 4-8 καί Λουκ. 24, 12), καθώς καί τά ποιητικά κείμενα τῆς ὀρθόδοξης λατρείας μας (βλ. Παρακλητική).

Ἀνασκευάζεται ἔτσι αὐτόματα καί ἡ λεγομένη θεωρία *«τῆς κλοπῆς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ»* ἀπό τούς φοβισμένους καί κλειδαμπαρωμένους μαθητές Του.

ε. Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι, ἐκτυφλωθέντες ἀπό τό ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως, ἔπεσαν χαμαί, καί ἔγιναν σάν νεκροί ἀπό τον φόβο, πού προκάλεσε ἡ παρουσία τοῦ ἀγγέλου. Τά εἶπαν ὅλα τά γεγονότα. Στή συνέχεια δωροδοκήθηκαν, γιά νά ποῦν ψέματα, πώς δέν ἀναστήθηκε ἀλλά ὅτι, ἐνῶ ἐμεῖς κοιμόμασταν, ἦλθαν καί ἔκλεψαν τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ οἱ μαθητές Του (Ματθ. 28, 11-15): *«Λαβόντες τά ἀργύρια ἐποίησαν ὡς ἐδιδάχθησαν»* (Ματθ. 28, 15). Πολλά τά ἐρωτηματικά μέ κύρια τοῦτα: Πῶς μπόρεσαν καί κινήθηκαν μέσα στήν κοσμοπλήμμυρα τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ἀφοῦ ὁ Ἰουδαῖος Ἰώσηπος ἀναφέρει τοὐλάχιστον τόν συνωστισμό δύο ἑκατομ. ἀνθρώπων; Πῶς πέρασαν τήν φρουρά; Χωρίς θόρυβο ἔγινε ἡ ἀποκόλληση τοῦ ὀγκόλιθου καί ἡ ἀποσφράγιση τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ; Ἀστειότητες… Καί περιεπλάκησαν τόσο πολύ τά πράγματα, πού στό τέλος ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Ἀνάσταση εἶχε γίνει, παρά τόν ὀγκόλιθο πού ἐκάλυπτε τόν τάφο καί τήν κουστωδία, πού εἶχε ἐγκατασταθεῖ, γιά νά φυλάττει τόν τάφο.

Καί αὐτός ὁ ἄπιστος Ρενάν γράφει: «Τό μῖσος τῶν στρατιωτῶν κατά τοῦ Ἰησοῦ ἦταν τόσο, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νά μή λάβουν φροντίδα περί ὁριστικῆς του θανατώσεως».[12]

Μέ φανερή εἰρωνεία καί πειστικότητα περιγράφει αὐτή την ἀνοησία τους ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος: *«Λέτε ὅτι κοιμόντουσαν οἱ φύλακες! Ἀλλ' ὅταν μιλᾶτε μ' αὐτόν τόν τρόπο μήπως κοιμᾶται τό λογικό σας περισσότερο ἀπ' ὅ,τι οἱ φύλακες; Ἐάν κοιμόντουσαν, τί εἶδαν; Κι ἄν δέν εἶδαν τίποτε τίνος εἶναι μάρτυρες; Τί εἴδους μάρτυρες εἶναι οἱ μάρτυρες πού κοιμοῦνται! Ποιό τό περιεχόμενο τῆς μαρτυρίας τους; Γιατί εἶναι σάν νά ἔλεγαν: Μαρτυροῦμε ὅτι οἱ μαθητές τοῦ Ἰησοῦ ἔκλεψαν τό σῶμα του· καί ἡ μαρτυρία μας εἶναι ἀπόλυτα ἀδιαμφισβήτητη, γιατί ὅταν τό σῶμα ἐκλάπη, ἐμεῖς κοιμόμασταν ὕπνο τόσο βαθύ, ὥστε οὔτε ἀκούσαμε οὔτε εἴδαμε τίποτε!...»*.[13]

Γιατί δέν τούς τιμώρησε ἡ αὐστηρότατη Ρωμαϊκή Ἐξουσία, γιά παράβαση καθήκοντος ἤ ἐγκατάλειψη σκοπιᾶς ἤ …;

Γιατί, ὅμως, δέν τιμωρήθηκαν, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, οἱ μαθητές γιά τό *«ἔγκλημα τῆς κλοπῆς»*;… Γιά τό μεγάλο αὐτό ψέμα κάνει λόγο καί ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος, ὁ φιλόσοφος καί μάρτυρας, στόν *«Διάλογο πρός Τρύφωνα»*.[14]

Καί ὅλα αὐτά, μόνο καί μόνο γιά νά μή φανερωθεῖ ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως! Καί τό συμπέρασμα ἀπό τήν περιπέτεια αὐτή: Ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἀληθινή πραγματικότητα καί αὐτοί (οἱ ἐχθροί) ἀποδεικνύονται ἀνόητοι καί γίνονται καταγέλαστοι…, ἀλλά καί μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως παρά τή θέλησή τους.

***Ὁμιλία εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Π.Ο.Ε. Δευτέρα 4.5.15**

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΙΟΣ

Τὴν 11ην Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, φωτιστῶν τῶν Σλάβων.

Τὸ κίνημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ

Ὁ 1ος Ψαλμός

Τοῦ ***Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως*** *κ. Ἱερεμίου*

1. Στό σημερινό μου κήρυγμα, ἀδελφοί χριστιανοί, θά σᾶς ἑρμηνεύσω τόν 1ο ψαλμό. Ὁ ψαλμός αὐτός γράφτηκε στά χρόνια μετά τήν βαβυλώνια αἰχμαλωσία, μετά δηλαδή τό 586 π.Χ. Τότε πολλοί Ἰουδαῖοι, ἐπηρεαζόμενοι ἀπό τό ἑλληνικό πνεῦμα, ἄρχιζαν νά φιλελευθεριάζουν καί νά θέλουν νά ἀναμείξουν τόν Μωσαϊκό Νόμο καί τήν προφητική διδασκαλία μέ τήν ἑλληνική φιλοσοφία. Αὐτοί οἱ μοντέρνοι Ἰουδαῖοι, ὅπως φαίνεται ἀπό τόν ψαλμό μας, συγκροτοῦσαν ἰδιαίτερες ὁμάδες καί ἔκαναν διαλέξεις γιά τό κίνημά τους σέ ἰδιαίτερους χώρους. Ἐναντίον αὐτῶν τῶν Ἰουδαίων γράφεται ὁ 1ος ψαλμός καί τούς ἀποκαλεῖ μέ τρεῖς βαρειές ἐκφράσεις. Τούς λέγει «ἀσεβεῖς», «ἁμαρτωλούς» καί, ἀκόμη περισσότερο, τούς ἀποκαλεῖ «λοιμούς», δηλαδή διεφθαρμένους (στίχ. 1). Καί βεβαίως ἦταν μεγάλη ἡ ἁμαρτία τῶν Ἰουδαίων αὐτῶν, γιατί ἤθελαν νά ἀλλοιώσουν τήν πίστη τῶν πατέρων τους, τήν παράδοσή τους, καί νά τήν ἀναμείξουν μέ τήν διδασκαλία τῆς νέας ἐποχῆς τῶν ἑλληνιστικῶν χρόνων.

2. Ὁ Ψαλμωδός μας λοιπόν ἀρχίζοντας τόν ψαλμό του λέγει ὅτι εὐσεβής εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος «οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν» (στίχ. 1). Δέν σκέπτεται, δηλαδή, ὅπως σκέπτονται οἱ μοντέρνοι Ἰουδαῖοι. Καί, ἀκόμη περισσότερο, εὐσεβής εἶναι ἐκεῖνος πού δέν θέλει νά πάει στήν ὁδό πού εἶναι ἡ αἴθουσα, ὅπου συγκεντρώνονται οἱ ἀσεβεῖς μοντέρνοι Ἰουδαῖοι, καί νά καθήσει καί αὐτός ἐκεῖ γιά νά ἀκούσει τήν διδασκαλία τους: «Καί ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη καί ἐπί καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν» (στίχ. 1). Εὐσεβής κατά τόν ψαλμό μας εἶναι αὐτός πού δέν συμπορεύεται μέ τό πνεῦμα τῆς νέας ἐποχῆς, ἀλλά κρατάει ἀκέραιη τήν ἱερή παράδοση, χωρίς νά θέλει νά τήν ἀναμείξει μέ φιλοσοφικά διδάγματα. Αὐτός ὁ εὐσεβής ἄνθρωπος εἶναι «μακάριος», λέγει ὁ Ψαλμωδός μας: «Μακάριος ἀνήρ, ὅς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν...» (στίχ. 1).

3. Στήν συνέχεια ὁ ἱερός Ψαλμωδός μᾶς λέγει πιό συγκεκριμένα ποιά στάση πρέπει νά κρατοῦν οἱ εὐσεβεῖς στό θέμα πού δημιούργησαν οἱ ἀσεβεῖς μοντέρνοι. Αὐτοί, ὅπως εἴπαμε, ἤθελαν νά ἀναμείξουν τήν ἑλληνική φιλοσοφία μέ τόν παραδοθέντα διά τοῦ Μωυσῆ Νόμο τοῦ Θεοῦ. Ὁ ψαλμός μᾶς λέγει καθαρά: Ὁ εὐσεβής Ἰουδαῖος θά εἶναι προσηλωμένος στόν Νόμο καί μόνο στό Νόμο. Σ' αὐτόν θά εἶναι ἡ καρδιά του καί αὐτόν θά ψελλίζει στήν ἡμερονύκτια προσευχή του: «Ἀλλ' ἤ ἐν τῷ Νόμῳ Κυρίου τό θέλημα αὐτοῦ καί ἐν τῷ Νόμῳ αὐτοῦ μελετήσει ἡμέρας καί νυκτός» (στίχ. 2). Πέρα ἡ φιλοσοφία καί κάθε ἀνθρώπινο κατασκεύασμα ἀπό τόν Νόμο τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι ἀτελής οὔτε ἐλλιπής ὁ θεῖος Νόμος, γιά νά ἔχει ἀνάγκη νά τόν συμπληρώσουμε μέ ἀνθρώπινη σοφία*.

4. Καί τώρα ὁ ποιητής τοῦ ψαλμοῦ παρουσιάζει μέ εἰκόνες τήν εὐτυχία τῶν εὐσεβῶν καί τήν δυστυχία τῶν ἀσεβῶν. Οἱ εὐσεβεῖς, αὐτοί, δηλαδή, πού δέχονται ἀνόθευτο τό θεῖο Νόμο καί προσκολλῶνται σ' αὐτόν, παριστάνονται ἐδῶ στόν ψαλμό μας σάν ἕνα δένδρο ἀειθαλές, πού ποτίζεται μέ ἄφθονα νερά καί φέρει τόν καρπό του καί μάλιστα «ἐν καιρῷ αὐτοῦ» (στίχ. 3), στόν κατάλληλο δηλαδή καιρό (στίχ. 3). Πάντοτε, λοιπόν, θά εἶναι εὐτυχισμένος ὁ εὐσεβής, γιατί θά ἔχει τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Δέν θά εἶναι ὅμως ἔτσι οἱ ἀσεβεῖς, δέν θά εἶναι ἔτσι! «Οὐχ οὕτως οἱ ἀσεβεῖς, οὐχ οὕτως», λέει ὁ Ψαλμωδός. Οἱ ἀσεβεῖς θά μοιάζουν σάν τό ἄχυρο πού τό ἀρπάζει ὁ ἄνεμος καί τό πετάει μακριά (στίχ. 4). Καί τελικά λέγει ὁ ψαλμός μας περί τῶν ἀσεβῶν ὅτι «οὐκ ἀναστήσονται ἐν κρίσει» (στίχ. 5).

5. Ὁ λόγος αὐτός τοῦ ψαλμοῦ ἔχει παρεξηγηθεῖ, γιατί σάν νά λέγει ὅτι δέν πρόκειται νά ἀναστηθοῦν οἱ ἁμαρτωλοί κατά τήν τελική κρίση. Αὐτήν ὅμως τήν πλάνη τήν λέγουν οἱ Χιλιαστές, οἱ Ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ. Ἀλλά δέν λέγει αὐτό ἐδῶ ὁ Ψαλμωδός μας. Τό σωστό νόημα τῆς φράσης «οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει», εἶναι τό ἑξῆς: Στά ἰουδαϊκά δικαστήρια ὁ κατηγορούμενος καθόταν στό ἐδώλιο. Ἄν ἀθωωνόταν, σηκωνόταν μέ καύχηση ὄρθιος, γιά νά φανεῖ ὅτι δικαιώθηκε. Ἄν ὅμως ὁ κατηγορούμενος καταδικαζόταν, τότε ἔπεφτε κατά γῆς, δεῖγμα τῆς καταδίκης του. Ὁ στίχος μας λοιπόν θέλει νά πεῖ: Στήν καθημερινή κρίση πού κάνει ὁ Θεός, οἱ ἀσεβεῖς «οὐκ ἀναστήσονται», δέν θά σηκωθοῦν ὄρθιοι, δηλαδή δέν θά ἀθωωθοῦν, ἀλλά θά καταδικασθοῦν. Εἶναι καταδικασμένοι ἀπό τόν Θεό. Καί σάν τοιοῦτοι δέν θά ἀνήκουν στήν «βουλή τῶν δικαίων» (στίχ. 5). Δέν θά εἶναι δηλαδή τότε μέλη τῆς ἱερῆς κοινότητας, μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Καί μέ λίγα λόγια συνοψίζει τέλος ὁ Ψαλμωδός ὅλα ὅσα εἶπε περί τῆς τύχης τῶν εὐσεβῶν καί ἀσεβῶν: «Γινώσκει Κύριος ὁδόν δικαίων καί ὁδός ἀσεβῶν ἀπολεῖται» (στίχ. 6). Τούς εὐσεβεῖς ὁ Θεός τούς «γινώσκει», δηλαδή τούς φροντίζει καί τούς προστατεύει. Οἱ ἀσεβεῖς ὅμως θά καταστραφοῦν.

6. Τό κίνημα τῶν «ἀσεβῶν» τοῦ ψαλμοῦ μας, τούς ὁποίους ὁ Ψαλμωδός ἀποκαλεῖ «λοιμούς» (στίχ. 1), δηλαδή διεφθαρμένους, τό ἐκφράζει ἀκριβῶς ἡ αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Γιατί ὅπως οἱ

Πῶς δὲν ἔγινα «Καδοδηγητὴς» τοῦ Ἀγαπισμοῦ

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ***

(2ον - Τελευταῖον)

Τὸ πρῶτο ἀνήκει στὸν ἀγαπητὸ Ἀδελφὸ καὶ Συναγωνιστή, αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο π. Βασίλειο Βολουδάκη. Ὁ π. Βασίλειος ἀσκεῖ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου κριτική, ἐλέγχοντας θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ τὴν «Ἀγάπη», γιὰ τὴν ὁποία ἀγωνιζόταν ὁ Μακαριώτατος, καταλήγει δὲ μὲ τὰ ἑξῆς:

«Συνοπτικὰ τὰ γενικὰ συμπεράσματα ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου εἶναι:

1) Ἐὰν ὁ Ἀγαπισμὸς θεωρηθῇ μόνο βιοτικὸ σύστημα, κατακρίνεται ὁ συγγραφέας του, γιατί σὰν ἐπίσκοπος ὀρθόδοξος τῆς Μιᾶς καὶ Μόνης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ρυθμίζῃ ἀνθρώπινα (δηλαδὴ μόνο σαρκικὰ) τὴν ἐπὶ γῆς ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ θεανθρώπινα.

2) Ἐὰν ὁ «Ἀγαπισμὸς» θεωρηθῇ θρησκευτικὸ σύστημα, πάλι ὁ συγγραφέας του κατακρίνεται, γιατί ἐνῷ εἶναι ὀρθόδοξος καὶ μάλιστα ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας γράφει μὲ προϋποθέσεις ξένες πρὸς τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τὴν «διὰ τῶν ἁγίων Πατέρων» Παράδοση τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάθεσή μας ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας»[8].

Ἡ δεύτερη κριτικὴ προερχόταν ἀπὸ ἕνα σεβαστὸ κληρικό, ἀείμνηστο τώρα, τὸν Ἀρχιμανδρίτη - Ἱεροκήρυκα π. Ἀρσένιο Κομπούγια, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων παρατηρεῖ:

«Τί εἶναι πάλιν αὐτὸ ποὺ τώρα τελευταίως μετεπήδησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ λεγομένη «Διεθνὴς τῆς Ἀγάπης», ἡ ὁποία ἐσχάτως ἔλαβε Σωματειακὴν καὶ Νομικὴν ὑπόστασιν, μὲ ἐπίλεκτα μέλη τῆς κοινωνίας καὶ μάλιστα, καθὼς φαίνεται, ἡγήθη ταύτης ὁ πρώην Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κὸς Ἱερώνυμος;

Προσεπάθησα νὰ μάθω τοὺς σκοπούς, τῆς ἰδιοτύπου αὐτῆς κινήσεως, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ δὲν ἐδημοσιεύθησαν πουθενὰ οἱ σκοποί της τουλάχιστον εἰς ἐμὲ μένουν ἄγνωστοι. Ἀλλ᾽ ὅσο καὶ ἂν γίνουν γνωστοὶ οἱ σκοποί, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἅγιοι, εἶναι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καταδικασμένοι εἰς οἰκτρὰν ἀποτυχίαν!

Καὶ θὰ εἶναι εἰς ἀποτυχίαν, διότι ἡ κίνησις αὐτὴ τόσον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅσον εἰς τὴν Εὐρώπην ποὺ ἔλκει τὴν ἀρχικήν της καταγωγήν, ἀποτελεῖται ναὶ μὲν ἀπὸ ἐπίλεκτα τῆς κοινωνίας μέλη, οὐχὶ ὅμως μὲ ἀναγεννημένα τῆς Ἐκκλησίας πρόσωπα, ἀνθρώπους μὲ βαθεῖαν εὐσέβειαν καὶ μυστηριακὴν ζωήν, ἴσως μάλιστα τινὲς ἐξ αὐτῶν νὰ ἀνήκουν καὶ σὲ σκοτεινὲς δυνάμεις! Καὶ ἑπομένως δὲν ξεκινοῦν μὲ τὸν Χριστὸν καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ θέλουν νὰ δώσουν ἀγάπη καὶ εἰρήνη χωρὶς Χριστόν, χωρὶς τὴν ἀγάπη καὶ εἰρήνη ποὺ μοναδικὰ δίδει μόνον ὁ Χριστός. «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, Ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν» (Ἰωάν. ΙΔ΄ 26) διαβεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ τοῦ κόσμου χωρὶς Χριστόν, εἶναι ἀτελὲς καὶ ματαιοπονία...

Μακαριώτατε, ὁ κόσμος χάνεται καὶ μὴ βαυκαλίζεσθε μὲ ἐνθουσιασμοὺς ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλά, τὰ τῆς πίστεως καὶ σωτηρίας, καὶ ἀφήσατε τὴν «διεθνῆ ἀγάπην» καὶ κατασκευάσατε ἕνα νέον σχῆμα, τὴν διεθνῆ μετάνοιαν καὶ κηρύξατε σὲ συναγερμὸν μετανοίας εἰς τοὺς συναδέλφους σας ὡς καὶ ὅλον τὸν κλῆρον καὶ λάον. Θὰ τὸ κάμετε; Καλῶς.

Ἄλλως, παραιτηθῆτε ἀπὸ τὰς κοσμικὰς ἐνεργείας καὶ κινήσεις καὶ τὰ ταξίδια ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, διὰ νὰ κηρύξετε ὄχι μετάνοιαν εἰς τὸν ἀφηνιάσαντα κόσμον τῆς Δύσεως, ἀλλὰ ἀγάπην χωρὶς Χριστὸν καὶ χωρὶς ἐπιστροφὴν καὶ μετάνοιαν σ᾽ Αὐτόν, καὶ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν μας»[9].

Ἡ νέα συνάντηση

Ἡ νέα καὶ τελευταία - συνάντησή μου μὲ τὸν Μακαριώτατο ἔγινε μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες, στὶς ἀρχὲς Ἰουνίου 1979. Μετὰ τὴν ἐπιστροφή μου ἀπὸ τὴν Γερμανία μοῦ ἐζήτησε ἡ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ» (Χ.Ε.Ε.Ν.) νὰ κάνω μία ὁμιλία στὸ ἐντευκτήριό της (Φειδίου 3) κάθε Πέμπτη βράδυ. Τὸ ἐπληροφορήθη, φαίνεται, ὁ Μακαριώτατος καὶ ἔκαμε τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίσκεψή του. Φοροῦσε τὴν καθιερωμένη πλέον παπικὴ «μπέρτα» του. Εἶχα ἀρχίσει τὴν ὁμιλία, ὅταν εἰσῆλθε στὴν αἴθουσα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ κάποιον ἄγνωστό μου. Ἦταν μεγάλη ἔκπληξη γιὰ ὅλους μας (οἱ ἀκροατὲς ἦσαν περὶ τοὺς 70 - 80). Προσπάθησα νὰ ἐξηγήσω μέσα μου τὸν λόγο τῆς ἐπισκέψεώς του. Τὸ βεβαιότερο εἶναι, ὅτι θὰ ἐπληροφορήθη κάποιο σχόλιό μου γιὰ τὴν νέα ἀμφίεσή του. Αὐτὸ φάνηκε καὶ ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῆς συνομιλίας μας στὴ συνέχεια.

Σηκώθηκα στὸ βάθρο, ὅπου καθόμουν γιὰ τὴν ὁμιλία, καὶ τοῦ προσέφερα τὴ θέση μου, λέγοντας ὅτι ἦταν τιμή μας ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ καὶ παρακαλώντας τον νὰ μᾶς διδάξει αὐτὸς τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκεῖνος ἀπάντησε, ὅτι δὲν ἦλθε γιὰ ὁμιλία, ἀλλὰ ὅτι ἤθελε νὰ ἀκούσει ἐμένα. Συνέχισα τὴν ὁμιλία μου, προφανῶς μὲ κάποια ἀμηχανία («τρὰκ») καὶ ὅταν ὁλοκλήρωσα, τὸν παρεκάλεσα πάλι νὰ μᾶς μιλήσει. Καὶ τότε μοῦ λέγει: «Δὲν γνωρίζετε, ὅτι ἀρκετοὶ Πατέρες μας στὰ μοναστήρια κυρίως, φοροῦσαν τὸ ἔνδυμα, ποὺ ἐπέλεξα καὶ ἐγώ; Γιατί λοιπὸν μὲ κρίνετε;». Τότε συν - ειδητοποίησα τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του. Μετὰ τὴν ἄρνησή μου νὰ ἀναλάβω δράση στὴν Δ.τ.Α. ἄλλαξε καὶ ἡ στάση του ἀπέναντί μου. Δὲν ἐδίστασα νὰ ἀπαντήσω, χωρὶς περισπασμούς, ἱστορικὰ γιὰ τὴν ἀμφίεσή του, ὑποστηρίζοντας τὴν ἔνστασή μου. Τοῦ εἶπα: «Ναί, Μακαριώτατε, ἴσως ἔχετε δίκιο γιὰ τὴν ἀμφίεση. Ἐφ᾽ ὅσον ὅμως τὸ ἔνδυμα τῶν Ὀρθοδόξων Κληρικῶν εἶναι τὸ καθιερωμένο ράσο, αὐτὸ ποὺ κάνετε αἰφνιδιαστικὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ χωρίς καμμιὰ

Ο ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΜΕ ΦΡΑΓΚΙΚΗΝ ΑΜΦΙΕΣΙΝ!

Ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρώην Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος, κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας, περιφέρεται μὲ φραγκικὴν ἀμφίεσιν. Ἤδη, μερικαὶ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσίευσαν καὶ φωτογραφίαν του μὲ φραγκικὸν σκοῦφον καὶ τὴν γνωστὴν μπέρτα τῶν καρδιναλίων. Εἰλικρινῶς, οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ λυποῦνται διὰ τὴν περιβολὴν αὐτὴν τοῦ τέως Ἀρχιεπισκόπου. Ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ ἐπολέμησε διὰ ζητήματα πίστεως τὸν Ἱερώνυμον κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δικτατορίας, ὅταν οὗτος εὑρίσκετο εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης του καὶ τῆς δυνάμεώς του. Ἐξ αἰτίας μάλιστα τῶν νεωτεριστικῶν του ἐνεργειῶν ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» ἐσύρθη τὸ 1970 καὶ εἰς τὸ στρατοδικεῖον. Οὐδέποτε ὅμως, ἀντὶ καὶ τότε, ἐπιστεύομεν ὅτι ὁ Ἱερώνυμος τόσον εὐκόλως θὰ ἀπεμπολοῦσε τὰς παραδόσεις τῆς Ἀγίας μας Ὀρθοδοξίας καὶ θὰ τολμοῦσε νὰ περιφέρεται ὡσὰν ἕνας φραγκοκαλόγερος ἐν μέσαις Ἀθήναις, σκανδαλίζων τοὺς ἀνθρώπους.

ἐξήγηση, λέγεται **παραποίηση στολῆς**. Ἂν ἐμεῖς οἱ ἁπλοὶ κληρικοί, ὅταν ἤσασταν ἀρχιεπίσκοπος, ἐκάναμε κάτι τέτοιο, δὲν θὰ εἴχαμε συνέπειες; «Ὄχι, μοῦ ἀπάντησε. Μπορούσατε νὰ τὸ κάμετε, ἂν θέλατε». «Ναί, τοῦ λέγω, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐνημερώσατε». Διότι τότε θὰ ἐλαμβάνατε τὴν δέουσα ἀπάντηση. Ἐμεῖς στὴν Γερμανία κυκλοφορούσαμε μὲ τὸ καθιερωμένο ράσο μας, θεωρώντας το σημαία τῆς Ἑλληνορθοδοξίας. Δὲν σκεφθήκατε, λοιπόν, ὅτι τὸ τόλμημά σας θὰ προκαλέσει σκανδαλισμὸ στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα;».

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀκροατές μας, γύρω στὰ 40, οἰκογενειάρχης μὲ ρίζες παλαιοημερολογίτικες, πῆρε τὸν λόγο καὶ τοῦ λέγει: «Ἔχει δίκιο ὁ π. Γεώργιος, **πάτερ** Ἱερώνυμε!». Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τότε ἔχασε τὴν ψυχραιμία του καί, ἀπευθυνόμενος σὲ μένα, μοῦ λέγει: «Ἔτσι τοὺς διδάσκετε νὰ μιλοῦν στὸν Ἀρχιεπίσκοπο, μὲ τὸ "Πάτερ";». Δὲν ἐσιώτησα, διότι μπροστά μου εἶχα Ὀρθοδόξους, ποὺ ζητοῦσαν ἀπὸ ἐμὲ λόγο Ἀληθείας. Καὶ τοῦ εἶπα: «Μακαριώτατε, ἀπὸ τὸν εἰδικό μου καθηγητὴ τῆς Πατρολογίας, τὸν κ. Κων. Μπόνη, φίλος σας, ἔμαθα ὅτι ἡ προσφώνηση τῶν Κληρικῶν μας μὲ τὸ «Πάτερ» εἶναι ὅ,τι τρυφερότερα ὑπάρχει. Τὰ γνωστά μας «Σεβασμιώτατε», «Μακαριώτατε», «Παναγιώτατε», «Αἰδεσιμώτατε» τὰ γέννησε ἡ κοσμικὴ νοοτροπία. Γι᾽ αὐτὸ στοὺς ὕμνους μας, τοὺς Ἁγίους, ὅπως τὸν Ἅγιο Νικόλαο ἢ τὸν Μ. Βασίλειο, μὲ τὸ «πάτερ» τοὺς προσφωνοῦμε. Θὰ ἔπρεπε νὰ χαρῆτε, λοιπόν, ποὺ σᾶς μίλησε τόσο υἱϊκὰ καὶ τρυφερὰ ὁ προλαλήσας». Τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σηκώθηκε ἀμίλητος καὶ ἔφυγε. Καὶ ἐμεῖς συνεχίσαμε τὰ τῆς συναντήσεώς μας, χωρὶς κανένα σχόλιο γιὰ τὸ συμβάν, ποὺ προηγήθηκε.

Τὶς ὁμιλίες τῆς Πέμπτης συνήθιζαν νὰ καταγράφουν στὰ μαγνητόφωνά τους ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἀκροατές. Ἔτσι κατεγράφη καὶ ὅλη ἡ συζήτηση μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο καὶ τελικὰ κατέληξε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Αὐτὸ αἰτιολογεῖ καὶ ἡ πληθώρα τῶν ἐπαινετικῶν γραμμάτων, ποὺ ἔλαβα ἀπὸ σεβαστοὺς Ἁγιορεῖτες. Δὲν θὰ λησμονήσω τὴν θέρμη τῆς ἀγάπης τοῦ ἀοιδίμου π. Νικοδήμου (Μπιλάλη), ποὺ κατὰ τὴν συνήθειά του προέβη καὶ σὲ μακρὰ ἀδελφικὴ ἀνάλυση καὶ κρίση τοῦ ὅλου συμβάντος. Ὁμολογῶ, ὅτι μὲ στήριξαν πολὺ σὲ μιὰν ἔκρυθμη περίοδο καὶ κρίσιμη γιὰ τὴν πορεία μου, διότι ἀκόμη δὲν μὲ ἐγνώριζαν ὡς κληρικὸ στὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ γιὰ ἕξι χρόνια εἶχα «χαθεῖ» στὴν Γερμανία. Καὶ τὸ κυριότερο, κάποιοι ἐκκλησιαστικοὶ τῆς «παλαιᾶς τάξεως πραγμάτων» μὲ χαρακτήριζαν «κομμουνιστὴ» ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ κηρύγματά μου, ἔστω καὶ ἂν προσπαθοῦσα ταπεινὰ νὰ φέρω στὴν ἐπιφάνεια τὸν πατερικὸ λόγο, παρεμπέποντας ἐπίμονα στὴν ὀρθοδοξοπατερικὴ παράδοση τοῦ Μοναστικοῦ Κοινοβίου καὶ τῆς Ἑλληνορθόδοξης Κοινότητας. Ἐν ἀγνοίᾳ του ὁ Μακαριώτατος μὲ βοήθησε νὰ ἀποκαταστήσω τὴν εἰκόνα μου σὲ φίλους καὶ ἀμφισβητίες.

Βέβεαια, δὲν ἤμουν ὁ μόνος, ποὺ ἤθελά μου ἀναγκάσθηκα νὰ ἀσκήσω κριτικὴ στὴν ἐμφάνιση τοῦ Μακαριωτάτου. Διότι ἀκολούθησαν καὶ ἄλλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἐφημερίδα μας, ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέρχεται καὶ ἡ δημοσιευόμενη φωτογραφία μὲ τὸν σχολιασμὸ τῆς ἐφημερίδος.

Ὁλοσέλιδο δέ, χιουμοριστικὸ σχόλιο, ποίημα ὁλόκληρο, τοῦ μακαρίτη **Μπόστ** (Μ. Μποστατζόγλου) δημοσίευσε στὸ κυριακάτικο φύλλο της (3 Ἰουνίου 1979) ἡ «Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία». Καὶ δὲν ἦταν ἡ μόνη. Ὁ εὐφυέστατος **Μπόστ** στὸ ὀκτάστηλο σκίτσο του παρουσιάζει τὴν Ἑλλάδα νὰ ἀσκεῖ κριτικὴ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο γιὰ τὴ Στολή, ποὺ εἶχε ἐπιλέξει. Στὸ μακροσκελὲς δὲ στιχούργημά του, σημειώνει μεταξὺ τῶν ἄλλων, μὲ τὴν δική του «ὀρθογραφία»:

«Δέσποτα Ἱερόνιμε, βλέπο ὅτη ταχέως | βάλατε ροῦχα δυτικά, γυρνῶν ὡς ἐβροπέος[10].| Σᾶς καθιστὸ ὅμος γνωστόν, ἂν ντύθιτε γιὰ μένα, | ἡ εἰσοδός μου θὰ συνβῇ εἰς τὸ ὀγδονταένα[11]. | Ὁ ἀντιπρόεδρος ΕΟΚ, ὁ κήριος Νατάλι, | ἐμπυρογνόμονες πολοὶ κὲ κορηφέοι ἄλοι, | μᾶς εἶπαν νὰ ἀλλάξομαι ὅλοι νοοτροπεία | κὲ ὄχη τὰ ἐνδήματα, φορόντες κελεμπία. | Οἱ θεσμικοὶ οἱ νόμοι μας πρέπει ν᾽ ἀλάξουν ὅλοι | κι ὄχι ἀλάζοντες στολὴ νὰ βγένομε στὴν πόλι. | Ἐσεῖς παρεξηγίσαντες τὰς ἀνωτέρω θέσεις | περιπατῆτε καθ᾽ ὁδὸν μὲ ἄλας ἀμφίεσεις.

* * *

Οἱ μόδιστροι τῆς Δήσεος θέλουν νὰ μὲ ἐνδήσουν | φορὼν καὶ φέσι εἰς ἐμὲ διὰ νὰ μ᾽ εὐχαριστίσουν | πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶνε κομψόν, ὅπως ἀντιλαβῆσθε, | κὲ θὰ τ᾽ ἀκούσατε συχνὰ στοὺς ράπτας ποὺ ραβεῖσθε.

* * *

Ἄχ! σᾶς ζηλέβο, δέσποτα, ποὺ εἴχατε τὸ θάρος | Σεῖς τῆς ὀρθοδοξίας Μας ποὺ ἤσθο ἕνας φάρος[12]. | Νὰ ἐνδηθῆτε Δητικὰ κὲ τόρα νὰ γυρνᾶτε | φορὼν ἀφτὰ ποὺ θέλετε χωρὶς νὰ χολοσκᾶτε...».

Ὁ εὐρηματικὸς Μπόστ συνδέει τὴν ἐπιλογὴ τοῦ Μακαριωτάτου μὲ τὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις καὶ τὴν ἀναμένομενη γιὰ τὸ 1981 ἔνταξή μας στὴν ΕΟΚ. Θεωρεῖ δὲ ὡς ἔκφραση δυτικοποιήσεως καὶ τὴν νέα περιβολὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ποὺ κατὰ τὸν εὐφυῆ σκιτσογράφο συνέπλεε μὲ τὴν ὅλη πορεία τοῦ πλήρους ἐκφραγκισμοῦ τῆς Ἑλλάδος, κάτι ποὺ ὁλοκληρώθηκε στὴν ἐποχή μας, στὸ πλαίσιο τοῦ διπλοῦ οἰκουμενισμοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ, τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ὁ Γελοιογράφος βλέπει τὰ πράγματα μὲ τὸ βλέμμα ἑνὸς αὐθεντικοῦ Ὀρθοδόξου, ὅπως φαίνεται ἀπὸ ὅλο τὸ στιχούργημά του.

Διαβάζοντας τὰ σχόλια τοῦ Τύπου, καὶ ἰδιαίτερα ἐκεῖνα τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», βεβαιώθηκα ὅτι ἡ κρίση μου γιὰ τὰ τολμήματα τοῦ πρ. Ἀρχιεπισκόπου δὲν ἦσαν προϊὸν ἐσφαλμένης ἐκτιμήσεως, ἀλλὰ δίκαιη ἀντίδραση στὰ μηνύματα, ποὺ ἤθελε νὰ «περάσει» στὸν λαό μας. Παρ᾽ ὅλα αὐτά, μετὰ τὴν κοίμησή του (15.11.1988) θέλησα νὰ πάω στὴν Μονὴ Πετράκη, νὰ προσκυνήσω τὴν σορό του. Τὸ ἄφησα δὲ γιὰ τὴν τελευταία ἡμέρα, ποὺ θὰ ἐτελεῖωνε τὸ προσκύνημα καὶ θὰ μετεφέρετο στὴν Τῆνο. Τὴν νύχτα εἶδα ἕνα ὄνειρο ποὺ μὲ αἰφνιδίασε: Εἶδα ὅτι πηγαίνοντας γιὰ τὴν Μονή, ἐξερχόταν τὸ φέρετρο ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ περιβόλου της, ἐνῷ κάποιος ἄγνωστός μου, μοῦ εἶπε, ὅτι στὴν Ἐκκλησία ἔχει ἐκτεθεῖ γιὰ προσκύνημα τὸ λείψανο **μιᾶς Γυναίκας**. Ὅταν πῆγα στὸ Ναό, τὸ πρωί, πράγματι τὸ λείψανο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ καὶ εἶχε ἐκτεθεῖ γιὰ προσκύνηση τεμάχιο τοῦ λειψάνου τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. Πρὸς Θεοῦ! Δὲν τὸ θεωρῶ οὐράνιο μήνυμα! Μᾶλλον θὰ ἦταν καρπὸς στομαχικῆς δυσλειτουργίας. Τὸ μόνο ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὄντως βρέθηκα στὸ προσκύνημα τῆς Ἁγίας, ποὺ καὶ στὴ συνείδησή μου ἐνσάρκωσε τὴν ὄντως σοφία (Ἰακ. 5, 13) ἡ ὁποία ἐφώτιζε καὶ τὴν ἐπιστημονική της γνώση. Καὶ γι᾽ αὐτὸ ἦταν Ἁγία.

Σημειώσεις:

8) Ὀρθ. Τύπος, ἀρ. φύλλου 441 (1981), σ. 1 καὶ 2. 9) Ὀρθ. Τύπος, φ. 447. 10) = Εὐρωπαῖος. Αὐτὸ λέγει πολλά. Ἡ Εὐρώπη κατεργάζεται τὴν ἀποροθοδοξοποίησή μας. 11) Τὸ 1981 γίναμε μέλη τῆς ΕΟΚ καὶ τὸ 1992 τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως (Ε.Ε.). 12) Καταφανὴς εἰρωνεία γιὰ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ θητεία τοῦ Ἱερωνύμου.

Παράσημον εἰς τὸν Παν. Μητρ. Ταμασοῦ!

Δὲν ἀμφισβητοῦμεν κατ᾽ ἐλάχιστον τὴν προσφορὰν τοῦ ἐκ Ρωσίας λαβόντος παίδευσιν Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Ὅμως ὑπενθυμίζομεν ὅτι ἡ παρασημοφόρησις μειώνει τὴν ἀξίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, ἀφενὸς διότι κάθε Ἀρχιερεὺς εἶναι ἀνώτερος ὁποιουδήποτε «Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν» καὶ ἀφετέρου ἡ Ἐκκλησία, καὶ αὐτὸ ὀφείλει νὰ ἀκολουθῇ κάθε ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, ἀναδεικνύει μόνο τοὺς ὄντως πνευματεμφόρους μυστικῷ τῷ τρόπῳ καὶ ὄχι διὰ τιμητικῶν διακρίσεων «ὅπου σὴς καὶ βρῶσις καταφάγεται αὐτά», καθὼς τὰ ἴδια συνοδεύουν μόνον ἕως τάφου, ἴσως δι᾽ αὐτὸ λέγονται καὶ παρά-σῆμα (ἀρχαϊστὶ τάφος)! Συμφώνως πρὸς ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων:

«Τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου, 4ην /17ην Ἀπριλίου 2015, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ταμασοῦ καὶ Ὀρεινῆς κ. Ἡσαΐας μετὰ τοῦ Ἐξάρχου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς Κύπρον Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου, ἡγούμενοι πεντηκονταμελοῦς ὁμάδος προσκυνητῶν ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ταμασοῦ καὶ τῆς Ἐξαρχίας τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Κύπρον, ἐπεσκέφθησαν τὸ Πατριαρχεῖον, ἐν συνεχείᾳ τῆς προσκυνήσεως εἰς τὸν Παγίων Τάφον καὶ τῆς Λιτανείας, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὰ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως προσκυνήματα. Τὴν ὁμάδα ταύτην καὶ τοὺς ἡγουμένους αὐτῆς, Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς ἐδέχθη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος. Ὁ Μακ. Πατριάρχης ὑπεγράμμισεν ἰδιαιτέρως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ταμασοῦ ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων διὰ τῆς φιλοξενίας μελῶν τοῦ ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου εἰς κατασκηνώσεις τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ, διὰ τῆς ἀναλήψεως προσκυνηματικῶν ἐκδρομῶν ὡς καὶ αὕτη καὶ εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ ἀπένειμε αὐτῷ τὴν τιμητικὴν διάκρισιν τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ παρασήμου τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου».

Ἡ «μάχαιρα τοῦ πνεύματος»: Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος Ζερβάκος (1884-1980)

Α΄

Ἦταν τὸ ἔτος 1976, τέσσερα ἔτη πρὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ μακαριστοῦ π. Φιλοθέου, ὅταν συνέγραψαν στὴν Ἀθωνιάδα Σχολὴ ποίημα, τὸ ὁποῖο περιελάμβανε καὶ τὸν ἀκόλουθο στίχο: «Γέροντ᾽ ἀνθρώπους βιβλικούς/ μοῦ θύμιζε ἡ θωριά σου/ κι ἄλλους μᾶς ἄνοιγε οὐρανοὺς/ ἡ στραφτερὴ ματιά σου». Πράγματι, ἡ θωριὰ τοῦ π. Φιλοθέου θύμιζε τοὺς Δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ ἀγωνίστηκαν ἀνάμεσα σὲ εἰδωλολάτρες διὰ τὴν ἀληθινὴ πίστη, πολὺ περισσότερο ὅμως ὁ λόγος του. Ἡ εἰδοποιὸς διαφορὰ τοῦ λόγου τῶν ψευδοπροφητῶν ἀπὸ τὼν Προφητῶν ἦταν ἡ ἀλήθεια, ἡ προερχομένη ἐκ τοῦ Θεοῦ, τίποτε περισσότερο τίποτε λιγότερο. Οἱ πρῶτοι κολάκευαν τοὺς ἄρχοντες καὶ τὸ λαὸ ἀναγγέλλοντας μόνον εὐχάριστα, ἐνῶ οἱ δεύτεροι ἀποτελοῦσαν τοὺς διαπρυσίους κήρυκες τῆς ἀληθείας, ὅσο καυστικὴ καὶ ἂν ἦταν ἡ ἴδια διὰ τοὺς ἀκροατές. Διότι, ἡ ὀξύτητα τοῦ λόγου δὲν ἔγκειται κυρίως στὸ ὕφος, ἀλλὰ στὸ περιεχόμενο. «Ἑπόμενος τοῖς ἁγίοις Προφήταις» ὁ Γέροντας, ἂν καὶ γαλήνιος καὶ ἀνεξίκακος, διέθετε λόγο «τομώτερον ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον» (Ἑβρ. 4,12), ὄχι διότι στηλίτευε ἀκρίτως, ἀλλὰ διότι ἔδιδε τὶς ὀρθὲς πνευματικὲς κατευθύνσεις, οἱ ὁποῖες δὲν ἐτύγχανον καλοπίστου ὑποδοχῆς ἀπὸ ἀνθρώπους ἀπνευματίστους στὰ νάματα τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ἀ-πνευματίστους ἀπὸ τὸν φωτισμὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τί θὰ ἦταν οἱ Προφῆτες, ἐὰν ὁ λόγος τους δὲν περιεῖχε τὴν πνοὴ τοῦ Κυρίου; Μήπως δὲν θὰ φυλλορροοῦσε τὸ κήρυγμά τους ἁπλῶς καὶ μόνον σὲ ἠθικὲς προτροπὲς καὶ κοινωνικὲς μεταρρυθμίσεις; Πνευματικὸς λόγος σημαίνει θεοφόρος λόγος, λόγος ἔναντι τοῦ ὁποίου προσπαθεῖ κανεὶς νὰ καθρεφτίσῃ καὶ νὰ μετρήσῃ τὸν ἑαυτό του, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν πράττῃ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ κατὰ τὸ θέλημα τὸ δικό του.

Ἐπιτρέπεται ὁ ἔλεγχος;

Στὶς μέρες μας τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχει κατακλεισθῆ ὑπὸ τῆς προπαγανδιζομένης ἀπόψεως, ὅτι ἡ ἐπισήμανση πρὸς τοὺς ἄρχοντες καὶ τὸν λαὸ τῶν ἀποκλίσεων ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Παράδοση καὶ τὴν Ὀρθόδοξη πίστη ἀποτελεῖ «κουτσομπολιό», κιτρινισμό, κατάκριση καὶ ἐνασχόληση μὴ πνευματική. Ὁ καθένας, κατὰ τὴν ἄποψη αὐτή, ὀφείλει νὰ κοιτάῃ τὴν «ψυχή» του καὶ νὰ ἀποθέτῃ τὴν μέριμνα διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στοὺς Ἐπισκόπους, οὔτε κἂν σὲ ἱερεῖς ἢ σὲ λαϊκοὺς θεολόγους! Ἡ ἐσωτερικὴ γαλήνη καὶ ἡ ἀταραξία θὰ πρέπῃ νὰ παραμένῃ ἀδιασάλευτη πάσῃ θυσίᾳ! Γι᾽ αὐτὸ κάποιοι φθάνουν στὸ σημεῖο νὰ δυσφημοῦν καὶ νὰ ἀπαγορεύουν ἀκόμα καὶ τὴν κυκλοφορία Ὀρθοδόξων φυλλαδίων, εἴτε συντασσόμενοι μὲ αὐτὲς τὶς πλανεμένες ἀπόψεις εἴτε ἀπὸ προσωπικὴ μισαλλοδοξία. Τί ἀπαντᾶ ὁ Ὅσιος Φιλόθεος;

«Εἰς περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας περιφρονεῖται καὶ ὑβρίζεται ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος Πίστις ἡμῶν ἐπιτρέπεται ἔλεγχος ἀκόμη καὶ θυμὸς δίκαιος, δικαιότατος, ἀπαγορεύεται δὲ ἡ σιωπή»! Ὄχι μόνο εἶναι θεμιτὸς ὁ ἔλεγχος, ἀλλὰ ἀπαγορεύεται νὰ μείνῃ κανεὶς σιωπηλὸς καὶ ἄπραγος! Ὀφείλει κανεὶς νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ γράψῃ καὶ νὰ διαμαρτυρηθῆ, διότι περισσότερο ἀπ᾽ ὅλα ὁ Θεὸς μισεῖ τὴν χλιαρότητα κατὰ τὸ χωρίο τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου (Ἀποκ

Γάμος τῶν ἐν χηρείᾳ κληρικῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γυναικὸς ἀνήρ, τέκνα ἔχων πιστά, μὴ ἐν κατηγορίᾳ ἀσωτίας ἢ ἀνυπότακτα…» (Τίτ. 1,5-6), στήν πρός Τίτον ἐπιστολή του καί «***δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον,*** **διδακτικόν»** (Α Τιμ. 3,2), στήν πρός Τιμόθεον, ἀνήκουν στήν Καινή Διαθήκη καί διατηροῦν τό θεόπνευστο καινοδιαθηκικό κῦρός τους ἤ περιλαμβάνονται στήν μεταπατερική θεολογία καί ἐπομένως δέν ἰσχύουν ἤ ἔχουν μειωμένη, μερική θεοπνευστία; Εἶναι αὐτονόητο ὅτι κατά τούς μεταπατερικούς θεολόγους εἶναι ξεπερασμένοι καί αὐτοί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ὡς παμπάλαιοι, ἄλλων ἐποχῶν…

Εἶναι εὔκολο νά ξεπερασθεῖ ἡ θεόπνευστη ὁδηγία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρός τό πνευματικό του τέκνο Τιμόθεο: «***…δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον… εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα…***»; Ἡ ὁδηγία αὐτή τηρήθηκε ἀπαρέγκλιτα στήν πρώτη ἀποστολική Ἐκκλησία καί μετέπειτα σέ ὅλους τούς ἱερωμένους διαδόχους τους. Κατοχυρώθηκε ἐπί πλέον καί μέ τόν **Ε΄ Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων**, ὁ ὁποῖος διατάσσει… «*…τήν ἑαυτοῦ γυναῖκα μή ἐκβαλλέτω προφάσει εὐλαβείας. Ἐάν δέ ἐκβάλῃ ἀφοριζέσθω· ἐπιμένων δέ καθαιρείσθω*». Ἀποκλείει ὁ παρών Κανών κάθε διάσπαση τῆς συζυγίας τοῦ ἱερέως ἀκόμα καί μέ τήν πρόφαση πνευματικῆς ἀσκήσεως, γιατί γνωρίζει ἡ Ἐκκλησία τίς καταστρεπτικές συνέπειες καί στούς δύο, ἄν ἐγκαταλείψει ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Ἐπίσης **ὁ ιζ΄ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων** ὁρίζει «*ὁ δυσί γάμοις συμπλακείς μετά τό Βάπτισμα ἤ παλλακήν κτησάμενος οὐ δύναται εἶναι Ἐπίσκοπος ἤ Πρεσβύτερος ἤ Διάκονος ἤ ὅλως τοῦ καταλόγου τοῦ ἱερατικοῦ*». Παραπλήσια εἶναι καί ὅσα διαλαμβάνει ὁ **ΙΗ΄ Κανών τῶν ἁγίων Ἀποστόλων**: «*Ὁ χήραν λαβών ἤ ἐκβεβλημένην, ἤ ἑταίραν, ἤ οἰκέτιν ἤ τῶν ἐπί σκηνῆς οὐ δύναται εἶναι Ἐπίσκοπος, ἤ Πρεσβύτερος ἤ Διάκονος ἤ ὅλως τοῦ καταλόγου τοῦ ἱερατικοῦ*». Τό **ἱερό Πηδάλιο**, στή σελίδα 19, στίς ὑποσημειώσεις ἀναφέρει καί ἐξηγεῖ λεπτομερῶς τίς ὡς ἄνω περιπτώσεις γυναικῶν πού κωλύονται τῆς συζυγίας τους μέ κληρικό, λόγῳ τοῦ προτέρου ἀνηθίκου τρόπου ζωῆς. Ἀποκτᾷ κώλυμα ἱερωσύνης καί ὁ ἐρχόμενος σέ γάμο μέ τίς ὡς ἄνω περιπτώσεις γυναικῶν, ἀκόμη καί ἄν εἶναι ἀκώλυτος ὡς ὑποψήφιος κληρικός ἀτομικά. Τόσο πολύ πρόσεχε ἀνέκαθεν ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας γιά τόν τρόπο ζωῆς τῶν κληρικῶν, ὥστε ἐκ τῆς ἀμώλυντου καί ἀμιάντου ἐν Χριστῷ πνευματικῆς περιουσίας τους νά ποιμαίνουν τό ὀρθόδοξο ποίμνιο!

Ἐξ ἄλλου ὁ **ΙΘ΄ Κανών τῶν ἁγίων Ἀποστόλων** ἐμποδίζει δύο ἀδέλφια ἤ ξαδέλφια νά νυμφευθοῦν δύο ἀδελφές, ἀφοῦ γενικῶς καί γιά τούς λαϊκούς θεωροῦνται παράνομοι ἤ ἄθεσμοι αὐτοί οἱ γάμοι. Κατά μείζονα λόγο κωλύεται ὁ κληρικός «*Ὁ δύο ἀδελφάς ἀγαγόμενος, ἤ ἀδελφιδῆν, οὐ δύναται εἶναι κληρικός*», ὁρίζει ὁ κανών. Στίς σελίδες 240-241 τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου ἐξηγοῦνται, ἐπακριβῶς τά περί ἀθέσμων, ἤ παρανόμων γάμων σύμφωνα μέ τό πνεῦμα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησία μας. Οἱ Ἀποστολικοί Πατέρες αἰσθάνθηκαν τήν ἀνάγκη νά καθορίσουν κάτι γιά τή θεσμικότητα τοῦ γάμου τοῦ κληρικοῦ, μολονότι γενικῶς καλύπτεται ἀπό τούς κανόνες πού ἀναφέρονται στό θεσμικό γάμο τῶν Χριστιανῶν. Ἀκόμα καί τό αὐτονόητο τό ἐπεσήμαναν μέ τόν συγκεκριμένο Κανόνα γιά τόν ἱερέα. Ἐπίσης Ὁ Γ΄ Κανών τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναπτύσσει λεπτομερῶς καί ἐξηγεῖ ποῖοι γάμοι εἶναι ἄθεσμοι (παράνομοι) γιά ὅλους τούς κληρικούς καί γιατί. Ἀποκλείεται μάλιστα κάθε οἰκονομία.

Τέλος ὁ **ΚΣΤ΄ Κανών τῶν ἁγίων Ἀποστόλων** ὁρίζει, γιά ὅσους ἐκ τῶν ἤδη ἁγάμων κληρικῶν ἐπιθυμοῦν νά νυμφευθοῦν, ὅτι ἐπιτρέπεται μόνο στούς ἀναγνῶστες καί στούς ἱεροψάλτες. «*Τῶν εἰς τόν κλῆρον ἁγάμων κελεύομεν, βουλομένους γαμεῖν, ἀναγνώστας καί ψάλτας μόνον*». Προφανῶς τοῦτο ἀκριβῶς καθορίζεται, γιατί θεωρεῖται αὐτονόητη ἡ ἐν Χριστῷ πνευματική ἱκανότητα τοῦ ἁγάμου ἱερωμένου νά ἀντλεῖ χάρη καί δύναμη ἐκ τῶν ἁγίων Μυστηρίων πού τελεσιουργεῖ καί ἐκ τοῦ ὡρίμου ἁγίου πνευματικοῦ πατρός ἀπό τόν ὁποῖο χάριτι Κυρίου καθοδηγεῖται. Τά αὐτονόητα καθορίζονται ἐπακριβῶς γιά νά μή παρανοεῖται τό παραμικρό στήν Ὀρθόδοξη Ἱερωσύνη.

Ὁ ἅγιος **Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης** στήν Κλίμακα καί στόν τελευταῖο του λόγο «**Εἰς τόν ποιμένα**» λέγει χαρακτηριστικά γιά τόν ποιμένα: «*Ποιμήν κυρίως ἐστίν ὁ τά ἀπολωλότα λογικά πρόβατα δι' ἀκακίας, δι' οἰκείας σπουδῆς καί εὐχῆς ἀναζητῆσαι καί ἀνορθῶσαι δυνάμενος. Κυβερνήτης ἐστίν, ὁ ἰσχύν νοεράν ἐκ Θεοῦ εἰληφώς, οὐ μόνον ἐκ τρικυμίας, ἀλλά καί ἐξ αὐτῆς τῆς ἀβύσσου τήν ναῦν ἀνασπάσαι δυνάμενος*». Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ ποιμήν νά εἶναι ὄντως ποιμήν καί νά μπορεῖ νά προσεύχεται καί οἱ καθαρές, ταπεινές καί ἔμπονες προσευχές του νά ἀποσποῦν τό Θεῖον ἔλεος καί νά ἐπιτελοῦνται πνευματικές νεκραναστάσεις; Εἶναι δυνατόν νά εἶναι ποιμήν καί ὁ νοῦς του νά βρίσκεται στήν ἐναγώνια ἀναζήτηση «καλοῦ» συντρόφου εἴτε εἶναι ἄγαμος, εἴτε ἐν χηρείᾳ ἢ διαζευγμένος;

Ἐπιτρέψατέ μου νά ὑπενθυμίσω κάποιες παραμέτρους προερχόμενες ἐκ τῆς πικροτάτης ἐν χηρείᾳ ἐμπειρίας ἀλληλοπεριχωρούμενης ὅμως μετά τῆς ἀρχοντικῆς ἄνωθεν καταπεμπομένης βοηθείας τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σύμφωνα μέ τά κοσμικά στατιστικά παιδαγωγικά δεδομένα, πολύ ταλανίζεται ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐν χηρείᾳ κληρικοῦ καί οἱ προβλέψεις εἶναι δυσοίωνες. Τά πρακτικά καί ψυχολογικά προβλήματα θά ξεφυτρώνουν σάν μανιτάρια στό διάβα τῶν νηπιακῶν, σχολικῶν ἤ καί πανεπιστημιακῶν χρόνων τῶν παπαδοπαίδων. Ὅμως ἡ φιλανθρωπία τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ μετά ἀπό τό παραχωρημένο γενικευμένο οἰκογενειακό πένθος, καταπέμπει ἄφθονη ἄκτιστη Χάρη. Ἡ μονογονεϊκή, μέ μόνο τόν πατέρα ἱερέα οἰκογένεια, ἀναπτύσσεται, προκόπτει καί θείᾳ βοηθείᾳ καταξιώνεται. Ἡ ὑπαρκτή θεία Χάρις, πού ἀναθερμαίνεται μέ τήν καθημερινή μνημόνευση τῶν ὀνομάτων τους στήν ἁγία Πρόθεση ἤ στό κομποσχοίνι τοῦ ἱερέως, ὁμοῦ μετά τῆς μνημονεύσεως πολλῶν ἄλλων ὀνομάτων τῶν ἐνοριτῶν του θά φέρει, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, ἀγαστά ἀποτελέσματα. Ὁ ἱερέας θά γίνει τελικά ἑνιαῖος φορέας ἀγωγῆς εἰς Χριστόν καί τῶν παιδιῶν του, σαρκικῶν καί πνευματικῶν καί τῶν ἐνοριτῶν του.

Ὁ φέρων τήν ἄκτιστη ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ ἱερέας, εἰδικότερα ὁ ἐφημέριος τῶν μεγάλων ἐνοριῶν τῶν μεγαλουπόλεων, συμπνίγεται ἀπό τίς πολλές ὑποχρεώσεις τῶν ἀναριθμήτων ποιμαντικῶν προβλημάτων καί καταλαμβάνεται καθημερινῶς ἀπό τήν ἀγωνία γιά τό πῶς θά ἀνταποκριθεῖ σ' αὐτές τίς ὑποχρεώσεις πρός ὄφελος τῶν πιστῶν. Ἐπειδή ὅμως βρίσκεται πολύ συχνά μέσα στό λειτουργικό χρόνο, διαπιστώνει μέ μυστικό θαυμασμό, ὅτι ὁ χρόνος του διαστέλλεται καί χωροῦν σταδιακῶς ὅλες οἱ ὑποχρεώσεις καί ἀπαιτήσεις τῶν πολλῶν διακονημάτων του. Ἀκόμα καί ὅλες οἱ διακονίες τῆς ἐκλιπούσης πρεσβυτέρας βρίσκουν χῶρο γιά νά ἐκπληρωθοῦν, γιά νά ἐφαρμοσθεῖ κάποτε τό τοῦ θείου Παύλου «***Πάντα εὐσχημόνως καί κατά τάξιν γινέσθω***». Δοξάζει τόν ἐν Τριάδι Ὕψιστο Θεό καί γιά τίς ἀντοχές καί τίς πολλές εὐλογίες πού χορηγεῖ στήν οἰκογένειά του καί στούς πιστούς, πού ἀξιώθηκε θείᾳ Χάριτι νά ποιμάνει.

Ἐξ ἄλλου στίς ἡμέρες μας πολλοί λαϊκοί νέοι ἄνδρες, συμμετέχουν ἔμπρακτα στίς πάμπολλες οἰκιακές ἐργασίες καί στήν περιποίηση τῶν νεογέννητων παιδιῶν τους. Ἔχει προκύψει αὐτή ἡ ἱκανότητα καί εὐελιξία τῶν νέων ἀνδρῶν (φυσικά μιλᾶμε γιά ἄνδρες καί ὄχι γιά ἀνδρείκελα), γιατί καί οἱ γυναῖκες τους ἐργάζονται, γιά νά ἀνταπεξέλθουν στίς οἰκονομικές τους ὑποχρεώσεις. Ἰδιαιτέρως ὅμως στίς ἱερές μονές τοῦ Ἁγίου Ὄρους οἱ Πατέρες, μικροί καί μεγάλοι, περνοῦν ἀπό ὅλα διαδοχικά τά διακονήματα καί μαθαίνουν ὅλες τίς ἐργασίες τῶν ἀνδρῶν καί ὅλες ἐπίσης τίς παραδοσιακές ἐργασίες τῶν γυναικῶν. Ἡ ἁγία ὑπακοή τούς καθιστᾷ ἐπιδεξιότατους, ὄχι μόνο γιά νά ἐπιβιώνουν ἀτομικά ἀλλά καί γιά νά διακονοῦν τό σύνολο τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν τους, ἀλλά καί τίς ἑκατοντάδες τῶν προσκυνητῶν, πού φιλοξενοῦνται στό περιβόλι τῆς Παναγίας. Ζωσμένοι τίς ποδιές τους, ἀνασκουμπωμένοι διακονοῦν ἀσταμάτητα στά μαγειρεῖα, στά ζυμωτήρια, στίς ἀποθῆκες, στά ἐλαιοτριβεῖα, στίς τραπεζαρίες, στά πλυντήρια, στούς κήπους, στίς ὑποδοχές, στά αὐτοκίνητα, στά τρακτέρ, στά ἐργαλεῖα. Παντοῦ τρέχουν νά προλάβουν ὅλες τίς δουλειές. Λάμπουν τά πρόσωπά τους ἀπό τή βαθειά ἱκανοποίηση τῆς νοερᾶς προσευχῆς καί τῆς διακονίας πού ρίζωσε, ἀναπτύσσεται καί φουντώνει ἀπό τήν ἄκτιστη Χάρη τῆς θεόπνευστης πολύωρης καθ' ἡμέραν θείας ὀρθόδοξης Λατρείας μας. Ἄνδρες γεροί, σοῦ σφίγγουν τό χέρι δυνατά μέ τό δικό τους ροζιασμένο χέρι ἀπό τίς σκληρές δουλειές καί τίς μετάνοιες καί σοῦ μεταδίδουν ἡρωισμό, λεβεντιά, αἰσιοδοξία, πλοῦτο ἀπό τόν ψυχικό τους πλοῦτο. Καθόλου μιζέρια ἀπό τήν ἀληθινή συναίσθηση τῆς ἀναξιότητός τους. Οἱ μῦτές τους ἔχουν χαμηλώσει καί φτάνουν στό ἔδαφος, στό χῶμα. Ὁ νοῦς καί οἱ καρδιές τους μαζί μέ τήν εὐχή ἀνεβαίνουν στό Χριστό, στήν ἀειπάρθενο Παναγία μας, στούς Ἁγίους. Καί πάλι κατεβαίνουν στό ἔδαφος, στό χῶμα, στά περιβόλια, στά ποτίσματα, γιά νά γίνουν ὅλα, εἰ δυνατόν τέλεια, μέ τήν Χάρη τῆς ἁγίας ὑπακοῆς.

Γιατί νά μή ζηλέψουμε καί μεῖς οἱ κοσμικοί ἱερεῖς αὐτά τά ὑπαρκτά ἁγιορείτικα πρότυπα! Γιατί καί μεῖς οἱ ἄνδρες ἱερεῖς ὀπλισμένοι μέ τήν ἁγία ὑπομονή καί τήν ἁγία ὑπακοή στόν πρῶτο Ὑπήκοο, τό Χριστό μας, νά μή ἐνεργοποιηθοῦμε στήν εὐχή καί στή διακονία! Τί δαιμονική μεταπατερική μανία μᾶς ἔπιασε νά διαλύσουμε ὅ,τι ἅγιο, ὅ,τι καλό, ὅ,τι φιλάνθρωπο ἐμπνεύστηκαν οἱ ἅγιοι πατέρες μας καί μᾶς τό μετέδωσαν! Ἄς σκύψουμε τίς μῦτές μας καί τά κεφάλια μας, ἄς ποῦμε τό «**νά εἶναι εὐλογημένο**» καί ἀσύλληπτη ἄκτιστη βοήθεια, Χάρη καί δύναμη θά μᾶς ἐπισκιάσει γιά τήν ἐπιτέλεση ὅλων τῶν καθηκόντων μας οἰκιακῶν, λειτουργικῶν, ποιμαντικῶν, παιδαγωγικῶν, οἰκονομικῶν. Ἡ ἐν Χριστῷ πεῖρα ἀποδεικνύει, ὅτι ἱερωσύνη καί ἀγωνιστική ἀκατάπαυστη διακονία, ἀλληλοπεριχωροῦνται καί θαυματουργοῦν… καί χωρίς τήν βοήθεια πρεσβυτέρας.

Ὁ Κύριος χίλια τοῖς ἑκατό θά οἰκονομήσει τά πάντα ὅσον ἀφορᾷ στόν κατά Χριστόν παρθενικό τρόπο ζωῆς, κατ' οὐσίαν ἱερατικό, τοῦ ἐν χηρείᾳ ἱερέως καί στήν ἐν γένει κατά Χριστόν ἀνατροφή καί σταδιοδρομία τῶν ὀρφανῶν ἀπό μητέρα ἀλλά πολύ πλουσίων ἐκ τῆς παρουσίας τῆς θείας Χάριτος καί τῇ βεβαίᾳ κραταιᾷ σκέπῃ καί προστασίᾳ τῆς ἀειπαρθένου κυρίας Θεοτόκου. Φτάνει νά πεῖ ἄν ὄχι ἀρχικά, τουλάχιστον μετά ταῦτα, ὁ λειτουργός τοῦ Ὑψίστου τό «**νά εἶναι εὐλογημένο**», ἤ τό τοῦ Ἰώβ «***εἴη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπό τοῦ νῦν καί ἕως τοῦ αἰῶνος***».

Εἶναι ἐνδεχόμενο ἤ σίγουρο ὅτι ὁ Κύριος θά στέλνει κατά καιρούς καταλλήλους, ἁγίους ἀνθρώπους, ὡς Σίμωνα τόν Κυρηναῖο, γιά νά βοηθοῦν στά ἄπειρα κατά κόσμον πρακτικά προβλήματα τῶν παιδιῶν καί τῶν δικῶν του πολλῶν ποιμαντικῶν καί βιωτικῶν ὑποθέσεων. Ἀρκεῖ νά πεῖ ἐκ βαθέων «***εἴη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον…***». Ἀκόμα καί οἱ ἱερές μονές μποροῦν γιά λίγες ἡμέρες νά φιλοξενήσουν τά μικρᾶς ἡλικίας τέκνα τοῦ ἐν χηρείᾳ ἱερέως, γιά νά ἔχει τήν εὐκαιρία νά ἐπισκεφθεῖ τό περιβόλι τῆς Παναγίας, γιά νά ἀντλήσει εὐλογίες.

Εἶναι ἄκρως ἀπαραίτητο νά διαφυλαχθεῖ ἡ ἑνότητα τῆς ἱερατικῆς οἰκογενείας. Αὐτό πρέπει νά συνειδητοποιοῦν ὅλοι οἱ ἐνορίτες καί ὅλα τά πνευματικά τέκνα καί νά κρατοῦν διακριτικές ἀποστάσεις, ἄν ἐπιθυμοῦν νά ὠφελοῦνται ἀπό τήν ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ πού φέρει ὁ ἐν τιμητικῇ χηρείᾳ ἱερέας. Αὐτό βέβαια ἰσχύει γιά ὅλες τίς οἰκογένειες καί κατά μείζονα λόγο γιά τήν ἱερατική οἰκογένεια. Ἄγρυπνος καί ἀνύστακτος θά πρέπει νά εἶναι ὁ οἰκογενειάρχης ἱερέας καί ὄχι ὁ ἐν χηρείᾳ. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης λέγει ὅτι ἡ ἀρετή ἀναπτύσσεται καί γιγαντώνεται μέ τή σκληρότητα. Ὅλοι οἱ Ἅγιοί μας φύλαξαν ἑαυτούς καί ἀλλήλους ἀπό τίς πολλές παγίδες τοῦ πονηροῦ - καί τίς «συναισθηματικές» - ἐπειδή πρόσεχαν νά κρατοῦν ἀποστάσεις πνευματικῆς ἀσφαλείας. Ἀκόμη καί στίς ἱερές ὀρθόδοξες μονές μας, δέν ἐπιτρέπονται οἱ ἐπί μέρους στενές φιλίες μέ τούς ἀδελφούς μοναχούς ἤ τίς ἀδελφές μοναχές, γιά νά μή συμβεῖ κάτι πού θά παραλύσει τήν ψυχή τους ἀπό τό σκληρό ἀγῶνα κατά τῶν παθῶν καί τήν κάθετη πρός τά ἄνω - ἄνω σχῶμεν τάς καρδίας, ἔχομεν πρός τόν Κύριον – προσευχή, ὥστε νά ἔρθει κάποτε τό μυστικῶς ποθούμενον, νά ἔρθει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί νά κατακλύσει ὅλο τό εἶναι μας.

Εἶναι δέ καταλληλότατη εὐκαιρία ἡ χηρεία ὁμοῦ καί ὀρφάνια ἐν βαρυτάτῳ χειμῶνι ἀφάτου πίκρας γιά τή στέρηση τῆς μητέρας καί πρεσβυτέρας, ὅλη ἡ οἰκογένεια νά διδαχθεῖ ἄνωθεν τήν ἱερά τέχνη τοῦ κομβοσχοινίου. Κάθε κόμβος μέ τούς ἐννέα πλεγμένους σταυρούς καί μέ τήν ἐπίκληση τοῦ ἁγίου «**ὑπέρ πᾶν**» ὀνόματος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ θά εἶναι οὐράνια παραμυθία καί μοναδική παρηγορία σ' ὁλόκληρη τήν οἰκογένεια. Θά βεβαιώνονται ἅπαντες, τόσο οἱ ἐντός τῆς ἱερατικῆς οἰκογενείας ὅσο καί οἱ πέριξ ὅτι ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο, ὁ Κύριος ξαναδίνει ἤ θά δώσει τά δικά του ἄκτιστα πνευματικά δῶρα καί τά ἀπαραίτητα καί συμφέροντα ὑλικά ἀγαθά.

Ἄλλωστε δέν ξεχνᾶμε ὅτι τό πρόσωπο τῆς ἐκλιπούσης καί μετάστασης πρεσβυτέρας δέν χάθηκε, ἀλλά εὑρισκόμενο στή θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ὅπου δέν ὑπάρχει φόβος ἀσθενείας, δυστυχήματος ἤ ἄλλου θανάτου, δέν θά ξεχάσει τήν ἐν τῇ στρατευομένῃ Ἐκκλησίᾳ οἰκογένειά της, ἀλλά μαζί μέ τή θεοσθενῆ καί διακριτική ἐπέμβαση τῆς θείας Χάριτος, ἡ οἰκογένεια θά προχωράει καί θά δίδονται λύσεις στά συνεχῆ προβλήματα τῶν ἐφηβικῶν ἐπαναστάσεων καί τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος πού ἀπειλοῦν ὅλα τά παιδιά μας, μᾶλλον ὅλους μας, μικρούς καί μεγάλους, ἀκόμη καί τούς ὑπερ - ἡλικες.

Ἄφησα τελευταῖο αὐτό πού ἔπρεπε πρῶτο νά ἀναφέρω. Ὅλα τά παραπάνω γίνονται καί πραγματοποιοῦνται μέσα στό πέλαγος τῆς χηρείας τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, διά τῶν τιμίων χειρῶν καί τοῦ ἱεροῦ ἐπιτραχηλίου τοῦ πνευματικοῦ πατρός καί ἐξομολόγου τοῦ ἱερέως. Ἁπλούστατη ἐν Κυρίῳ, χαρισματική ἐν Θεῷ Πατρί, ἀγιοπνευματικά στιβαρή ἦταν ἐπί πενήντα χρόνια ἡ καθοδήγηση τοῦ μακαριστοῦ πολιοῦ, οἰκογενειάρχου, μέ πολυκύμαντη ζωή, πνευματικοῦ μου πατρός Γεωργίου Πικριδᾶ. Μόνο ὁ Κύριος γνωρίζει τόν ὠκεανό τῶν εὐεργεσιῶν πού διοχετεύτηκαν διά τῶν ἁγίων εὐχῶν του στήν ἀναξιότητά μου καί στά τέκνα μου.

Μακαριώτατε,

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ταπεινῶς φρονῶ ὅτι τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν τά αὐτά γενικῶς ἰσχύουν καί γιά τούς διαζευγμένους κληρικούς. Ὁ ἀγώνας γιά τόν ἀρχικά ἀβούλητο παρθενικό τρόπο ζωῆς ἰσχύει καί γιά τούς χωρισμένους. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὑποστηρίζει, ὅτι καλοῦνται οἱ ἐν χηρείᾳ κληρικοί ἀλλά γενικά ἄνδρες καί γυναῖκες ἐν χηρείᾳ ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριο σέ ἀνώτερο παρθενικό βίο, κατά τόν ὁποῖο ἐπιφυλάσσονται ἀνώτερες ἐμπειρίες ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς. Τό αὐτό συμβαίνει καί γιά τούς ἐν διαζεύξει. Τίποτα δέν εἶναι τυχαῖο στή ζωή μας. Ὁ Κύριος διατείνεται ὅτι καί «***αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσί***». Πόσο μᾶλλον φροντίζει ὁ Κύριος καί γιά τήν εὔρυθμη ζωή τῶν συζύγων. Στό ἱερό Μυστήριο τοῦ Γάμου εὔχεται ἡ Ἐκκλησία μας νά ἔχουν ὁμόνοια ψυχῶν καί σωμάτων καί πάντα τά πρός σωτηρίαν αἰτήματα. Ἑπομένως ἡ διάζευξη προέρχεται ἀπό μή κατανόηση τοῦ ἑνός συζύγου πρός τόν ἄλλο, ἀπό τήν πτώση τοῦ ἑνός, τοῦ ἀδυνατοτέρου στίς παγίδες τοῦ πονηροῦ καί στήν παραχώρηση τοῦ Κυρίου πρός τελική σωτηρία καί τῶν δύο διά τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας. Ἔχει ὅμως καί ὁ διαζευγμένος κληρικός ὅλες τίς δυνατότητες νά ἐπιβιώσει ἐν Χριστῷ διά πίστεως εἰς τόν Ἰησοῦν καί νά ἀποβεῖ παράδειγμα πρός μίμηση τῶν πιστῶν.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀσφαλῶς ἡ δική σας Σεπτή ἐμπειρία ὡς πρώτων πνευματικῶν Πατέρων καί ἐξομολόγων ὑπερβαίνει τήν πτωχότατη δική μου. Καταθέτω ὅλα τά ἀνωτέρω ὡς παθών τά τῆς πολυχρόνιας χηρείας. Εὐχηθεῖτε Σᾶς παρακαλῶ, ὅσα μᾶς ἔγιναν γνωστά ἀπό τούς πνευματικούς Πατέρες μας καί τούς θεοφωτίστους Ἁγίους μας, νά γίνουν μαθητά καί μεθεκτά ἀπό τήν ἐλαχιστότητά μου καί ἀπό τά εἰσέτι ἀγωνιζόμενα ἐν Χριστῷ τέκνα μου καί ἐγγόνια μου.

Ταπεινῶς φρονῶ, ὅτι θά ὑποστεῖ μεγάλο πλῆγμα τό κύτταρο τῆς ὀρθοδόξου οἰκογενείας μας, ἄν ὑποβαθμισθεῖ ἡ ἐν Χριστῷ πνευματική ζωή τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως, τοποθετώντας του ὡς νόμιμη σύζυγο, δεύτερη γυναῖκα. Θά τόν ἰσοπεδώσει στά ἐνδοκοσμικά δεδομένα τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἀφοῦ μετά μανίας ἐπιδιώκει μεταπατερικῶς καί νεοβαρλααμικῶς τήν ἀποϊεροποίηση, ἤ μᾶλλον τήν ἀποορθοδοξοποίηση καί τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας καί τήν πρακτική καί ἠθική ἀκύρωση τοῦ θεανδρικοῦ χαρακτήρα της.

Μή… Μή… ποτέ γένοιτο!

Ἄν οἱ διοργανωτές τῆς Ἁγίας καί ἱερᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου ἐπιθυμοῦν νά μή καταστεῖ ληστρική ἡ Πανορθόδοξος, ταπεινῶς φρονοῦμε πρέπει νά προσεχθοῦν τά κάτωθι:

Νά μή συνεχισθοῦν οἱ ἐνέργειες καί ἐκδηλώσεις πού εὐνοοῦν μέχρι τώρα τήν de facto ἐγκατάσταση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς Πανθρησκείας. Ἐμεῖς εἰλικρινῶς ἀγαποῦμε τόν Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο καί ταπεινῶς καί υἱικῶς προσευχόμαστε γι' Αὐτόν καί τήν ἁγία Συνοδεία Του. Ἔδωσε μέ τό παραπάνω τό μήνυμα τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης στούς ἑτεροδόξους καί στούς ἀλλοπίστους. Εἶναι καιρός νά ὀρθοτομήσει τόν ἀκαινοτόμητο λόγο τῆς ὀρθοδόξου μοναδικῆς Ἀληθείας ἀνά τήν οἰκουμένη.

Εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ στό προτεινόμενο θέμα τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν ταπεινῶς φρονοῦμε ὅτι βάσει ὅλων ὅσων ἀναφέραμε ἀπό τή μακρά παράδοση τῆς ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας, τό θέμα εἶναι κυρίως ποιμαντικό καί ὄχι ἱεροκανονικό ἤ δογματικό. Τελειότατα τά πάντα ὅρισαν οἱ θεῖοι Πατέρες.

Πιό συγκεκριμένα:

α. Οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς μας τῆς ἀπανταχοῦ Ὀρθοδοξίας, ἀλλά κυρίως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρέπει νά συνειδητοποιήσουν –καί ἔχουν τίς προϋποθέσεις- ὅτι ὁ μάχιμος ἐφημέριος εἶναι ἡ ψυχή, ἡ κεφαλή, ἡ κινητήριος δύναμη ὅλης τῆς ἐνορίας καί ὅλων τῶν πιστῶν. Ἑπομένως ὅ,τι καί νά τοῦ συμβεῖ, πρέπει ἀπαραιτήτως ὁ Ἐπίσκοπός του νά εἶναι κοντά του, πατέρας ὅσο δύναται στοργικότερος, γιά νά μπορέσει νά ἀντιμετωπίσει τό σταυρό του καί τή δοκιμασία του, τήν οἰαδήποτε περιπέτειά του. Κορυφαία δοκιμασία εἶναι ἡ χηρεία. Ἄν ὁ Ἐπίσκοπος, ὡς πνευματικός πατέρας καί ὄχι μόνο ὡς διοικητής στηρίζει τόν ἱερέα του, ἀσφαλῶς καί δέν θά εἰσχωρήσει στήν ἄσπιλη καί ἀμόλυντη ἀγία ἱερωσύνη του ἡ παρανομία τοῦ δεύτερου γάμου, τῆς παράνομης σχέσεως, τῆς μητριᾶς πού θά συσσωρεύει προβλήματα, πού θά ἀδρανοποιήσουν καί τόν ἱερέα καί τά βλαστάρια του. Σέ ὁποια ἡλικία καί κατάσταση βρεθεῖ, θά τόν ἐκκοσμικεύσουν, θά παραλύσουν τίς ἐν Χριστῷ πνευματικές του δυνάμεις καθιστώντας τον ἄχαρο ὑπάλληλο καί ὄχι ἁγιοπυρακτωμένο λειτουργό τοῦ Ὑψίστου, «***καί τούς λειτουργούς Αὐτοῦ πυρός φλόγα***» (ψαλμ ργ΄).

β. Ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος ἄς συστήσει σέ ὅσους πνευματικούς πατέρες ἔχουν τήν εὐθύνη τῆς πατρότητας, νά συμπαρασταθοῦν θετικά, πνευματικά, πατρικά γιά ἀποδοχή τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ καί γιά νά τονισθεῖ ἡ ἀξία καί ἡ σημασία τοῦ νέου, ἐν Χριστῷ παρθενικοῦ, τρόπου ζωῆς πού τιμητικά ἀνοίγει ὁ Κύριος στόν ἱερέα του γιά ἁγία ἄθληση καί ἐν Χριστῷ χριστοκαταξίωση. Ἄν δέν πορευθοῦμε ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι καί ὅσον ἀφορᾷ τήν προσωπική μας ζωή, ἄν δέν ἀγωνισθοῦμε μέ πνεῦμα ἁγίας θυσίας πού ζητάει ἡ ἐκκλησία μας ἀπό ὅλους τούς πιστούς καί δή τούς ποιμένες της, πῶς θά ἀντικρύσουμε Θεοῦ πρόσωπο; Πῶς θά δώσουμε λόγο στόν Κύριο τοῦ ὁποίου τήν Ἱερωσύνη ἀξιωθήκαμε νά φέρουμε στή στρατευομένη μας Ἐκκλησία;

Προσωπικά δέν γνωρίζω κληρικούς ἐν χηρείᾳ πού νά ἐπιθυμοῦν διακαῶς δεύτερο γάμο. Ἀντιθέτως οἱ ἐν χηρείᾳ γνωστοί κληρικοί παραμένουν πιστοί στήν κανονικοδογματική καί ἁγιοπατερική διδασκαλία καί ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀσχολοῦνται μέ τά παιδάκια τους καί τίς οὐκ ὀλίγες ποιμαντικές ὑποχρεώσεις, ἀπό τή θεία Λειτουργία τά λοιπά ἱερά Μυστήρια, μέχρι τό ἱερό Κοιμητήριο πού νοηματοδοτεῖ περισσότερο τή διακονία τους σ' αὐτό, μέσα στό ὁποῖο ὁ πιό κοντινός τους ἄνθρωπος, ἡ πρεσβυτέρα τους σωματικῶς ἀναπαύεται… Πο

Ἀπάντησις εἰς ἀποτειχισθέντα θεολόγον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καὶ στὸ ἐξωτερικὸ ποὺ διαμένει) τῶν ὁποίων κατὰ καιροὺς καταγγέλλει τὰ Οἰκουμενιστικὰ αἴσχη!

»Ἂς θυμηθεῖ τί ἔκαναν οἱ 3 Μητροπολίτες καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος στὰ ἀμφιλεγόμενα τότε, νηπιακὰ Οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τοῦ Ἀθηναγόρα, κι ἂς ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμα τῶν Ἁγίων, ἐφόσον εἶχε τὴν τόλμη (μὲ τὸ παραπάνω ἄρθρο του) νὰ ἐλέγξει γιὰ παρόμοιες παραλείψεις τοὺς δυὸ Μητροπολίτες».

Ἂν καὶ δὲν συνηθίζω νὰ ἀπαντῶ σὲ σχόλια ἱστολογίων, ὄχι διότι τὰ ὑποτιμῶ καὶ τὰ περιφρονῶ, ἀλλὰ διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ πολὺ χρόνο, τὸν ὁποῖο δὲν διαθέτω, θὰ ἀπαντήσω στὸν κ. Π.Σ. (ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος συμπεραίνω, ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ θεολόγο κ. Παναγιώτη Σημάτη). Καὶ θὰ ἀπαντήσω πρῶτον διότι, ἂν καὶ δὲν γνωρίζω προσωπικῶς τὸν σχολιογράφο, ἐν τούτοις ἐκτιμῶ τοὺς πολυετεῖς ἀγῶνες του ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ δεύτερον, διότι πολλοὶ ἀποτειχισμένοι μιμοῦνται δυστυχῶς τοὺς Παλαιοημερολογίτες, ὄχι βεβαίως στὴν δημιουργία σχίσματος (διότι ἡ ἀποτείχιση δὲν εἶναι σχίσμα), ἀλλὰ στὴν ἐπίμονη καὶ φορτικὴ ἄσκηση πιέσεων, μὲ ὑπερβάλλοντα ζῆλο καὶ ἀνάρμοστη πολλὲς φορὲς συμπεριφορά, ποὺς πιστὰ καὶ συνειδητὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας νὰ τοὺς μιμηθοῦν καὶ νὰ ἀποτειχιστοῦν καὶ αὐτὰ μὴ ὑπαρχουσῶν τῶν ἀναγκαίων προϋποθέσεων καὶ συνθηκῶν παντοῦ καὶ πάντοτε γιὰ μία τέτοια ἀποτείχιση.

Μὲ κατηγορεῖ ὁ κ. Π.Σ., διότι δὲν ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστές, ὅπως ἔκαναν οἱ Ἅγιοι. Τὸν ἐρωτῶ: Σήμερα δὲν ὑπάρχουν ἅγιοι; Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν, τότε ἡ Ἐκκλησία ἔπαυσε νὰ ἔχει λόγο ὑπάρξεως, διότι ὁ κυριότερος σκοπός της εἶναι ἡ δημιουργία ἁγίων. Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν ἅγιοι, τότε πιθανὸν νὰ ἐπίκειται συντόμως καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, διότι σύμφωνα μὲ τὸν λόγο κάποιου ἁγίου, ὅταν παύσουν νὰ ὑπάρχουν ἅγιοι τότε θὰ ἔλθει καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ἀλλά, δόξα τῷ Θεῷ, στὶς ἡμέρες μας, παρὰ τὴν πρωτοφανῆ ἀποστασία μας, ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔχει ἐγκαταλείψει καὶ χαρίζει ἀκόμη στὴν Ἐκκλησία Του ἁγίους. Τρεῖς ἀπὸ αὐτούς, ὁ Ἅγ. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, ὁ Ἅγ. Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης καὶ ὁ Ἅγ. Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, ἀνακηρύχθηκαν ἅγιοι καὶ ἐπισήμως, ἄλλων δέ, ὅπως τῶν μακαριστῶν Ἰακώβου Τσαλίκη καὶ Φιλοθέου Ζερβάκου, ἐπίκειται, ὅπως διαδίδεται, συντόμως καὶ ἡ δική τους ἀνακήρυξη καὶ κατάταξη. Ὑπάρχουν δὲ καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀναγνωριστεῖ ὡς ἅγιοι ὄχι ἀπὸ τὴν Διοικοῦσα Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν συνείδηση τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος.

Ἐφόσον λοιπὸν ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἅγιοι, ἀλήθεια, τὴν ὁποία ἐλπίζω ὁ κ. Π.Σ. νὰ μὴ ἀμφισβητεῖ, ἐρχόμεθα στὸ δεύτερο ἐρώτημα: Πρέπει οἱ χριστιανοὶ νὰ ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τῶν παλαιῶν μόνον ἁγίων ἢ καὶ τῶν συγχρόνων; Ἀσφαλῶς καὶ τῶν συγχρόνων, ἐφόσον βεβαίως εἶναι πεπεισμένοι γιὰ τὴν ἁγιότητά τους, ποὺ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἁγιοπνευματικά τους χαρίσματα, ἀλλὰ καὶ ὑπερφυσικὰ σημεῖα, ποὺ συνοδεύουν πολλὲς φορὲς τὴ ζωή καὶ τὸ ἔργο τους. Ἐφόσον λοιπὸν πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε καὶ τοὺς συγχρόνους ἁγίους, ἐρωτᾶται καὶ πάλι ὁ κ. Π.Σ.: Γνωρίζει ἔστω καὶ ἕνα σύγχρονο ἅγιο (ἐπισήμως ἀναγνωρισμένον ἢ μή), ποὺ ἀποτειχίστηκε, ἐξ αἰτίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Ἔδωσε ποτὲ τὸ σύνθημα τῆς ἀποτειχίσεως ὁ Ἅγ. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, τοῦ ὁποίου ρητὸ φιλοξενεῖται στὴν κορυφὴ τοῦ ἱστολογίου τῶν ἀποτειχισμένων; Ἀποτειχίστηκε ὁ Ἅγ. Πορφύριος, ὁ Ἅγ. Παΐσιος κ.ἄ., ὥστε νὰ τοὺς ἀκολουθήσει καὶ ὁ λαός; Κάλεσε ποτὲ σὲ ἀποτείχιση τὰ χιλιάδες πνευματικά του τέκνα ὁ ἀγωνιστικότερος ἐπίσκοπος τῶν καιρῶν μας, ὁ μακαριστὸς Αὐγουστῖνος Καντιώτης; Κήρυξε ποτὲ ἀποτείχιση ὁ σφοδρότερος πολέμιος τῶν αἱρέσεων στὶς ἡμέρες μας μακαριστὸς Νικόλαος Σωτηρόπουλος; Μήπως τὸ ἔκανε ὁ ἅγιος Γέροντας Ἐφραὶμ τῆς Ἀριζόνας μὲ τὰ ἀναρίθμητα πνευματικὰ τέκνα καὶ δὲν τὸ γνωρίζουμε; Τί λέγετε, ἀδελφὲ ἐν Χριστῷ κ. Π.Σ., ὅλοι αὐτοί, ποὺ ἀναφέραμε, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ δὲν ἀναφέραμε, δὲν γνωρίζουν τί λέγουν οἱ Πατέρες καὶ οἱ Κανόνες; Ἦταν ὅλοι δειλοὶ καὶ ἄνανδροι ἢ μήπως ἀντιπατερικοὶ καὶ μεταπατερικοί; Καὶ ἐφόσον αὐτοί, οἱ ἅγιοι, δὲν κήρυξαν καὶ δὲν κάλεσαν τὸν πιστὸ λαὸ σὲ ἀποτείχιση ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστές, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάνει ὁ λαὸς μόνος του, δίχως αὐτούς; Μήπως θέλετε νὰ ἀνακηρύξουμε ἐμεῖς οἱ λαϊκοὶ ἑαυτοὺς ἁπλανεῖς ὁδηγοὺς στὴν ὁδὸ τῆς ἀποτειχίσεως καὶ νὰ καλέσουμε τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς μοναχούς, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἁγίους, νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν; Σὲ ποιὸ στράτευμα, μάλιστα ἐν καιρῷ πολέμου, τέθηκαν ἐπικεφαλῆς στρατιῶτες ὑπαρχόντων ἀξίων ἀξιωματικῶν; Καὶ ἐὰν αὐτὸ δὲν συμβαίνει στὰ κοσμικὰ στρατεύματα, θὰ συμβεῖ στὴν Στρατευομένη Ἐκκλησία, μέσα στὴν ὁποία πρέπει ὅλα νὰ γίνονται «εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν»; Βλέπουμε καὶ ἐμεῖς οἱ λαϊκοὶ τὶς προδοσίες τῶν οἰκουμενιστῶν, τὴν ἀδράνεια τῶν ἱερέων, τὴν σκανδαλώδη σιωπὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Δὲν θὰ δώσουμε ὅμως ἐμεῖς τὸ σύνθημα τῆς ἀποτειχίσεως, ἀλλὰ οἱ κληρικοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων, ὅπως εἴπαμε, ὑπάρχουν καὶ ἅγιοι. Ὅταν ἔπεφτε ὡς ἀστραπὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Ἑωσφόρος καὶ οἱ ἄγγελοί του, τὸ «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου» δὲν τὸ εἶπε ἄγγελος πρὸς ἀρχαγγέλους, ἀλλὰ ὁ ἔνδοξότερος καὶ λαμπρότερος Ταξιάρχης τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀρχαγγέλους καὶ ἀγγέλους. Ἀγγέλους ὀνομάζει ἡ Ἀποκάλυψη καὶ τοὺς ἐπισκόπους. Καὶ σήμερα, ποὺ πολλοὶ ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς καὶ θεολόγοι πέφτουν στὴν ἄβυσσο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δὲν θὰ βρεῖ ὁ Θεὸς ἕνα ἢ δύο ἢ τρεῖς ἀξίους ἐπισκόπους νὰ σταματήσουν τὴν νέα αὐτὴ πτώση στὴν πλάνη καὶ στὴν αἵρεση καὶ νὰ στηρίξουν καὶ νὰ καθοδηγήσουν τὸν λαό του; Θὰ διαγράψουμε καὶ θὰ ἐκμηδενίσουμε ὅλους τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς καὶ θὰ αὐτοδιοριστοῦμε ἐμεῖς οἱ λαϊκοὶ ἐπιτελάρχες τοῦ Στρατεύματος καὶ θὰ κηρύξουμε ἐπιστράτευση ἀποτειχίσεως; «Πάντες οἱ κληρικοὶ ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός»;

Γράφει ὁ κ. Π.Σ., ὅτι ὁ ὑποφαινόμενος ἔχει παραλύσει ἀπὸ τὸν φόβο μήπως μείνει μακριὰ ἀπὸ τὴν "ἐκκλησία τῶν πονηρευομένων" καὶ τῶν κοινωνούντων μὲ αὐτή! Μὲ ἐκπλήσσει ἡ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποία ὁ ἀδελφός μας κάνει διάγνωση τῆς «παραλυσίας» μου, δίχως νὰ μὲ γνωρίζει, καὶ μάλιστα ἀπὸ τόσο μακριά! Τοῦ ἀπαντῶ:

«Ἐκκλησία πονηρευομένων» ἀποτελοῦν οἱ οἰκουμενιστές. Οἱ οἰκουμενιστὲς ὅμως δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Τὴν διάκριση αὐτὴ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ τὴν κάνει, ὡς ἔγκριτος θεολόγος. Ἐὰν υἱοθετήσουμε τὴν ἐκκλησιολογία του, θὰ πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι στὴν «ἐκκλησία τῶν πονηρευομένων» ἀνῆκαν καὶ οἱ ἅγιοι, ποὺ ἀναφέραμε. Λίγη σοβαρότητα ἐκ μέρους κάποιων ἀποτειχισμένων δὲν θὰ ἔβλαπτε. Ἐμεῖς, ἀγαπητὲ κ. Π.Σ., δὲν ἀνήκουμε στὴν «ἐκκλησία τῶν πονηρευομένων», ἀλλὰ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δὲν βαπτιστήκαμε στὸ ὄνομα τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Δημητριάδος, τοῦ Μεσσηνίας ἢ τοῦ ἁγίου Τορόντο, ἀλλὰ στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀνήκει στοὺς οἰκουμενιστές, ἀνήκει στὸ Χριστό. Καί, ὅσο ἡ Ἐκκλησία ἔχει στοὺς κόλπους της πολλοὺς ἀξίους καὶ Ὀρθοδόξους κληρικούς, τελεῖ ἔγκυρα Μυστήρια καὶ ἀναδεικνύει ἁγίους, θὰ ἦταν παραφροσύνη νὰ ἀποτειχιστοῦμε ἀπὸ αὐτή. Διότι αὐτὸ μᾶς καλεῖτε νὰ κάνουμε. Σύνθημά σας εἶναι ὄχι μόνο νὰ μὴ ἔχουμε κοινωνία μὲ τοὺς οἰκουμενιστές, ἀλλὰ νὰ μὴ ἔχουμε κοινωνία καὶ μὲ ὅσους ἔχουν κοινωνία καὶ μνημονεύουν τοὺς οἰκουμενιστές! Στὴν οὐσία μᾶς προτείνετε νὰ παύσουμε νὰ ἔχουμε κοινωνία μὲ ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους ἐπισκόπους τῆς γῆς, ἐφόσον πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι οἰκουμενιστές, ὅσοι δὲ δὲν εἶναι, ἀνέχονται τοὺς οἰκουμενιστὲς καὶ εὑρίσκονται σὲ κοινωνία μαζί τους. Καὶ ἐφόσον ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι ἱερεῖς τῆς γῆς μνημονεύουν κάποιον ἀπὸ τοὺς προαναφερθέντες ἐπισκόπους στοὺς ναούς των, νὰ παύσουμε νὰ ἐκκλησιαζόμαστε, νὰ ἐξομολογούμαστε, νὰ κοινωνοῦμε, καὶ νὰ παραμένουμε σὲ κατ' οἶκον (πνευματικὸ) περιορισμὸ (μόνο τὸ βραχιολάκι θὰ μᾶς λείπει!), γιὰ νὰ μὴ ριφθοῦμε στὴν γέεννα τοῦ πυρός, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα ἑτοιμάζουμε οἰκειοθελῶς ἑαυτοὺς γι' αὐτὴν τὴν γέεννα, ἀλλὰ μέσῳ ἄλλης ὁδοῦ, τὴν ὁποία δὲν ὑποδεικνύουν οἱ Πατέρες, ἀλλὰ ὁ Σατανᾶς διὰ τοῦ ἐκ δεξιῶν λογισμοῦ τῆς ἄκαιρης καὶ ἐγωιστικῆς ἀποτειχίσεως, ἀφοῦ προηγουμένως μᾶς ἔχει πείσει, ὅτι ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι εἶναι ἀνάξιοι, εἴτε ἐπειδὴ εἶναι οἰκουμενιστές, εἴτε διότι διστάζουν νὰ παύσουν τὸ μνημόσυνο τῶν οἰκουμενιστῶν! Αὐτὸ ὅμως, ποὺ μᾶς προτείνετε, δὲν εἶναι ἀποτείχιση ἀπὸ κάποιον αἱρετικὸ ἢ αἱρετίζοντα ἐπίσκοπο, ὅπως συμβουλεύει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ἀλλὰ ἀποτείχιση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία! Ἕνας Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ἀγαπητὲ κ. Π.Σ., ἔψαχνε, ὅπως γνωρίζουν πνευματικά του τέκνα, νὰ βρεῖ ἄλλους δύο ἐπισκόπους, ὥστε νὰ παύσουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ μνημόσυνο τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου καὶ δὲν εὕρισκε. Καὶ δὲν προχώρησε σὲ ἀποτείχιση μόνος του. Μήπως τὸν εἶχε παραλύσει καὶ αὐτὸν ὁ φόβος, μήπως μείνει μακριὰ ἀπὸ τὴν «ἐκκλησία τῶν πονηρευομένων;». Μήπως δὲν γνώριζε καὶ αὐτὸς τί λέγουν οἱ Πατέρες καὶ οἱ Κανόνες;

Ἀναφέρεται ἐπίσης ὁ κ. Π.Σ. σὲ κάποιον Ἰ. Κανόνα, δίχως νὰ τὸν ὀνομάζει (ἀπὸ τὰ συμφραζόμενα ὑποθέτω, ὅτι ἐννοεῖ τὸν ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου), καὶ μὲ ἐγκαλεῖ, διότι δὲν τὸν ἐφαρμόζω στὸ Ἐξωτερικό, ὅπου διαμένω! Φέρει δὲ ὡς παράδειγμα τοὺς τρεῖς Μητροπολίτες καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ποὺ διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἀθηναγόρα μὲ ἀφορμὴ τὰ «ἀμφιλεγόμενα τότε, νηπιακὰ οἰκουμενιστικά του ἀνοίγματα»!

Αὐτό, ποὺ διαφεύγει τῆς προσοχῆς του, εἶναι τὸ ὅτι ἀπευθύνεται σὲ λαϊκὸ καὶ ὄχι σὲ κληρικό. Ὡς θεολόγος θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζει, ὅτι ὁ συγκεκριμένος Κανόνας ἀφορᾶ στοὺς κληρικοὺς καὶ μόνο σ' αὐτούς. Ἐὰν ἤμουν κληρικός, θὰ μποροῦσα νὰ κάνω χρήση τοῦ Κανόνα, νὰ παύσω τὸ μνημόσυνο τοῦ ἀποδεδειγμένα αἱρετικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προϊσταμένου μου καὶ νὰ ἀποτειχιστῶ ἀπὸ αὐτόν. Δὲν εἶμαι ὅμως κληρικός. Ἂς παύσουν ἐπιτέλους ὠρισμένοι «ἀποτειχισμένοι», μιμούμενοι τοὺς Παλαιοημερολογίτες, νὰ κρατοῦν ὡς λάβαρο τοῦ ἀγώνα τους τὸν ΙΕ' Κανόνα καί, παρερμηνεύοντάς τον, νὰ καλοῦν ἀγωνιζομένους πιστοὺς λαϊκοὺς νὰ τὸν ἐφαρμόσουν.

Ἐδῶ στὸ Ἐξωτερικό, ἀγαπητὲ κ. Π.Σ., δὲν ἔδωσε κανένας μέχρι τώρα κληρικὸς τὸ σύνθημα τῆς ἀποτειχίσεως. Ἐὰν καὶ ὅταν τὸ δώσει, θὰ δοῦμε τί θὰ κάνουμε. Στὴν Ἑλλάδα ἀποτειχίστηκε ὁ ἀγωνιστικὸς καὶ ἀσκητικὸς καὶ ἀδίκως καθαιρεθεὶς ἱερομόναχος π. Εὐθύμιος Τρικαμηνᾶς καὶ τὰ πνευματικά του τέκνα τὸν ἀκολούθησαν καὶ καλῶς ἔπραξαν. Καὶ ἡ ἀποτείχισή του αὐτὴ ἔλαβε μεγαλύτερη ἐγκυρότητα καὶ κανονικότητα μετὰ τὴν κοινωνία του μὲ τὸν ἐπίσης καθαιρεθέντα ἀδίκως καὶ ἀντικανονικῶς μαρτυρικὸ Σέρβο Μητροπολίτη πρ. Ράσκας καὶ Πριζρένης Ἀρτέμιο. Ἀλλὰ ὅμως τέτοια παραδείγματα κληρικῶν καὶ μάλιστα ἐπισκόπων μέχρι στιγμῆς δὲν ὑπάρχουν. Καὶ ὅσο δὲν ὑπάρχουν, οἱ εὐσεβεῖς Ὀρθόδοξοι λαϊκοὶ πιστοὶ θὰ παραμένουν ἐντὸς τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ ἀντιδροῦν καὶ θὰ διαμαρτύρονται καὶ θὰ ἐλέγχουν τοὺς οἰκουμενιστὲς ἐκ τῶν ἔσω. Διότι ὁποιαδήποτε ἀποτείχιση λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν στιγμὴ κανένας ἐπίσκοπος καὶ κανένας πρεσβύτερος δὲν συμμετέχει σ' αὐτήν, ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπόπειρα πνευματικῆς αὐτοκτονίας. Καὶ σὲ τέτοια ἀπόπειρα ἔχουν προβεῖ ὁρισμένοι ἀφελεῖς καὶ ὑπερευαίσθητοι Ὀρθόδοξοι, ὑπερήφανα δυστυχῶς πνεύματα, θεολογικότεροι τῶν θεολόγων γενόμενοι, καὶ ἀγιότεροι τῶν ἁγίων καὶ πατερικότεροι τῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἔπαυσαν νὰ ἐκκλησιάζονται καὶ νὰ μετέχουν τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων σὲ ὁποιοδήποτε ναό, καὶ μένουν στὸ σπίτι τους, «ἵνα μὴ μιανθῶσι» ἀπὸ τὸ μικρόβιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ κινδυνεύουν ἔτσι, ἐπὶ πολὺ ἀφιστάμενοι τῆς Θ. Κοινωνίας, νὰ γίνουν «θηριάλωτοι ὑπὸ τοῦ νοητοῦ λύκου» καὶ νὰ χάσουν τὴν ψυχή τους, μὴ ἀντιλαμβανόμενοι σὲ ποιὰ πονηρὴ παγίδα τοὺς ἔρριψε ὁ Διάβολος.

Ὁ μακαριστὸς Νικόλαος Σωτηρόπουλος εἶχε ἐλέγξει αὐστηρῶς τέτοια πρόσωπα καί, μὲ σχετικὸ ἄρθρο του, εἶχε προειδοποιήσει γιὰ τὸν κίνδυνο, ποὺ διατρέχουν. Δυστυχῶς τὰ πρόσωπα αὐτά, ἀπ' ὅ,τι γνωρίζει ὁ γράφων, «οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι».

Ἡ Ἐκκλησία, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι διοικεῖται ἀπὸ πολλοὺς οἰκουμενιστές, διαθέτει καὶ καλοὺς ἐπισκόπους καὶ ἀναδεικνύει, ὅπως εἴπαμε, Παϊσίους καὶ Πορφυρίους, καὶ ἑπομένως παραμένει καὶ σήμερα ἐργαστήριο μοναδικὸ ἁγιότητος καὶ ταμειοῦχος τῆς θείας χάριτος. «Ὅπου ἡ Ἐκκλησία, ἐκεῖ πάρεστι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅπου τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ πάρεστιν ἡ Ἐκκλησία καὶ πᾶσα χάρις», γράφει ὁ Ἅγ. Εἰρηναῖος (Κατὰ αἱρέσεων, 3, 24, 1, PG 50, 459). Παρούσης ἑπομένως τῆς θείας χάριτος καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στὴν Ἐκκλησία, τὴν ὁποία, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, διοικοῦν πολλοὶ ἀκατάλληλοι καὶ ἀνάξιοι καὶ οἰκουμενιστὲς ἐπίσκοποι, ἐμεῖς θὰ τὴν ἐγκαταλείψουμε;

Ὁ ὑποφαινόμενος γνωρίζει, ὅτι τὸ ἄρθρο του αὐτὸ θὰ προκαλέσει ἀντιδράσεις καὶ σχόλια ἐκ μέρους κάποιων ἀποτειχισμένων, στὰ ὁποία ὅμως δὲν προτίθεται νὰ ἀπαντήσει, ὄχι διότι στερεῖται ἐπιχειρημάτων, ἀλλὰ διότι εἶναι πεπεισμένος, ὅτι ἕνας ἀτέρμονας διαδικτυακὸς διάλογος μαζί τους θὰ ἀποβεῖ ἄκαρπος καὶ ἀνωφελής. Κάθε πιστὸς ἔχει (πρέπει νὰ ἔχει) Πνευματικὸ πατέρα. Ἀλλοίμονο ἂν δὲν ἔχει. Ἂς συζητήσει λοιπὸν τὸ σοβαρότατο αὐτὸ θέμα τῆς ἀποτειχίσεως μαζί του καὶ ἂς πράξει ὅ,τι ὁ Πνευματικός του ὑποδείξει. Αὐτὸ ἔχει πράξει καὶ ὁ ὑποφαινόμενος καὶ ἔχει τὴν συνείδησή του ἀναπαυμένη.

Τὸ ὁμολογιακὸν φρόνημα τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμ. ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νισμὸν εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ὑποτιμᾶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ παραποιεῖ ὅλην τὴν Τριαδολογίαν». Ἀλλοῦ σημείωνε στὸ ἴδιο σύγγραμμα «Διὰ τοῦ Filioque ἡ Δύσις προσεπάθησε νὰ κατανοήσει "λογικῶς" τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος καταργοῦσα τὴν ἀντινομίαν τοῦ Τριαδικοῦ μυστηρίου καὶ δεικνύουσα τὸν ἀνθρωποκεντρικὸν χαρακτῆρα τῆς θεολογίας της».

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν παπικὴ πλάνη, ὅτι εἶναι κτιστὴ ἡ Θεία Χάρις ἔγραφε

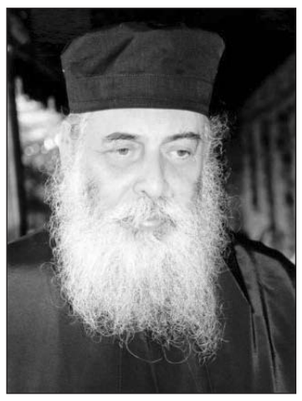

«Ἡ ἔλλειψις τῆς ἐμπειρίας τοῦ Θαβωρείου Φωτὸς καὶ τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν εἰς τοὺς δυτικούς, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος θεοῦται καὶ κοινωνεῖ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὴν πεπλανημένην διδασκαλίαν, ὅτι ἡ Θεία Χάρις εἶναι κτιστὴ καὶ συνεπῶς εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ θέα τῆς δόξης του» (Ὀρθοδοξία καὶ Παπισμός). Ἀκολουθώντας τὴν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, πολλάκις δίδασκε γιὰ τὴν ἄκτιστες ἐνέργειες τῆς Θείας Χάριτος.

Γιὰ τὴν κακοδοξία τοῦ "ἀλαθήτου" καὶ τὸ παπικὸ ἐξουσιαστικὸ πρωτεῖο ἔγραφε «Ἀλάθητος εἰς τὴν Ὀρθοδοξία δὲν εἶναι εἰς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία. Ἀντιθέτως εἰς τὴν Δύσιν ἡ Τριαδικὴ συνοδικὴ ἀρχὴ ἀντικατεστάθη διὰ τῆς ἀντιτριαδικῆς ὁλοκληρωτικῆς παπικῆς συγκεντρωτικῆς ἀρχῆς. Ὁ ρωμαῖος ποντίφιξ ἐκηρύχθη μὲ μία ἐωσφορικὴν ὑπερηφάνειαν "ἀλάθητος" καὶ ὑπέρτατος ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας». Τὸ παπικὸ δόγμα τοῦ «ἀλαθήτου», θεσπίστηκε κατὰ τὴν Α' Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ, μὲ τὴ σημείωση «ἐκ καθέδρας». Ὅμως «τὸ ἀλάθητο ἐπεκτάθηκε σὲ κάθε ἀπόφαση τοῦ Πάπα», ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ὁ Γέροντας Γεώργιος (Καψάνης), δηλαδὴ ὄχι μόνο ὅταν ἀποφαίνεται ὁ Πάπας, ἀλλὰ ὅποτε ἀποφαίνεται. Μάλιστα στὴ Β' Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ, ὑποδείχθηκε ὅτι ὅποιος «ἀντείπει, ἀνάθεμα ἔστω», μὲ ἀποτέλεσμα κάποιοι παπικοὶ θεολόγοι νὰ λέγουν ὅτι καὶ λάθος νὰ πεῖ ὁ Πάπας, ὡς ὀρθὸ πρέπει τοῦτο νὰ ἐκληφθεῖ. Καὶ ὡς εἶναι φυσικὸ τὸ «ἀλάθητον», καθίσταται σοβαρὸς λόγος γιὰ τὴν ἐμμονή, σὲ ὅ,τι πλάνο παρεισέφρησε στὸν Παπισμό, καθότι δὲν εἶναι εὔκολο ὁ «ἀλάθητος πρῶτος», νὰ παραδεχθεῖ ὅτι λαθεύει.

Παρατηροῦμε ὅτι ἡ δογματικὴ τούτη διαστροφὴ τοῦ «ἀλαθήτου», μαζὶ μὲ τὸ παπικὸ πρωτεῖο, καθίστανται οἱ κατ' ἐξοχὴν ἐμμονὲς γιὰ τὴ μὴ ἐπιστροφὴ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν (παπικῶν) στὴν Μία Ἁγία Ἐκκλησία, γι' αὐτὸ τὸν λόγο σὲ ὁμιλίες του ὁ Γέροντας Γεώργιος Καψάνης, πολλάκις ἀνεφέρετο στὸ θέμα τοῦτο. «Καμία αἵρεσις» ἐξηγεῖ ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, «δὲν ἐξηγέρθη τόσον ὁλοκληρωτικῶς κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ὡς ἔπραξε τοῦτο ὁ Παπισμὸς διὰ τοῦ ἀλαθήτου του Πάπα-ἀνθρώπου». Ὁ Ὁμολογητὴς Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, μιλώντας γι' αὐτοὺς ποὺ προσπαθοῦν «νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν πίστη στὸν Θεάνθρωπο μὲ τὴν πίστη στὸν ἄνθρωπο, νὰ ἀντικαταστήσουν τὸ Εὐαγγέλιο κατ' ἄνθρωπο, τὴ φιλοσοφία κατὰ Θεάνθρωπο μὲ τὴν φιλοσοφία κατ' ἄνθρωπο, τὴν κουλτούρα κατὰ Θεάνθρωπο μὲ τὴν κουλτούρα κατ' ἄνθρωπο. Μὲ μία λέξη νὰ ἀντικαταστήσουν τὴ ζωή κατὰ Θεάνθρωπο μὲ τὴ ζωή κατ' ἄνθρωπο», σημειώνει ὅτι «τὸ 1870 στὴν Α' Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ, ὅλα αὐτὰ συνεκεφαλαιώθησαν στὸ δόγμα τοῦ ἀλάθητου Πάπα» (Ἅγιου Ἰουστίνου Πόποβιτς – Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος).

Θὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ περὶ ἀλαθήτου δόγμα καταρρίπτεται καὶ ἀπὸ τὴ στάση κάποιων Παπῶν. Ὁ Πάπας Λιβέριος (352-366 μ.Χ), εἶχε καθαιρεθεῖ ἐπειδὴ ὑπέγραψε τὴν ἀρειανίζουσα ὁμολογία περὶ «ὁμοιουσίου». Ὁ Πάπας Ὀνώριος ὁ Α' (625-638 μ.Χ.) καταδικάστηκε ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἐπειδὴ ἀσπάστηκε τὸν Μονοθελητισμό. Ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος Δ' εἶχε ὁρίσει νὰ καίονται οἱ διαφωνοῦντες μὲ τὰ παπικὰ δόγματα. Αὐτὸ φυσικὰ ὑποστηρίχθηκε μὲ ἐπίσημες παπικὲς βοῦλες καὶ ἀπὸ ἄλλους Πάπες. Ὁ Πάπας Σέργιος Δ' (1009-1012 μ.Χ.) ἔβαλε τὴν αὐθαίρετη προσθήκη τοῦ «filioque», ἐνῷ προηγουμένως ὁ Πάπας Λέων Γ' (796-816 μ.Χ.) Ὀρθοδόξως τὸ πολέμησε.

Ἀναφερόμενος ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος Καψάνης, στὴν προετοιμαζόμενη ἀπὸ τὸ Βατικανὸ ἕνωση Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων «....ἡ διπλωματία τοῦ Βατικανοῦ κάνει ὅ,τι μπορεῖ, γιὰ νὰ προωθήση μία ἕνωση μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους σύμφωνη μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας καὶ τῆς Β' Βατικανείου Συνόδου, οἱ ὁποῖες καλοῦσαν τοὺς "ἀπεσχισμένους ἀδελφοὺς" Ὀρθοδόξους νὰ ἐπανέλθουν στὴν Παπικὴ ἐκκλησία, διότι μόνο ἡ κοινωνία μὲ τὸν διάδοχο τοῦ Πέτρου ἐξασφαλίζει τὴν πλήρη καὶ ἀληθῆ ἐκκλησιαστικότητα».

Εἰς τὸ σύγγραμμά του "Ἡ κρίσις Θεολογίας καὶ Οἰκουμενισμοῦ" ἀναφέρει ὅτι «…ὁ π. Ἰωάννης Ρωμανίδης εἶχε ἀποκαλύ

Ποῖος θὰ ἀξιοποιήση τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν;

Ἔμπιστον πρόσωπον τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου φέρεται νὰ εἶναι ὁ σύνδεσμος μὲ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἀμερικανικὴν ἑταιρείαν, ἡ ὁποία δὰ χειρισδῆ τὴν ὑπόδεσιν ἀξιοποιήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Τυχαῖον γεγονὸς ἡ ἀγαστὴ συνεργασία μεταξὺ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ὀρδοδοξίας; Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς ἐπαξίως φέρουν τὴν ὀνομασίαν «Ἡνωμέναι», ἀφοῦ ἐπιβεβαιώνουν τὸν τίτλον των μὲ τὴν ἕνωσιν Φαναρίου καὶ Ἀθηνῶν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα ΕΠΕΝΔΥΣΗ_PLUS τῆς 2ας Μαΐου 2015:

«Στὸν Μιχαὴλ Καρλοῦτσο (τὸν ὁποῖο τὸ 2010 ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τὸν ἔχρισε Ἄρχοντα Εὐταξίας) πιστώνεται ἡ γέφυρα ποὺ ἔχει κτιστεῖ μεταξὺ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ οἴκου Cushman & Wakefield, ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους στὸ real estate διεθνῶς, συμφερόντων τῆς οἰκογένειας Agnelli. Ἡ Cushman & Wakefield ἀναμένεται νὰ διαχειριστεῖ τὴ διαδικασία ἀξιοποίησης τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ἡ ἀνώνυμη Ἑταιρεία Ἀξιοποίησης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκίνητης Περιουσίας Α.Ε., στὴν ὁποία μετέχουν μὲ 50% ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ μὲ 50% τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο, πρόκειται νὰ διαχειριστεῖ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀκίνητα ποὺ διαθέτει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Ἡ περιουσία αὐτὴ μόνον στὰ νότια προάστια περιλαμβάνει 250 κτίρια καὶ οἰκόπεδα στὴ Βουλιαγμένη, 1.200 στρέμματα στὰ Λιμανάκια τῆς Βουλιαγμένης, περὶ τὰ 100 στρέμματα «ἀπέναντι» ἀπὸ τὸν Ἀστέρα καὶ σειρὰ ἐκτάσεων στὸ σύνολο τοῦ παραλιακοῦ μετώπου. Ἡ παραλιακὴ αὐτὴ περιουσία ἐπισημαίνεται, καθὼς εἶναι καὶ αὐτὴ ποὺ ἔχει συγκεντρώσει στὴν παροῦσα φάση καὶ τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ὁμογένεια καὶ ὄχι μόνον».

Ἡ Ἱ. Μ. Σιδηροκάστρου εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς διαφωτίσεως

Ἰδιαιτέρως παρηγορητικὴ εἶναι ἡ εἴδησις ὅτι ἡ Ἱ. Μ. Σιδηροκάστρου ἔχει δραστηριοποιηθῆ ἐντόνως εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἐνημερώσεως τοῦ πιστοῦ λαοῦ διὰ τὰς πλάνας καὶ μεθόδους τῶν αἱρετικῶν, καθὼς εἰς πλησιόχωρον Μητρόπολιν ἡ ἀτονία ἔχει ὠδήσει μερίδα αἱρετικῶν νὰ ἐπιδίδωνται εἰς εὔκολον ἄγραν Ὀρδοδόξων. Αἱ αἱρετικαὶ καὶ ἰδιαιτέρως αἱ χιλιαστικαὶ ὁμάδες τὰ τελευταῖα ἔτη ἔχουν ἐνταντικοποιήσει τὰς δυνάμεις των καὶ δι' αὐτὸ κάνομεν ἔκκλησιν πρὸς ὅλας τὰς Ἱ. Μητροπόλεις νὰ μεριμνήσουν διὰ τὴν ἀρτίαν ἐπάνδρωσιν τῶν ἀντιαιρετικῶν των γραφείων. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ exapsalmos.gr τὴν 1ην Μαΐου 2015:

«Μὲ τὴν εὐθύνη τοῦ Ἱερέως π. Παύλου Παπαδόπουλου καὶ μὲ τὴ βοήθεια ὅλων τῶν Ἱερέων τῆς Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου λειτουργεῖ συντονισμένα, ἀλλὰ κυρίως μὲ εὐαισθησία καὶ γρήγορους ρυθμοὺς τὸ ἀντιαιρετικὸ γραφεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Οἱ ἐκδόσεις, τὰ φυλλάδια καὶ ἡ ἄμεση παρέμβαση τῶν Ἱερέων σὲ κάθε περίπτωση ἔχουν σκοπὸ νὰ ἀνακόψουν τὴν ἐπέκταση τῶν αἱρέσεων στὴν Ἱ. Μητρόπολη Σιδηροκάστρου. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι θετικά, ἀφοῦ πλέον εἶναι βεβαιωμένο ὅτι κυρίως οἱ χιλιαστὲς ποὺ δραστηριοποιοῦνται σὲ κάποια χωριὰ ἔχουν μειωθεῖ σημαντικά. Ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη πλέον δὲν περνᾶ αἱρετικὸς χωρὶς νὰ ἐλέγχεται καὶ οἱ Χριστιανοί μας ἐνημερώνονται τακτικὰ μέσω τοῦ γραφείου γιὰ τοὺς κινδύνους τῶν αἱρέσεων».

Σχέδια τουρκικοῦ ἐπεκτατισμοῦ;

Ἡ ἐπίσκεψις καὶ αἱ δηλώσεις τοῦ υἱοῦ τοῦ Προέδρου τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Θράκην προβληματίζουν ἐντόνως ὡς πρὸς τὰς βλέψεις τῆς γείτονος χώρας εἰς τὰ ἐδάφη τῆς Ἑλλάδος. Παρακαλοῦμεν τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας τῆς Θράκης νὰ ἀφυπνίζουν τὸ ποίμνιον καὶ νὰ ὀσπισθοχωρήσουν ἐκ τῆς προωδήσεως τοῦ σχεδίου ἱδρύσεως Προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν, τὸ ὁποῖον κινεῖται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν ἀπὸ ἐκείνην τῆς ἐθνικῆς γραμμῆς. Συμφώνως πρὸς τὸ defencenet τῆς 4ης Μαΐου 2015:

«Ὁ γιὸς τοῦ Προέδρου τῆς Τουρκίας, ὁ ὁποῖος χαρακτήρισε τὴν ἐπίσκεψή του «κοινωνικοῦ περιεχομένου», μετέβη καὶ στὴν Κομοτηνὴ συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς παράνομους μουφτῆδες Ξάνθης καὶ Κομοτηνῆς, ἐνῶ ἀπηύθυνε καὶ σύντομο χαιρετισμὸ στὴν «Ἕνωση Τουρκικῆς Νεολαίας Κομοτηνῆς». Ὁ γιὸς τοῦ Τούρκου Προέδρου τόνισε πὼς χαίρεται γιὰ τὶς δραστηριότητες ποὺ ἔχει ἀναπτύξει ἡ Ἕνωση στὴν περιοχή, γιὰ νὰ προσθέσει πὼς «ἡ αὔξηση αὐτῶν τῶν ἔργασιῶν ποὺ γίνονται σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο, ἡ διασφάλιση μεγαλύτερης συμμετοχῆς καὶ ἡ ἐνδυνάμωση τῆς ἑνότητάς μας. Καὶ ἐμεῖς στὴν Τουρκία νὰ ξέρετε πὼς ὅταν σᾶς συμβεῖ κάτι, ὅταν χρειαστεῖ ἀνάγκη, τὰ ἀδέρφια σας εἶναι μοναδικὰ καὶ εἶναι δίπλα. Θὰ μπορεῖτε νὰ πεῖτε πὼς ¨ὅταν χρειαστοῦμε κάτι θὰ μᾶς βοηθήσουν¨. Αὐτὸ φυσικὰ θὰ σᾶς καταστήσει πιὸ ἰσχυρούς. Καὶ ἐμεῖς βέβαια θὰ ἐρχόμαστε ἐδῶ, θὰ πίνουμε τὸν καφὲ καὶ τὸ τσάι σας καὶ θὰ φᾶμε τὰ φαγητά σας. Καὶ ὅλοι μαζὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀναπτύξουμε αὐτὴν τὴν κουβέντα καὶ τὴν στοργή. Ἐγὼ εἴτε γιὰ τὴν ἐδῶ Ἕνωση Τουρκικῆς Νεολαίας Κομοτηνῆς εἴτε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους συλλόγους, εὔχομαι τὴ συνέχιση καὶ εὐόδωση τῶν ἐργασιῶν τους». Ἡ δήλωση αὐτὴ τοῦ Μπιλὰλ Ἐρντογὰν περὶ βοήθειας "ἂν χρειαστεῖτε κάτι" ἀφήνει ὑπόνοιες ὅτι ἡ Τουρκία ψάχνει ἀφορμὲς γιὰ ἐπιθετικὲς ἐνέργειες ἐναντίον τῆς Ἑλλάδας στὴ Θράκη. Μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ περιβόητη "ἐπιχείρηση Βαριοπούλα" χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 2003 καὶ πιστεύεται ὅτι περιελάμβανε σχέδια γιὰ τὴν τοποθέτηση βομβῶν σὲ ἱστορικὰ τεμένη, τὴν πρόκληση ἔντασης μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀποσταθεροποίηση τῆς κυβέρνησης τοῦ Κόμματος Δικαιοσύνης καὶ Ἀνάπτυξης τοῦ Ρετζὲπ Ταγὶπ Ἐρντογάν, ὥστε νὰ ἐπέμβει ὁ τουρκικὸς στρατός. Σημειώνεται ὅτι στὴν περιοχὴ τοῦ Ἔβρου καταγράφεται πρωτοφανὴς δραστηριότητα τουρκικῶν δυνάμεων μὲ συνεχεῖς ἀσκήσεις γιὰ βίαιη διέλευση τοῦ ποταμοῦ Ἔβρου. Μόνο τυχαία δὲν ἦταν ἡ ἀναφορὰ τοῦ Μπιλάλ. Στὴ Θράκη χρειάζεται ἐπαγρύπνηση. Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ υἱοῦ Ἐρντογὰν ἔγινε βάση σχεδιασμοῦ».

Θὰ ἀνεγερθῆ γιγαντιαῖον ἄγαλμα τῆς Παναγίας εἰς Σμύρνην;

Ὁ δήμαρχος τῆς Ἐφέσου προσκαλεῖ τὸν Οἰκ. Πατριάρχην, διὰ νὰ λειτουργήση καὶ τὴν ἰδίαν ὥραν ὑποψήφιος Τοῦρκος βουλευτὴς προτείνει τὴν τοποθέτησιν ἀγάλματος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς Σμύρνην! Τί συμβαίνει εἰς τὴν Τουρκίαν; Ἀφυπνίσθησαν αἱ Ὀρδόδοξοι καταβολαί; Ἂς παραδειγματισθοῦν αἱ ἑλληνικαὶ ἀρχαί! Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ politischios.gr τῆς 2ας Μαΐου 2015:

«Στὶς 8 Μαΐου, ποὺ ἑορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἀνταποκρινόμενος σὲ πρόσκληση τοῦ Δημάρχου Σελτσούκ, θὰ ἐπισκεφτεῖ τὴν Ἔφεσο καὶ θὰ χοροστατήσει στὰ ἐρείπια τῆς Βασιλικῆς μέσα στὸν ἀρχαιολογικὸ χῶρο. Στὸ κεντρικὸ κλίτος τῆς περίφημης αὐτῆς Βασιλικῆς, ποὺ κατατάσσεται στὶς λεγόμενες «ἑπτὰ ἐκκλησίες τῆς Ἀποκάλυψης» μπροστὰ ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Βῆμα σώζονται θραύσματα τοῦ μαρμάρινου ἄμβωνα, ὅπως καὶ τοῦ κιβωρίου. Σὲ αὐτὴ τὴ θέση ἀνασκάφηκαν τρεῖς τάφοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας θεωρεῖται ὅτι εἶναι ὁ τάφος τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη. Κατὰ τὸ διήμερο τῆς παραμονῆς του στὴ περιοχὴ ἐκτὸς ἀπ' τὸ Σελτσούκ, ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος θὰ λειτουργήσει καὶ στὴν Ἁγία Φωτεινὴ τῆς Σμύρνης, ἐνῶ καταβάλλεται προσπάθεια νὰ δοθεῖ ἄδεια ἀπ' τὶς Ἀρχές, ὥστε νὰ λειτουργήσει (γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὸ 1922) καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου στὴ Μενεμένη. Σχετικὸ μὲ τὸ Σελτσοὺκ (παλιὰ Ἁγιασολούκ, ὅπου ὑπάγεται καὶ ἡ ἀρχαία Ἔφεσος) εἶναι καὶ ἡ εἴδηση ὅτι ὁ τοπικὸς ὑποψήφιος μὲ τὸ κυβερνῶν κόμμα βουλευτὴς Cemil Seboy πρότεινε στὸ Μητροπολιτικὸ Δῆμο Σμύρνης τὴν ἀνέγερση γιγάντιου ἀγάλματος τῆς Παναγίας, κατ' ἀναλογία τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ δεσπόζει στὸ Ρίο τῆς Βραζιλίας, ὥστε νὰ ἀποτελέσει πόλο ἕλξης τῶν τουριστῶν!».

Συλλυπητήριος ἐπιστολὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχ. Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Νεπὰλ

Διὰ τὰ δύματα τοῦ ἀνδροκτόνου σεισμοῦ ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν ὁ Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος ἐκφράζων τὰ συλλυπητήριά του. Συμφώνως πρὸς ἀνακοινωδὲν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 28ης Ἀπριλίου 2015:

«Τὰ εἰλικρινῆ του συλλυπητήρια ἐκφράζει σὲ ἐπιστολὴ ποὺ ἀπευθύνει στὸν Πρόεδρο τοῦ Νεπὰλ Ram Baran Giantav ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στὴν ἐπιστολὴ του ἀναφέρει, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι "οἱ σκέψεις μας βρίσκονται στὰ θύματα τοῦ σεισμοῦ καὶ τὴν ἀπώλεια τῶν ἀγαπημένων σας προσώπων". Καὶ καταλήγει ἐπισημαίνοντας ὅτι προσεύχεται γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τῶν χιλιάδων θυμάτων».

ΠΡΟΜΕΛΕΤΗΜΕΝΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ Η ΑΝΑΡΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ;

Νάρκη εἰς τὰ θεμέλια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου!

Σχέδιον κρυφὸν καὶ «συνωμοτικόν», τὸ ὁποῖον ὑποσκάπτει τὰ ἴδια τὰ δεμέλια τῶν διεργασιῶν ἀναδείξεως Πατριαρχῶν, καταγγέλλει δι' ἐπιστολῆς του ὁ κ. Παναγιώτης Φούγιας. Δὲν τυγχάνει καθόλου τυχαῖον ὅτι τὴν 3ην Μαΐου 2015 καὶ ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυκας» τῆς Ἀμερικῆς ἐπίσης βάλλει ἐναντίον τῆς διαδικασίας ἀναδείξεως Ἐπισκόπων ἐκ τοῦ Πατριαρχείου, μὲ ἔμφασιν εἰς τὸ ζήτημα πιδανῆς ἐκλογῆς νέου Προκαθημένου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἐφόσον αἱ κινήσεις τοῦ Πατριαρχείου δὲν ἀκολουδοῦν τὴν ὀρδὴν ὁδόν.

Ὅπως εἶναι προφανὲς ἀπὸ τὰ γραφόμενα τοῦ κ. Φούγια, ὑπῆρχε σχέδιον, τὸ ὁποῖον κατειργάζοντο ἄγνωστοι(;) ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἤδη ἴσως καὶ πρὶν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου κυροῦ Δημητρίου, προκειμένου νὰ ἀναβιβάσουν εἰς τὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν Παν. Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρδολομαῖον. Ἡ ἀπόφασις φέρεται ὡς νὰ ἦτο προειλημμένη, καδὼς κατὰ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ νῦν Πατριάρχης ἐχειροτονήδη Μητρ. Φιλαδελφείας, ὁ κυρὸς Μελίτων «τοῦ ψιδύρισε στὸ αὐτί: καὶ τώρα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης». Τὰ ἐρωτήματα πολλά: Ποῖοι κατειργάζοντο τὸ σχέδιον; Διατὶ ἐπελέγη ὁ συγκεκριμένος; Ποίας ἐννοεῖ ἀκριβῶς ὡς «μελλούμενες πατριαρχικὲς ἐξελίξεις», ποὺ ἀφήνει μετεώρους εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀναγνωστῶν ὁ κ. Φούγιας;

Τὸ Φανάρι ἂς διευκρινήση, εἰ δυνατὸν ἄμεσα, ἂν αἱ κατηγορίαι εὐσταδοῦν ἢ δὲν ἰσχύουν! Ἐπίσης, αἱ κατηγορίαι περὶ τρυφηλῆς ζωῆς καὶ περὶ τῆς ἐν γένει ἀπραξίας διὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, δὲν μποροῦν νὰ μείνουν ἀναπάντητοι. Ὁ Δρ. Π. Φούγιας, (ὅπως καὶ ὁ ἀοίδιμος ἀδελφός του Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καὶ Μ. Βρεττανίας καὶ μετέπειτα Μητροπολίτης Πισιδίας κυρὸς Μεδόδιος), ἀποτελεῖ πρόσωπον γνωστὸν καὶ εἶναι βαδύτατος γνώστης τῶν πατριαρχικῶν καταστάσεων.

Πολλοὶ σημειώνουν ἁπλῶς ὅτι ὁ κ. Φούγιας ἀναζητεῖ εὐκαίρως ἄκαιρως περίστασιν διὰ νὰ ἐκφράζη τὴν χολήν του διὰ τὴν πικρίαν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν ὁ ἴδιος καὶ ὁ ἀδελφός του, ὅταν ὁ τελευταῖος «ἐξηλώδη» ἐντὸς ὡρῶν διὰ τηλεφωνήματος ἐκ τοῦ Πατριαρχείου. Διὰ τὰ τότε συμβάντα ἔχει ἐκδοδῆ καὶ βιβλίον. Ὅμως, ὅσον ὀδυνηρὰ καὶ νὰ ἦσαν τὰ γεγονότα, εἰς τὴν παροῦσαν ἐπιστολὴν ἢ λέγονται ἀλήδειαι ἢ κατάφορα ψέματα. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος ἀξιολογήσεώς των. Τί ἀπὸ τὰ δύο εἶναι τελικῶς; Πάντως αἱ ἔγκριτοι ἐφημερίδες δυσκόλως δημοσιεύουν ἄρδρα ἢ ἐπιστολάς, ἂν αὐτὰ δὲν ἔχουν κάποιαν βαρύτητα. Ποία ἦραγε ἡ ἀφορμὴ δημοσιεύσεως τῆς παρούσης; Κατὰ τὸν γράφοντα, τουλάχιστον, αἰτία εἶναι ἡ παρὰ τὰς ὑποσχέσεις καὶ ἐξαγγελίας παραμένουσα κλειστὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης.

Νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ «Ο.Τ.» διαφωνεῖ πλήρως μὲ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ κ. Π. Φούγια «μεγάλου» εἰς τὸν κυρὸν Ἀδηναγόραν, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἀμερικανοκίνητος καὶ ὡδήγησε τὴν Ὀρδοδοξίαν εἰς ἀδευτέρωτα δεινά, ὡς ἀρχι-«τέκτων» τῆς προωδήσεως τοῦ σχεδίου ὑποταγῆς της εἰς τὸν Παπιμόν, ὅπως ἐπίσης καὶ μὲ τὴν ἄποψιν, τὴν ὁποίαν ὑποστηρίζει ἀπὸ παλαιά, διὰ τὰς ἱκανότητας τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἰακώβου καὶ τὴν σπουδαιότητα, τὴν ὁποίαν δὰ ἠδύνατο νὰ διαδραματίση διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Χάλκης.

Ἡ δημοσίευσις τῆς ἐπιστολῆς ἔγινεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καδημερινή» τῆς 2ας Μαΐου ἐ.ἔ.:

Ποῖος ὁ ἐνορχηστρωτής;

«Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης.

Κύριε διευθυντά,

Ὁ θάνατος τοῦ Μεγάλου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα ἔφερε στὸ προσκήνιο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὸν Μητροπολίτη Χαλκηδόνος Γέροντα Μελίτωνα, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε καθοριστικὸ παράγοντα στὸ μέλλον ὄχι μόνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Μετὰ τὶς διαγραφὲς τῶν ὑποψηφίων γιὰ τὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο καὶ τοῦ Γέροντα Μελίτωνα τὴ διαγραφή, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Γέροντα Ἰακώβου, ὁ Μελίτων πρόβαλε γιὰ τὸν Θρόνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὸν Βενιαμὶν τῆς ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὸν Μητροπολίτη Ἰμβρου καὶ Τενέδου Δημήτριο, ὁ ὁποῖος στὴ συνέχεια ἀνεδείχθη Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ πατριάρχευσε ἕως τὸ 1991».

Ὑπεδείχθη καὶ δὲν ἀνεδείχθη;

«Μὲ τὴν ἀνάδειξη τοῦ Δημητρίου ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, δημιουργήθηκε θέση Γραμματέως τοῦ Πατριάρχη καί, ὡς τοιούτου, ὑπέδειξε ὁ Χαλκηδόνος τὸν Ἀρχιμανδρίτη Βαρθολομαῖο Ἀρχοντώνη, ὁ ὁποῖος στὴ συνέχεια, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Φιλαδελφείας, χειροτονηθεὶς Ἀρχιερεὺς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μελίτωνα, ὁ ὁποῖος, τὴν ὥρα τῆς χειροτονίας τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί: «καὶ τώρα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης». Ἡ σκοπιμότητα γιὰ νὰ τοποθετηθεῖ ὁ Ἀρχοντώνης διευθυντὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Γραφείου ἦταν ἐνδεικτικὴ γιὰ τὶς μελλούμενες πατριαρχικὲς ἐξελίξεις. Οἱ ἀναγνῶστες μποροῦν ἀβίαστα ν' ἀντιληφθοῦν τὸ τί θέλουμε νὰ ποῦμε στὸ σημεῖο αὐτό. Ὅταν ἀπέθανε ο Δημήτριος (1991) οἱ μικροί τοῦ Πατριαρχείου εἶχαν προεξοφλήσει τὴν ἄνοδο στὸν κενὸ Οἰκουμενικὸ Θρόνο τοῦ Γραμματέως τοῦ Πατριαρχικοῦ Γραφείου Μητροπολίτη Φιλαδελφείας Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος εἶχε, ἐν τῷ μεταξύ, ἀναδειχθεῖ Μητροπολίτης Χαλκηδόνος. Ἔτσι, γιὰ δεύτερη φορά, ἀπεκλείσθη ἡ ὑποψηφιότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Γέροντος Ἰακώβου».

«...ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ ὑλικὰ ἀγαθά»;

«Ἡ μὴ ἄνοδος στὸν Θρόνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου στέρησε τὸ ἄνοιγμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Διότι ὁ Ἰάκωβος ἦταν τόσο ἱκανός, ὥστε ν' ἀπαιτήσει τὴ λειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ νὰ ἐπιτύχει τὴ λειτουργία της. Δὲν θ' ἀνεχόταν μία Σχολή, τὴν ὁποία λάτρευε κυριολεκτικῶς, κλειστὴ καὶ αὐτὸς νὰ πατριαρχεύει. Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι στὸ Φανάρι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ καί, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐνθυμοῦνται καὶ τὸ κλείσιμο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Δυστυχῶς αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότητα γιὰ τὴ μὴ λειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ὡς σήμερα.

Δρ ΠΑΝ ΦΟΥΓΙΑΣ. Κ. Ἄσσος».

Ἀρχιεπ. Κύπρου: Θὰ ἀναζητοῦμεν ἕως τέλους τούς ἀγνοουμένους

Ὁ σεβασμὸς εἰς τοὺς νεκροὺς ἤδη ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀποτελεῖ γνώρισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, πολλῷ δὲ μᾶλλον τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Ὡστόσο, ἡ γείτων χώρα, νεοφανῶς ἐμφανισδεῖσα εἰς τὸ ἱστορικὸν προσκήνιον, ἀδυνατεῖ νὰ σεβασδῇ ὄχι μόνον ἤδη αἰώνων καὶ προσταγὰς τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἀλλὰ καὶ ἀποφάσεις διεδνῶν ὀργανισμῶν. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος ἔκανεν ἔκκλησιν ἡ Τουρκία νὰ συμμορφωδῇ πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνδρωπίνων Δικαιωμάτων τῆς 12ης Μαΐου 2014 καὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοδουλίου τῆς 12ης Φεδρουαρίου 2015, ὥστε οἱ ἀγνοούμενοι τῆς Κατεχομένης Κύπρου νὰ εὕρουν ἀνάπαυσιν, μαζὶ καὶ αἱ οἰκογένειαι καὶ οἱ συγγενεῖς των.

Κατωτέρω παραδέτομεν ἀπόσπασμα τῆς ὁμιλίας τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσοστόμου εἰς τὴν ἡμερίδα διὰ τοὺς Ἀγνοουμένους, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν τὴν 26ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ.

«Ἀγνοούμενοι τῆς Κύπρου. Παροῦσα κατάσταση καὶ προοπτικές».

Τὸ θέμα τῶν Ἀγνοουμένων εἴτε αὐτοὶ εἶναι Ἑλληνοκύπριοι εἴτε εἶναι Τουρκοκύπριοι ἀποτελεῖ τὸ πιὸ τραγικὸ πρόβλημα ποὺ δημιούργησε ἡ τουρκικὴ εἰσβολὴ τοῦ 1974, γιατί εἶναι κατ' ἐξοχὴ πρόβλημα ποὺ ἀφορᾶ τὸν Ἄνδρωπο. Καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησία ὁ κάδε Ἄνδρωπος εἶναι μία ἔμψυχη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία ὀφείλουμε νὰ σεβόμαστε.

Ἀσφαλῶς γιὰ τὴ μικρή μας πατρίδα τὸ πρόβλημα τῶν 1618 Ἀγνοουμένων μας, ὅπως ἦταν τὸ 1974 εἶναι τραγικὰ μεγάλο. Εἶναι πρόβλημα ποὺ πυρπολεῖ μὲ ὀδύνη τὶς ἀνδρώπινες καρδιές, συγκλονίζει τὶς οἰκογένειές τους καὶ ὁ πόνος ἐκτείνεται σὲ κάδε συγγενῆ ἢ γνωστό, καὶ ἐπηρεάζει δυσμενῶς ὅλο τὸν λαό. Λαμβάνει προεκτάσεις, ποὺ ἐπηρεάζουν ἀρνητικῶς καὶ τὴ λύση τοῦ πολιτικοῦ μας προβλήματος.

Ὁ ἀγώνας μας γιὰ ἀνεύρεση τῶν ἀγνοουμένων μας ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἐπομένη τῆς εἰσβολῆς. Ὅλοι ἐνδυμούμαστε μὲ συγκίνηση τὶς ἀγωνιώδεις προσπάδειες ποὺ κατέβαλε ὁ ἀείμνηστος Μακάριος καδὼς καὶ οἱ διάδοχοί του γιὰ τὴν ἀνεύρεση τῶν ἀγνοουμένων μας ἢ τὴν ταυτοποίηση τῶν ὀστῶν τους καὶ τὴν παράδοση αὐτῶν στοὺς οἰκείους τους γιὰ τὴν ἀπόδοση τῶν ἐπιβαλλομένων τιμῶν καὶ τὸν ἐνταφιασμό τους.

Ἡ πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ ΕΔΑΔ (Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνδρωπίνων Δικαιωμάτων), ἡ ὁποία ἀφοῦ ἐκδόδηκε στὶς 12 Μαΐου 2014 καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς πρώτης ἀπόφασης στὴ προσφυγή μας ἐναντίον τῆς Τουρκίας, τῆς 10ης Μαΐου 2001, συνιστᾶ μία σημαντικὴ ἐξέλιξη, ὅσον ἀφορᾶ στὶς παραβιάσεις Ἀνδρωπίνων Δικαιωμάτων καὶ στὸ δέμα τῶν Ἀγνοουμένων καὶ Ἐγκλωβισμένων μας.

Τὸ ΕΔΑΔ πολὺ ὀρδὰ συνέλαβε τὴν οὐσία τοῦ προβλήματός μας, ποὺ ἔγκειται στὴ δυνατότητά μας νὰ διερευνήσουμε τὴν τύχη τοῦ κάδε Ἀγνοουμένου, πρᾶγμα ποὺ τὸ ΕΔΑΔ μὲ τὴν πρόσφατη ἀπόφασή του ἐπιβεβαίωσε, δηλώνοντας πὼς μέχρι σήμερα ἡ Τουρκία παρέλειψε νὰ πράξει. Δυστυχῶς καὶ πάλι ἡ ἀντίδραση τῆς Τουρκίας ἦταν ἀπόλυτα ἀρνητικὴ μὲ τὴν ἐπίσημη δήλωσή της ὅτι δὰ ἐφεσιβάλει τὴν ἀπόφαση.

Βέβαια ἐμεῖς, ἀνεξαρτήτως τῆς στάσεως τῆς Τουρκίας δὰ συνεχίσουμε ἀόκνως τὶς προσπάδειές μας, μέχρι νὰ ἐξακριβώσουμε τὴν τύχη καὶ τοῦ τελευταίου μας ἀγνοουμένου. Γι' αὐτὸ καὶ χαιρετίζομε μὲ ἱκανοποίηση τὴν ἀνακοίνωση τῆς Παγκύπριας Ὀργάνωσης Συγγενῶν Ἀδηλώτων Αἰχμαλώτων καὶ Ἀγνοουμένων ὅτι «δὰ μελετήσει τὴν ἀπόφαση καὶ τοὺς τρόπους ἀξιοποίησής της μὲ τὴν Κυπριακὴ Κυβέρνηση καὶ δὰ πάρει νομικὴ συμβουλὴ ἀπὸ νομικοὺς μὲ ἐξειδίκευση στὸ εὐρωπαϊκὸ δίκαιο στὴν Κύπρο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ» γιὰ τὴν καλύτερη δυνατὴ ἐφαρμογή της.

Παράλληλα καλοῦμε καὶ τὴν κυβέρνηση νὰ μελετήσει καὶ αὐτὴ δεόντως ὅλες τὶς νομικὲς πτυχὲς τῆς ἀπόφασης καὶ νὰ ἐνεργήσει δραστήρια πρὸς κάδε κατεύδυνση γιὰ τὴν ἀξιοποίηση τῆς ἀποφάσεως τοῦ